

Gian Phu Thắg Phụ

Contents

Gian Phu Thắg Phụ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	12
4. Chương 4	16
5. Chương 5	21
6. Chương 6	26
7. Chương 7	31
8. Chương 8: Chương 8	36
9. Chương 9	40
10. Chương 10	45
11. Chương 11	50
12. Chương 12	54
13. Chương 13	59
14. Chương 14	63
15. Chương 15	68
16. Chương 16	73
17. Chương 17	78
18. Chương 18	83

Gian Phu Thắg Phụ

Giới thiệu

Sự phụ đã mất rồi mà vẫn không buông tha cho nàng,Người lưu lại di nguyện muốn nàng cứu chủ nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gian-phu-thang-phu>

1. Chương 1

Ánh trăng màu bạc chiếu lên khoảng rừng núi âm u.

Đêm tối mịt mù, gió thổi mạnh làm bóng cây chập chờn giống như vùng núi quỷ quái thường lui tới.

Hình thành từ tự nhiên của hốc núi, một hàng rào bao quanh một tiểu viện đứng lặng lẽ không chịu ảnh hưởng của tiếng gió thê lương, bóng cây lay động giữa không trung.

Vách đá tích tụ chuỗi nước, ánh trăng màu bạc chiếu rọi lên phát ra ánh sáng óng ánh rực rỡ giống như viên ngọc chân trâu hiếm thấy.

Nước chảy từ bốn phía tích tụ thành một cái hồ nhỏ giống như đọt con người tạo nên, xung quanh là tảng đá nhưng bên dưới lại có một lỗ hổng để làm mương dẫn nước làm thành một hồ nước tuyệt đẹp.

Trong bóng đêm tĩnh lặng mà lại ẩn giấu nguy hiểm, một thân ảnh chậm rãi đến gần, trên lưng đang đeo một cái gùi, thỉnh thoảng lại dùng tay lau trán.

Rất cục, người đó cũng đi đến chỗ tiểu viện, thở dài một hơi, sau đó đẩy cửa viện tiến vào.

Hắn tới trước phòng thuốc buông gùi thuốc xuống, rồi mới trở về phòng, cửa phòng vừa mới mở ra, người đó theo bản năng nghiêng người né tránh, nhưng kiếm của kẻ đánh lén đã theo sát đến ngay sau gáy, tỏa ra hàn ý lạnh lẽo.

“Người là ai?” Vì người nọ đứng trong bóng tối nên không thấy rõ khuôn mặt, nhưng thanh âm của hắn lại lạnh lẽo giống hệt thanh kiếm vậy.

Bị kiếm để ở trên cổ người này nghe vậy nổi giận, “Lời này hắn là ta hỏi người mới đúng chứ, ta đây không mời mà người dám vào lại còn lấy kiếm chĩa vào chủ nhân, thật sự là buồn cười!”

Gió núi gào thét, giọng nói thanh thúy dễ nghe xen lẫn tức giận.

“Đắc tội.” Nháy mắt kiếm đã trở vào bao.

Dưới ánh trăng bạc, hắn thấy rõ dung nhan của người ngoài cửa, mày liễu mắt phượng, mũi cao, đôi môi thanh tú, mặc dù mặc nam trang nhưng có thể chắc chắn là một vị cô nương.

Lúc này, trong mắt nàng tràn đầy sắc mặt giận dữ, như hai đám lửa rực rỡ, sáng rọi bức người.

“Người là ai?” Lâu Tây Nguyệt đoạt lại quyền không chế.

“Thu Minh Phong.”

“Không biết.”

“Tà Y tiên bối ở nơi này?”

Nàng kinh ngạc, “Người rốt cuộc là ai?”

Thu Minh Phong đưa cho nàng một món đồ vật.

Đó là một khối ngọc trúc phiến, chạm tay vào nhẵn bóng tinh tế, dưới ánh trăng phát ánh sáng dịu dàng, nhìn ra được làm từ ngọc thượng đẳng.

Lâu Tây Nguyệt nhìn mày, thứ này làm cho nàng nghĩ đến việc trước khi sư phụ mất đã nói quá.

“Làm phiền cô nương.” Tiếng nói vừa dứt, hắn cả người nghiêng về phía nàng. Nàng không kịp né tránh bị hắn bổ nhào lên người, nhất thời phát ra một tiếng kêu rên.

Bọn họ đã kết thù thật lớn, đầu tiên là dùng kiếm chỉ vào nàng, sau đó cả người đè lên nàng, thật đáng thương bộ ngực của nàng.....Hừ

Lâu Tây Nguyệt bị hắn đụng phải nằm ngửa trên mặt đất, toàn bộ sức nặng của nam nhân đặt trên người nàng, lồng ngực cứng rắn của hắn kề sát bộ ngực mềm mại của nàng, hơi thở ấm áp của hắn phủ trên gáy của nàng.

Dưới ánh trăng, nàng nhìn khuôn mặt thật của nam nhân này, tuấn lãng mà lại lộ ra vẻ nghiêm nghị, môi hẳn rất mỏng, mi dài, nhưng lúc này hai mi nhú lại, tựa hồ có chút không khoẻ.

Hai người kề sát cạnh nhau, nàng ngồi được trên người hắn có mùi máu tanh, không khỏi có chút giật mình, nhưng lập tức lửa giận lại bốc lên, nàng dùng sức đẩy hắn ra, xoay người đứng lên, nhưng chân lại chạm phải người kia, sau đó nàng đi vào phòng.

Ánh nến làm mờ đi bóng đêm trong phòng, Lâu Tây Nguyệt quan sát một vòng, khoe miệng hơi nhếch lên. Người này trông sống rất quý củ, không lộn xộn bừa bãi.

Trong phòng mơ hồ lưu lại hơi thở của người nọ, giường đệm của nàng bị hắn nằm còn lưu lại nếp gấp, điều này làm cho khoe miệng của nàng đang nhếch lên lại rủ xuống dưới.

Nàng đổi lại chăn đệm, tuy mỗi một nhưng nghĩ lại rất thoải mái, thẳng tắp ngã hẳn lên trên giường.

Nửa đêm gió lạnh thấu xương, ngoài cửa một người nằm bất động, quần áo ở trong gió đêm bay phất phới, giống như nước nổi, giống như gào thét.....

Cửa phòng bị kéo mạnh ra, Lâu Tây Nguyệt trên người chỉ mặc trung y đầu tóc rối bù không cam lòng đi ra, đem người kia kéo vào phòng.

Nàng ngồi xổm trên đất bắt mạch cho hắn, mạch đập yếu ớt, thương thể trầm trọng.

Nàng hơi do dự nhưng cuối cùng vẫn lấy ra viên thuốc, dùng ngón tay mở hàm dưới của hắn ra nhét thuốc vào trong miệng, sau đó thật là thô lỗ đóng miệng của hắn lại, buông tay cho hắn ngã trên mặt đất.

Đối với người đã giờ kiểm chỉ vào nàng thì nàng không cần khách khí đối với hắn.

Có qua có lại mà thôi!

Tuy biết hắn hôn mê bất tỉnh, nhưng nàng vẫn là không nhịn được hướng hắn mà hừ lạnh một tiếng, rồi mới lên giường ngủ.

Lúc này đây, nàng cuối cùng đã yên tâm mà ngủ.

Ngủ một giấc sáng khoái, Lâu Tây Nguyệt đuổi thẳng thắt lưng, một tay che miệng ngáp, rồi xuống giường đi đến bên cạnh bàn uống nước.

Nửa đường vấp phải vật cản trên đất làm nàng ngã nhào.

Thấy rõ ràng là cái gì nàng mới nhớ hôm qua mình kéo một nam nhân vào phòng.

Theo bản năng nàng bắt mạch cho hắn, so với ngày hôm qua mạch khá hơn nhiều, nhưng nhiệt độ cơ thể cao hơn nhiều so với ngày hôm qua, giống như lò nhiệt nhỏ.

Lâu Tây Nguyệt đứng lên, tới bên bàn nước uống.

Nàng lấy một cốc nước, quay trở lại nâng dậy hắn, đem cái cốc đến bên miệng hắn giúp hắn uống nước.

Đại khái là hắn rất khát, hắn cơ hồ là lập tức há miệng uống nước, uống hết một cốc sau đó hắn lại phát ra yêu cầu rất nhỏ, “Nước.”

Thanh âm của hắn trở nên khàn khàn không sắc bén như tối hôm qua.

Lâu Tây Nguyệt cho hắn uống hai cốc nước liên tục, rốt cuộc hắn mới không yêu cầu nữa.

Xem bộ dạng mê man của hắn, nàng không nỡ, nàng gãi đầu, mím môi.

Do dự một lát, nàng ngồi xổm bên người hắn, lấy tay đẩy đẩy hắn, “Thu Minh Phong, người tỉnh lại đi, không thể ngủ trên mặt đất được.”

Hắn đột nhiên nắm lấy tay nàng, giữ thật chặt.

“Đau! Người buông tay a.....” Lâu Tây Nguyệt đầu tiên là hơi giật mình, sau đó nàng kêu lên. “Chết tiệt hỗn đản! Lòng tốt của ta không được báo đáp, người mau nói lỏng tay cho ta, bằng không ta không khách khí với người...”

Nghe thấy tiếng mắng của nàng, Thu Minh Phong mơ mơ màng màng trợn mắt nhìn một chút, buông lỏng tay, khàn khàn nói: “Cô nương.....”

“Người rốt cục đã tỉnh.” Ngữ khí tràn đầy trào phúng.

Thu Minh Phong trong khoảng khắc lại ngất đi.

Lâu Tây Nguyệt trợn tròn mắt. Hắn lại hôn mê rồi!

Nàng lấy tay vỗ vỗ mặt hắn, xác nhận hắn không có khả năng tỉnh lại, rồi mới xoay người đưa hắn từ dưới đất chuyển lên trên giường.

Tối hôm qua ở dưới ánh trăng, nàng cảm thấy nam nhân này bộ dạng thực không khác biệt lắm, lúc này đây nhìn kỹ hắn mới phát hiện hắn quả thật suât, gương mặt tuần tú, làn da so với nữ nhân thậm chí còn đẹp hơn.

Nàng nhớ cặp mắt của hắn rất lạnh lẽo, lãnh khốc không mang một tia tình cảm nào y hệt giọng nói của hắn. Hắn cho người ta cảm giác bản thân tựa như một thanh kiếm đích thực, lạnh giá khiếp người.

Lâu Tây Nguyệt không nhịn mà sờ trên mặt hắn một chút, lẩm bẩm: “Xúc cảm cũng không tệ.”

Đáng tiếc, nhiệt độ cơ thể của hắn hơi cao.

Để tránh trong phòng mình không lâu sẽ có một khối thi thể, nàng đi ra ngoài bưng nước vào. Không chút do dự lau hết cơ thể của Thu Minh Phong rồi ra ngoài bưng thuốc vào.

Một lúc sau nàng bưng một chén thuốc tới, ngoài ý muốn phát hiện Thu Minh Phong dĩ nhiên là đã tỉnh.

“Tỉnh đúng lúc, mau uống thuốc đi.”

Thu Minh Phong không nói một lời nhìn nàng.

Nàng khó hiểu nhìn hắn.

Lặng im một hồi lâu, cuối cùng, vẫn là Lâu Tây Nguyệt đánh vỡ thế trầm mặc giữa hai người.

“Người đang nhìn cái gì?”

Thu Minh Phong cúi đầu nhìn chính mình rồi lại nhìn nàng.

Vì thế, Lâu Tây Nguyệt nở nụ cười, không cho là đúng nói: “Không có gì, người là bệnh nhân, ta là đại phu, ở đại phu trong mắt chỉ có bệnh nhân, không phân biệt nam nữ.”

Hắn lại tiếp tục nhìn chăm chăm nàng.

“Nhìn ta như thế cũng không thay đổi được chuyện đã phát sinh, dù sao ta đã xem hết rồi.” Lâu Tây Nguyệt một bộ dạng lưu manh.

Thu Minh Phong yên lặng tiếp nhận chén thuốc, rồi uống hết chén thuốc.

Đúng là truyền nhân của TÀ Y, quả nhiên không giống người bình thường.

“Có gì ăn không?”

“Người đói bụng à?” Lâu Tây Nguyệt giật mình, “Người đến đây, có phải hay không chưa ăn cái gì?”

Hắn gật gật đầu.

“Người tới mấy ngày rồi?” Nàng hiếu kỳ hỏi.

“Ba ngày.”

“Ta đây nếu về trễ vài ngày, người không phải sẽ chết đói?” Nàng không nhịn được mà líu lưỡi cũng âm thầm may mắn.

Không có ai muốn về đến nhà lại nhìn thấy trong phòng có một cỗ thi thể.

Thấy hấn không có ý nói tiếp, Lâu Tây Nguyệt cảm thấy thật mất mặt, mím chặt môi, “Ta mới nấu cháo người có thể ăn ngay, người nghỉ ngơi đi.” Nói xong, nàng liền xoay người đi ra ngoài.

“Cô nương -”

Nàng quay người trở lại, “Gọi ta là Lâu Tây Nguyệt.”

“Cám ơn người, Lâu cô nương.”

Nói một câu cảm tạ mà cũng lạnh như thế, người này thật sự đáng ghét!

Trời trong nắng ấm, rất thích hợp với các hoạt động ngoài trời.

Thu Minh Phong nằm nửa ngày trên ghế trúc trong viện, mơ mơ màng màng ngủ một lát.

Tiếng bước chân thật nhẹ truyền đến tai hấn, hấn xoay người trợn mắt, ngồi dậy, đi đến cửa viện.

Đưa mắt nhìn, một bóng người mảnh khảnh từ xa chậm rãi đi tới.

Bộ váy áo bình thường nhưng lại không giấu được dung mạo xinh đẹp, lông mày thanh tú, xinh xắn, hồn nhiên nhưng ở giữa ngẫu nhiên lộ ra một chút狡 hoạt, lúc nhăn mày cười sẽ là rất phong tình.

Nhìn thấy thân ảnh cao lớn đag dựa ở cửa viện Lâu Thu Nguyệt đi vài bước tới, hai tay cầm cái sọt trúc, mày liễu của nàng giương lên, thúy thanh nói: “Người hôm nay tinh thần không tồi nha, lại có thể ra cửa đứng.”

Nàng bình thường sẽ không giả nam trang, trừ khi muốn ra ngoài làm việc.

Hấn nghe ra trong lời nói của nàng có ý chế giễu, nhưng Thu Minh Phong không để tâm, trầm mặc xoay người đi vào trong viện ngồi xuống ghế.

Lâu Tây Nguyệt nhìn bóng lưng của hấn nhăn nhăn mũi, sau đó hừ một tiếng, dứt khoát đi đến phòng bếp bỏ đồ.

Khi nàng đi ra, nhìn thấy hấn nằm yên ở trên ghế trúc, trong lòng rất là khó chịu, dùng sức ném tới hấn một túi đồ, “Này, cho người.”

Thu Minh Phong giơ tay đón lấy rồi mở ra, đó là húng lù.

Nàng đi tới, đem khay để trên bàn trúc bên cạnh hấn

Trong khay có mấy thứ điểm tâm, và một ấm trà nàng vừa mới pha.

Thu Minh Phong rót ra hai chén trà.

Lâu Tây Nguyệt ngóe giận một chút, đôi môi hồng nhuận nhếch lên, cầm lấy một chén trà, “Người vẫn còn biết thức thời.”

Nhẹ nhàng nhấp một hớp trà thơm mát, nàng tựa lưng vào ghế ngồi hơi hơi nheo mắt lại, vẻ mặt thỏa mãn tựa như một chú mèo lười nhác.

Ánh mắt Thu Minh Phong lơ đãng dừng ở trên người nàng, nàng có một mái tóc thật đen, dài lại không dùng vật trang sức gì đặc biệt, chỉ dùng khăn cùng cây trâm đơn giản cài lên mái tóc. Trên mặt nàng không dùng son phấn là khuôn mặt trắng thuần khiết.

“Tây Nguyệt.”

“Ân?” Nàng lười biếng lên tiếng trả lời.

“Người đang nghĩ tới nơi nào vậy?”

“Ta nghĩ khi nào thì người sẽ rời đi.”

“Phải không?”

Nàng đột nhiên quay đầu về phía sân nhìn thoáng sang bên trái, thanh âm mang theo điểm đau thương, “Sự phụ trước khi mất nói qua, sau này ta muốn làm gì đều được.”

Hắn không nói chen vào.

Nàng tiếp tục nói: “Chẳng qua, sư phụ yêu cầu ta nếu nhìn thấy có người cầm một khối ngọc trúc phiến tới cửa, nhất định phải cứu người đó một lần, đây là do sư phụ nợ ân tình của người ta.” Sư phụ trước khi mất nói, cái gì cũng có thể nợ được chỉ duy nhất nợ ân tình không thể không trả nên nàng nhất định phải thay sư phụ trả nợ.

Nàng lấy ra một cái dây treo hai khối ngọc trúc phiến, môi nhẹ nâng lên, “Hiện tại tâm nguyện duy nhất của sư phụ ta đã thay người hoàn thành, này đôi ngọc trúc đã nguyên vẹn, ta cuối cùng cũng có thể ăn nói được với sư phụ rồi.”

Nhìn tới khối ngọc trúc, trong mắt Thu Minh Phong ánh lên một tia sáng. Miếng ngọc kia hắn vẫn luôn cất giữ bên người, hiện tại lại bị nàng xâu lại đeo cùng nhau bên người, trong lòng có cảm giác thật kỳ lạ.

Nàng đeo lại chiếc vòng cổ, lấy một miếng điểm tâm đưa lên miệng ăn.

Ăn xong 2 miếng điểm tâm, nàng vỗ vỗ nhẹ các mảnh vụn trên tay, rồi kéo tay áo lộ ra cánh tay trắng như tuyết.

Thu Minh Phong vội đem ánh mắt nhìn về phía rặng núi xa xa.

Quần ống quần lên, Lâu Tây Nguyệt lại dùng khăn vấn mái tóc dài lại, sau đó không nhịn được nhìn nhìn sang người bên cạnh.

“Này, người ở trên giang hồ thực sự rất nổi danh phải không?”

Hắn nhìn nàng, không nói.

Lâu Tây Nguyệt mất hứng, “Người có thể bỏ cái bộ dạng này đi được không? Nói nhiều mấy câu người sẽ chết hay sao?”

“Nói cái gì?”

Mây liễu của nàng nhăn lại, “Người nói cái gì? Ta hỏi người sao người lại không trả lời?”

“Không thể.” Hắn cự tuyệt rất kiên quyết.

“Vì sao?”

“Có chút vấn đề ta không trả lời được.”

Lâu Tây Nguyệt nhất thời chán nản, ngón trỏ chỉ vào hắn hơi run, “Chẳng lẽ người không biết mình trong giang hồ có tiếng tăm hay không? “

“Hư danh mà thôi.”

“.....” Quả thực nàng bị hắn làm cho tức chết.

2. Chương 2

Nhìn nàng tức giận xoay người đi ra ngoài, Thu Minh Phong lúc này mới thông thả nói: “Người nghe được chuyện gì?”

Nàng hừ một tiếng, “Vì sao ta phải nói cho người?”

“Người không phải có chuyện muốn hỏi ta sao?”

“Hỏi người, người sẽ nói sao?”

“Người có thể thử xem.”

Nàng dừng bước ở cửa viện, xoay người trừng mắt nhìn hắn, “Người thật đáng ghét, người đúng là kẻ không có đạo đức.”

Thu Minh Phong nhướng mày.

Nàng mím mím môi, mảy nhíu lại, “Người tại sao lại giết chưởng môn phái Hoa Sơn? Hiện tại giang hồ chín đại môn phái đang phát lệnh truy nã người.”

Nghe nàng nói ánh mắt của hắn hơi trầm xuống.

“Còn có, người của Song Tuyết Cung cũng vừa tới tìm người,” Nói xong, thần sắc của nàng trở nên mệt mỏi, “Nghe nói cung chủ của Song Tuyết Cung rất đẹp nha.”

Hắn cúi xuống uống trà.

Lâu Tây Nguyệt bước đến phía hắn, vẻ mặt bất quá, “Này, người cùng nàng có quan hệ gì?”

“Không quan hệ.”

“Làm sao có thể như vậy được?” Nàng có vẻ không tin, “Không quan hệ mà người ta lại lặn lội tìm người, còn vì người mà đối nghịch với chín đại môn phái.”

Thu Minh Phong thần sắc không thay đổi nói: “Họ cùng ta không có quan hệ gì.”

“Thực vô tình.”

“Người không phải đang vội sao?” Hắn ngược mắt nhìn nàng một cái.

Nàng cau mày, hừ một tiếng, “Người ở chỗ này ăn uống không phải trả tiền, người không biết ngại sao?”

“Vậy người muốn ta làm cái gì?” Nghe ra ý tứ trong lời nói của nàng, hắn cũng rất thoải mái hỏi lại.

Lâu Tây Nguyệt kinh ngạc, “Người chủ động giúp ta làm việc?”

Thu Minh Phong nhướn mày khiêu khích, “Không được sao?”

“Được, đương nhiên được,” Nàng mặt mày oán giận, “Vậy người giúp ta chuẩn bị rơm củi ủa đông đi, hiện tại đã là tháng chín rồi, chuẩn bị sớm một chút nếu không đến lúc đó sẽ rất phiền phức.”

Hắn gật đầu.

“Vậy làm phiền người, ta đi hái chút rau dại.” Lâu Tây Nguyệt cười xoay người rời đi.

Thu Minh Phong nhìn về hướng xa có chút đắm chiêu. Hai người sống qua mùa đông quả thật phải chuẩn bị nhiều củi hơn một chút.

Lá cây đang chuyển dần sang màu vàng, trông thật đều hui, gió thổi mạnh làm lá rơi đầy trên mặt đất

Thời tiết càng ngày càng lạnh lên, mà trong góc sân chỗ dùng để tránh gió che mưa cũng đã chất một đống củi nhỏ.

Qua mùa đông lương thực cùng quần áo cũng đều đã chuẩn bị đầy đủ hết, điều duy nhất làm cho Lâu Tây Nguyệt phiền não chính là Thu Minh Phong dường như không có dự định rời đi.

Đột nhiên ánh mắt của nàng nhìn đến một thân ảnh đang luyện kiếm trong sân.

Thanh kiếm trong tay hắn phát ra sự lạnh lẽo, vô tình, làm cho người ta cảm thấy chỉ cần tới gần sẽ bị thương.

Mây liễu nàng tự nhiên nhăn lại, môi nhếch lên, nàng cúi đầu tiếp tục khâu áo choàng trong tay.

Luyện xong kiếm Thu Minh Phong thu kiếm trở vào bao, đi về phía mái hiên, rồi ngồi xuống bên cạnh nàng.

“Sao người còn chưa rời đi? Nếu không đi thì tuyết sẽ phủ hết đỉnh núi.” Nàng không nhịn lại nhắc nhở hắn.

Hắn nhắc ấm trà lên, tự mình rót một chén trà nóng, đưa lên miệng.

Không nghe thấy hắn trả lời, Lâu Tây Nguyệt không nhịn được ngẩng đầu lên liếc mắt một cái.

Thu Minh Phong lúc này mới mở miệng, “Không vội.”

Nàng hừ một tiếng, “Người không sợ những người đó sẽ tìm đến chỗ này

“Vết thương của ta đã tốt lên nhiều.”

Lâu Tây Nguyệt rốt cục không nhịn được mà tranh cãi, “Người đem phiên toái của mình đẩy cho ân nhân cứu mạng, đây là hành động lấy oán trả ơn.”

“Ta sẽ không để cho người khác làm tổn thương người.”

“Nói khoác thì cũng đừng lớn tiếng như vậy, người tưởng mình lợi hại lắm sao.” Nàng trề môi cãi lại.

Thu Minh Phong không nói tiếp, chỉ chậm rãi uống trà.

Nàng oán hận bắt tay vào khâu áo choàng. Nàng thực sự không thích hấn, lạnh lùng y hệt khối băng vậy.

Chính là làm cho người khác khó chịu mà.

“Người rốt cuộc khi nào thì đi?” Nàng đột nhiên phát cáu.

“Người rất thích may quần áo?” nàng hỏi một đằng hấn trả lời một nẻo.”

“Đúng vậy.” Đột nhiên nghĩ đến cái gì, nàng nhị không được ngẩng đầu nhìn hấn, “Chẳng lẽ người đang đợi ta may quần áo cho người?” Tốt nhất không phải như vậy, bằng không nàng sẽ vứt cái áo choàng này trên mặt hấn.

Hấn lắc đầu, “Quần áo trên người ta rất đơn bạc.”

Lâu Tây Nguyệt nhú mày trừng mắt nhìn hấn.

Thu Minh Phong bất động không nói gì.

Ấm trà trên bếp đang kêu ùng ục trong lúc đó không khí giữa hai người lại trầm lắng.

Một lúc sau, cuối cùng Lâu Tây Nguyệt cũng dời đi tầm mắt phần nộ của mình.

Nhéch lên cách môi chứng tỏ nàng không còn hờn giận nữa, mười ngón linh hoạt xe chỉ luồn kim, tựa hồ đem cơn tức giận trút hết lên chiếc áo bào.

Yên lặng nhìn một lát, Thu Minh Phong một lần nữa đưa ánh mắt nhìn rừng núi phía xa.

Lâu Tây Nguyệt cắn đứt sợi chỉ, phần chân cầm áo choàng trong tay cẩn thận kiểm tra một lần, sau đó vừa lòng gặt đầu.

“Này, thử đi.”

Thu Minh Phong đứng dậy cởi y phục mặc áo choàng vào.

“Rất vừa người.” Nàng nở nụ cười.

“Đa tạ.”

Lâu Tây Nguyệt xoay người về phòng, không lâu sau cầm một bộ quần áo đưa cho hấn.

Hấn yên lặng tiếp nhận.

“Xem ra tay nghề của ta thật tốt.” Nàng có vài phần tự đắc nói.

Ánh mắt Thu Minh Phong không cầm được cũng trở lên rất dịu dàng.

Đột nhiên, trong rừng truyền đến tiếng các loài chim vỗ cánh bay ra, hai người liếc mắt nhìn nhau.

“Bọn họ tìm đến đây?” Lâu Tây Nguyệt có chút hồ nghi. Một nơi hẻo lánh như thế này mà bọn họ cũng có thể tìm ra được.

Mặt hấn thâm trầm, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía đàn chim bay lên.

“Người đã đến tìm người, ta phải trốn đây.”

Thu Minh Phong quay đầu nhìn nàng, trong ánh mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

“Nhìn cái gì?” Nàng hùng hồn nói. “Tìm người, không phải tìm ta, ta đương nhiên muốn trốn rồi.”

“Được.”

“Thế này mới giống nam nhân có trách nhiệm.” Nàng thực vui mừng mà vỗ vỗ vai hắn, “Ta tránh đi trước, người tốt nhất là cùng bọn họ rời đi.” Nói xong, nàng đi vào trong phòng.

Nàng muốn trốn ở trong phòng sao?

Suy nghĩ một chút, Thu Minh Phong hiểu rõ trong phòng nhất định là có cơ quan ngầm.

Đột nhiên, Lâu Tây Nguyệt lại từ trong phòng đi ra, “Thu Minh Phong, người tốt nhất đem người dẫn đi xa chút, sự phụ ta rất thích nơi này.” Nàng không muốn di chuyển mộ phần của sự phụ.

Hắn gật đầu.

Lâu Tây Nguyệt lập tức lại trở về phòng.

Trong mắt ánh hắn hiện lên tia cười, sau đó xoay người, những thứ trọng lượng nhẹ liền biến mất ở ngoài sân.

Hắn rời đi không lâu, Lâu Tây Nguyệt đi ra.

Lúc này nàng mặc một áo choàng nâu rộng thùng thình, trên đầu đội một cái mũ có mạng đen buông trước mặt, che toàn bộ hình dáng bên ngoài của nàng, khiến người ta không phân biệt được nam hay nữ.

Xa xa trong rừng mơ hồ truyền đến tiếng đánh nhau, nàng lắng nghe sau đó như một luồng khói nhẹ đi ra ngoài.

Nàng luôn luôn biết Thu Minh Phong là người lạnh lùng, nhưng chính mắt nhìn thấy hắn giết người, nàng vẫn không nhận được trong lòng có cảm giác mất mát.

Khó trách trên giang hồ đều nói Thu Minh Phong có kiếm pháp lãnh khốc vô tình nhất, Thu Minh Phong là kẻ lãnh huyết.

Quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy!

Nàng theo bản năng sờ sờ cổ, nhận không được cảm thấy có chút may mắn trong khoảng thời gian ở cùng hắn nàng không có làm gì quá phận.

Đột nhiên, Thu Minh Phong liếc mắt về hướng nàng đang nấp

Lâu Tây Nguyệt phát hoảng, trái tim thiếu chút nhảy ra ngoài.

Có phải mình đứng quá gần không?

Nàng vội vàng lách mình lui về phía sau, đứng ở nơi mà nàng cho xa nhất, có vị thế an toàn nhất rồi quan sát trận đánh.

Đợi đến khi toàn bộ những người đó ngã xuống đất không dậy nổi nữa thì Thu Minh Phong thu kiếm vào vỏ, nhẹ nhàng nhảy đến trước mặt Lâu Tây Nguyệt.

“Tây Nguyệt.” Thanh âm lạnh lùng, không có một tia độ ấm.

“Ta đến giúp người giải quyết hậu quả.” Giọng nói của nàng không tự giác liền có chút lấy lòng, thấy hắn nhượng mảy, nàng vội vàng giải thích: “Thi thể thì phải xử lý nếu không sẽ có người theo dấu vết tìm đến.”

Thu Minh Phong nhìn nàng, không nói gì.

Qua tấm mạng nàng biết hắn nhìn không rõ cảm xúc của nàng nên Lâu Tây Nguyệt vẫn theo bản năng né tránh ánh mắt của hắn, “Người đưa đám thi thể này theo ta.” Nói xong nàng đi trước.

Hắn làm theo lời nàng.

Hai người một trước một sau đi trong rừng, không lâu họ đi đến một khe dốc.

“Quăng xuống đây đi.”

Thu Minh Phong ném xuống, sau đó quay đầu rời đi.

Lâu Tây Nguyệt thở dài nhẹ nhõm một hơi, cảm thấy hần có vẻ rất tức giận, quanh người tỏa ra vẻ lãnh lẽo làm người khác cảm thấy run sợ.

Vào đầu đông rừng núi thật vắng lặng, cỏ cây khô cằn, mặt trời đã lặn, trời càng ngày càng tối.

Gió núi đang gào thét, bóng cây lay động, một thân ảnh đang đứng lặng khuôn mặt lạnh băng như băng xác chết, Lâu Tây Nguyệt không nhìn được toàn thân nổi da gà.

Thu Minh Phong dùng tốc độ nhanh nhất xử lý đám thi thể, lúc xong việc thì trời cũng đã tối đen.

Hần nhíu mày nhìn thi thể đang dần biến mất, “Làm cái gì?”

Lâu Tây Nguyệt mang theo vài phần đắc ý trả lời, “Hủy thi thể.”

“Ném xuống.”

“Ách?”

Thu Minh Phong bước hai bước đến gần nàng, khoảng cách giữa hai người bỗng chốc thật gần.

Hần im lặng nhưng sự im lặng đó lại mang theo áp bức vô hình, nàng không tình nguyện lấy ra một cái bình sứ, mở nút sau đó đổ toàn bộ bình thuốc nước.

Hần xoay người, “Đi thôi.”

Lâu Tây Nguyệt nhìn theo bóng hần khua tay vài cái. Nam nhân này thực sự thực đáng ghét a.

Những bông tuyết nhỏ rơi làm cho trời đất một màu trắng xóa.

Đây là trận tuyết đầu mùa đã rơi một ngày một đêm, trên đường người đi càng trở lên thưa thớt.

Bông tuyết bay lả tả trên hai thân ảnh đang đi vào thành, họ đi vào một nhà trọ.

“Hai vị khách quan dùng bữa hay là ở trọ?”

“Hai gian phòng hảo hạng.”

“Xin lỗi hai vị, nhà trọ chỉ còn một gian phòng hảo hạng.” Chưởng quầy không dám nhìn người nam tử tuấn mỹ tỏa ra sự lạnh lùng mà liếc mắt về phía cô nương đứng cạnh mà nói.

“Còn phòng khác không” Lâu Tây Nguyệt nhíu mày. Đi một ngày đường, nàng thật sự không muốn phải đi nữa.

Chưởng quầy bồi cười, “Chỉ có cách ghép giường thôi.”

Nàng quay đầu nói: “Chúng ta đi tìm nhà trọ khác.”

Thu Minh Phong không nói một lời xoay người đi ra ngoài.

Lâu Tây Nguyệt vội vàng đuổi theo.

Khoảng chừng nửa nén nhang, bọn họ lại quay lại quán trọ còn duy nhất một phòng thượng hạng.

“Sao lại thế, quán trọ nào cũng hết phòng rồi?” Vào phòng, Lâu Tây Nguyệt giọng bất mãn lắm lắm.

“Trần nhỏ, tuyết đang rơi.”

Nàng nhíu mày trừng hần, “Người nói thêm vài lời không được à.”

Hần ngồi xuống bên cạnh bàn, đem kiếm đặt lên trên bàn. “Trần này rất nhỏ, bởi vì trận tuyết này nên rất nhiều người đành phải tìm nơi nghỉ trọ, cho nên nhà trọ nhất thời chật ních cũng khó tránh khỏi.”

Lâu Tây Nguyệt trừng mắt. Hần cố ý sao?

“Còn muốn nói gì sao?”

Hần tuyết đối là cố ý!

“Ta không có ngốc như vậy.” Nàng không nhìn được mà hơi lớn tiếng.

Thu Minh Phong đưa ấm trà cho nàng.

Nàng lắc đầu, “Ta không khát.”

Hắn tự rót một chén trà rồi uống.

Lâu Tây Nguyệt để túi đồ xuống, ngồi xuống cạnh bàn, “Người rót cuộc muốn dẫn ta đi nơi nào?” Chỉ cần vừa nghĩ đến việc hấn ép nàng rồi nói nàng lại muốn nổi giận.

Hắn nói đi là đi ngay, cũng không cho nàng đóng gói hành lý thật quá đáng!

Thu Minh Phong trước sau như một không có cho nàng câu trả lời.

Nàng nản lòng nằm sấp đến trên bàn, xoay xoay một cái chén.

“Thu Minh Phong, người thật đáng ghét, ta không thích mùa đông đi ra ngoài, rất lạnh.”

Hắn buông cái chén, “Ta bảo tiểu nhị đưa nước nóng vào.”

Mặt nàng đỏ lên, vụng trộm liếc hắn một chút.

Hắn sắc mặt không đổi nói: “Ta đi ra ngoài.”

“Vô nghĩa, người đương nhiên phải đi ra ngoài, chẳng lẽ người còn muốn ta tắm rửa trước mặt người?” Lâu Tây Nguyệt có chút thẹn quá hóa giận.

Thu Minh Phong lạnh nhạt nói: “Ta sẽ nhắm mắt lại.”

Nàng trực tiếp đánh một chưởng về phía hắn.

Hắn nghiêng mình né tránh, kéo cửa đi ra.

Lâu Tây Nguyệt mặt đột nhiên đỏ bừng. Tên hỗn đản này!

Một lúc sau, tiểu nhị đem nước nóng vào.

Tiểu nhị mang thùng nước cuối cùng vào rồi cầm thùng rỗng đi ra, hắn không nhìn được mà nhìn thoáng qua nam tử áo xanh đang ôm kiếm đứng trước cửa.

Thu Minh Phong lạnh lùng nhìn hắn.

Tiểu nhị lập tức cúi đầu chạy đi. Nam nhân này thật đáng sợ!

Hắn dựa vào tường, ánh mắt tùy ý nhìn người dưới lầu.

Không bao lâu, phòng trong truyền đến tiếng nước chảy thu hồi ánh mắt ngồi thiền giống như một pho tượng.

Thỉnh thoảng trên hành lang có người đi qua, nhìn thấy hắn đứng ở ngoài cửa không khỏi liếc mắt nhìn một chút nhưng lập tức sẽ dời ánh mắt đi ngay và bước nhanh rời đi.

Thật sự là trên người hắn lộ ra hơi thở quá mức mạnh mẽ, làm cho người khác cảm thấy không thể coi thường được.

Một lúc sau, cửa phòng mở ra.

Thu Minh Phong quay đầu liền nhìn đến Lâu Tây Nguyệt đứng ở giữa cửa.

Trong phòng mờ mờ hơi nước, hai gò má nàng ửng hồng, cả người tươi mát đáng người duyên dáng yêu kiều như đóa phù dung sau cơn mưa.

Nhìn thấy hắn đứng ở ngoài cửa, Lâu Tây Nguyệt sửng sốt một chút rồi hỏi, “Người luôn đứng tại đây?”

Hắn không trả lời, đi thẳng vào trong phòng.

3. Chương 3

Lâu Tây Nguyệt biết đáp án, mặt đỏ bừng sau đó đi vào phòng.

Thu Minh Phong đứng trước tấm bình phong không quay đầu lại nói “Người không đi ra?”

“Đi ra ngoài làm gì?”

“Ta muốn tắm rửa.”

Khuôn mặt nàng đỏ ửng lên, buồn bực nói: “Ta đương nhiên sẽ đi ra.”

Nghe thấy tiếng nàng đóng cửa rồi bước xuống lầu, khéo miệng Thu Minh Phong khẽ giơ lên.

Đi xuống đến đại sảnh Lâu Tây Nguyệt gọi một ấm trà, đột nhiên cả người giống bị kim đâm nhảy dựng lên. Hắn..... Hắn dừng lại nước tắm của nàng?

Nàng khẽ cắn môi dưới, ánh mắt lóe lên nàng liền đứng dậy.

Cố giữ vững tâm trạng, nàng nói với chính mình: “Không việc gì chắc hắn đi một cả một ngày đường nên ngại kêu người thay nước thôi.” Chắc chắn là như thế.

Tâm lý của nàng đã tốt hơn, Lâu Tây Nguyệt ngồi xuống rót một chén trà.

Người xuống dưới lầu dùng bữa ngày càng nhiều, nàng cũng dần dần thả lỏng tâm tư, nhìn ngoài cửa tuyết rơi ngày một nhiều.

Mãi cho đến khi Thu Minh Phong ngồi đối diện với nàng, nàng mới liếc mắt nhìn hắn .

“Tiểu nhị đem đồ ăn lên đi.” Nàng ngay lập tức dời ánh mắt đi, quay về phía tiểu nhị phân phó. Quay đầu phát hiện hắn đang nhìn nàng, nàng có phần hơi hoảng hốt, “Tuyết ngày càng rơi nhiều.”

Hắn chỉ gật đầu.

Nàng không nhận được có phần buồn bã, dứt khoát cúi đầu không để ý đến hắn nữa.

Đồ ăn được mang lên rất nhanh, hai người im lặng dùng bữa.

Sau đó trở về phòng.

Lâu Tây Nguyệt buông mái tóc dài còn chưa khô, cầm khăn lau sau đó chậm rãi dùng lược chải tóc, nhất định không nhìn Thu Minh Phong, cũng không mở miệng nói chuyện.

Hắn cũng không mở miệng, lẳng lặng mà ngồi ở bên cạnh bàn.

Không khí trong phòng có chút ngột ngạt.

Nàng lên tiếng đánh vỡ sự trầm mặc, “Chúng ta ngủ thế nào?” Chỉ có một chiếc giường.

Thu Minh Phong nhìn thoáng qua chiếc giường, “Trời lạnh, chúng ta cùng nhau ngủ.”

Khéo miệng nàng co rút, Lâu Tây Nguyệt đặt mạnh chiếc lược cầm trong tay xuống bàn, “Thu Minh Phong...”

Hắn thản nhiên đi lại.

Lâu Tây Nguyệt cắn răng hạ giọng nói: “Sao có thể như vậy được, nam nữ thụ thụ bất thân.”

“Nữ nhân giang hồ không chú ý chuyện vật vãn.”

“Người lúc này thật ra là có trả lời hay không trả lời?” Nàng không nhận được mà châm chọc.

Thu Minh Phong ngậm miệng lại.

Nàng tức giận vỗ lên bàn, “Người cố ý phải không?”

Hắn chậm chạp nói: “Người không thích ta nói chuyện.”

“Người nói cái gì?” Nàng giận.

“Lời nói thật.”

Giống như quả bóng cao su bị đâm thủng, Lâu Tây Nguyệt lập tức phát ra toàn bộ cơn bực tức trong người. Nàng sai lầm rồi, Thu Minh Phong căn bản không thay đổi suy nghĩ, chỉ sợ ở trong mắt hắn, nàng còn không bằng thanh kiếm trong tay hắn.

Cảm giác này thực buồn bực.....

Nàng chậm rãi chải vuốt mái tóc, nhìn ngọn nến đang cháy trên bàn.

Trong phòng thật yên tĩnh, chỉ có tiếng ngọn nến đang cháy.

Hành lang bên ngoài cũng thật tĩnh lặng, lũ khách ở lại quán trọ đều đã đi nghỉ hết rồi.

Ngoài cửa sổ tuyết rơi ngày càng nhiều, rõ ràng ngày mai đường càng thêm khó đi.

Lâu Tây Nguyệt nằm ở bên trong, lấy chăn bọc quanh người làm lá chắn.

Khi ánh nến tắt, Thu Minh Phong cũng lên giường nằm, dùng một cái chăn khác.

Trong khoảng thời gian ngắn, trời đất dường như chỉ còn tiếng tuyết rơi ngoài cửa sổ tuôn, Lâu Tây Nguyệt không tự giác nắm chặt góc chăn, từ từ nhắm hai mắt mệnh lệnh cho chính mình ngủ thật nhanh.

“Lạnh không?”

Không nghĩ tới hắn cũng có lúc nói ra những lời này, nàng bỗng nhiên mở mắt, “Khá tốt.”

Lời còn chưa dứt, nàng liền cảm giác hắn đang kề sát cạnh nàng, nhiệt độ cơ thể lại tự động tăng thêm, thế này mới không cảm thấy lạnh.

“Cám ơn.”

Giọng nói của nàng rất nhỏ, nhưng trong phòng rất yên tĩnh nên có thể nghe rất rõ ràng, bờ môi hắn trong bóng đêm cong lên rất nhẹ.

“A -” Định mở miệng kêu, nàng liền lấy tay che miệng lại, cho nên tiếng kêu hốt hoảng liền ngừng bật lại.

Đôi mắt phượng mở thật to, mang theo sự kinh hoảng, ngưng ngưng cùng với sự tức giận không che giấu, nàng trừng mắt nhìn hắn.

Thu Minh Phong mặt không đổi sắc buông lỏng tay ra, giọng nói như bình thường, bình tĩnh mà lạnh lẽo, “Chính người ban đêm lặn vào lồng ngực của ta.”

“Người có thể đẩy ta ra.”

“Phiền phức.”

Hai chữ đơn giản này làm tổn thương Lâu Tây Nguyệt, nam nhân thật đốn mạt!

“Người đừng quá đáng, ta tốt xấu cũng là cô nương chưa chồng, bị người chiếm tiện nghi, người còn dám bày ra bộ dạng chịu thiệt thòi như vậy”

“Người muốn như thế nào?” Hắn bình tĩnh hỏi lại.

Nàng nhất thời ghen giọng, cắn cắn môi, tức giận nói, “Tóm lại, ta không phải là người phiền hà.”

“Có phải vậy không?”

Thấy hắn như thế, nàng càng thêm tức giận. “Tránh ra, ta muốn rời giường.” Hắn hết sức thức thời tránh ra.

Lâu Tây Nguyệt đi giày xuống đất, chạy vội tới trước cửa sổ, mở cửa sổ ra, một luồng không khí lạnh như băng phả vào mặt nàng, đưa mắt trời đất một màu trắng xóa.

“Oa, tuyết thật đẹp!” bực tức trong lòng nàng biến mất không giấu vết, trong mắt nàng chỉ còn vẻ kinh diễm.

Thu Minh Phong ngồi dựa vào đầu giường nhìn nàng, ngoài cửa sổ là một màu trắng xóa, mà ở phía trước cửa sổ là một người rất tươi sáng, hoạt bát.

“Thật lạnh!” Lâu Tây Nguyệt cọ cọ hai tay lại giậm chân, có chút không cam lòng khép cửa sổ lại, nàng chạy về bên giường chui vào trong chăn, “Bên ngoài tuyết rơi rất nhiều không đi được.”

Hắn đáp nhẹ một tiếng, dường như có chút không yên lòng.

Nàng có chút hồ nghi nhìn hắn, nghĩ nghĩ nhưng vẫn nói ra, “Người rốt cuộc muốn đi đâu?”

“Đi đến một cuộc hẹn ước.” Hắn trả lời nàng.

“Hẹn ước?” Nàng bọc chăn ngồi dậy, “Người muốn cùng người luận võ sao?”

“Đúng vậy.”

“Thực sự hả?” Nàng rất kích động ngồi dậy, “Ta chưa bao giờ xem luận võ, ta xem có được không?”

“Không biết.”

Nàng mím môi, vẻ mặt như hiểu rất rõ, tự mình nói: “Hỏi người khẳng định là không được, vừa nhìn thấy người liền biết người là người không thú vị lại lạnh lùng.”

Thu Minh Phong hai tay ôm ngực, nhìn nàng không nói lời nào.

Hai mắt chuyển động, nàng hứng trí bưng bưng hỏi: “Người dự định mang ta đi cùng à?”

“Ừ.”

Lâu Tây Nguyệt gật gật đầu, “Tuy rằng ta thực sự không thích ra ngoài trong thời tiết này nhưng nếu có thể nhìn thấy người cùng người khác luận võ mà nói cũng thật sự không tệ lắm. Nhưng mà,” Nàng nói xong liền nhú mày, “Người chỉ cần nói với ta một tiếng, vì sao lại ta đánh bất tỉnh rồi mang ta xuống núi?”

Hắn nhắm mắt lại không có ý định trả lời nàng vấn đề này.

“Lại giả chết!” Nàng hết sức bất mãn, “Người lo lắng bọn họ sẽ tìm được nơi ta ở, sợ ta sẽ gặp nguy hiểm cho nên mới quyết định đem ta đi cùng phải không?” Hắn không trả lời, xem như ngầm thừa nhận. Nàng vỗ vỗ vai hắn, nói: “Được rồi, ta quyết định tha thứ cho người.”

Thu Minh Phong khoe miệng hơi chuyển động một chút, vẫn như trước không nói chuyện.

Lâu Tây Nguyệt quay lại giường, hai tay chống cằm nằm sấp trên giường, có chút đăm chiêu rồi lại lú lú nói, “Trên giang hồ mọi người tìm chỗ người ở, ta với người cùng một chỗ chẳng phải là rất nguy hiểm? Có thể xem náo nhiệt tất nhiên không tồi, nhưng tính mạng quan trọng hơn a.....”

Hắn nhắm mắt tựa đầu vào giường tựa hồ là đang ngủ.

Bên ngoài đi ra dần dần có người đi lại, trên đường cũng dần dần có tiếng động.

Lâu Tây Nguyệt tính lại lần thứ hai có chút mơ hồ, dụi một bên mắt, rồi ngồi dậy, “Giờ nào rồi?”

“Giờ thìn.” Giọng nói lạnh lùng nhưng trong trẻo vang lên bên tai.

Nàng quay đầu nhìn thoáng qua, vuốt mái tóc dài, có chút không hiểu, “Người còn chưa muốn dậy?”

Thu Minh Phong vẫn như nhắm hai mắt trả lời, “Không có việc gì làm.”

Nghĩ lại bên ngoài tuyết đang rơi nhiều, nàng liền không nói gì nữa, xuống giường rửa mặt.

Hai người thu dọn hành lý đi xuống lầu, khách trọ trong quán cũng không giảm thiểu bao nhiêu, không ít người đều ngồi ở trong đại sảnh nói chuyện. Xem ra, trận tuyết lớn này làm lỡ hành trình của không ít người.

Dùng cơm xong, Lâu Tây Nguyệt đi theo Thu Minh Phong ra khỏi quán trọ.

Vừa ra khỏi cửa, một luồng gió lạnh như băng xẹt qua hai gò má làm nàng co rúm lại, cúi đầu khép lại áo khoác trên người.

“Loại thời tiết quỷ quái này mà cũng muốn đi ra ngoài, ta không đi với người có được không?” Nàng nhỏ giọng lầm bầm.

Thu Minh Phong không nói một lời, cầm tay của nàng, cất bước rời đi.

Bị bàn tay dày to của hắn nắm giữ, Lâu Tây Nguyệt thất thần, hoảng hốt nghĩ thì ra tay của hắn thật ấm áp, bàn tay với con người của hắn thật không giống nhau chút nào.

Tuyết bay khắp bầu trời, hai thân ảnh đang dựa vào nhau mà đi, dần dần biến mất trong màn tuyết.

Mặt đất bị tuyết che phủ toàn bộ, trên đường hiếm thấy vết chân ngay cả vết chân của muông thú cũng không thấy.

Ở giữa trời mênh mông dưới chân núi chỉ có gian miếu sơn thần cũ nát là có thể nghỉ tạm.

Tầm viễn ở cửa miếu bị gió đánh làm phát ra những tiếng “kéo kẹt”, có cảm giác sẽ rơi ngay xuống mặt đất.

Ánh lửa làm hai má Lâu Tây Nguyệt ửng đỏ, nàng ngồi trước đồng lửa chốc chốc chớp chớp mắt.

“Ồi.” Nàng tự nhiên bật ra một tiếng than nhẹ.

Tay phải chống má, nàng mím môi nhìn ra ngọn lửa, nàng nghĩ không biết vì cái gì mà nàng theo con người lạnh lùng kia đến cái vùng hoang vu này.

Bụng nàng phát ra tiếng làm cho người ta xấu hổ, nàng nhăn nhó mũi, nàng gào lên: “Thực sự rất đói bụng a, tên kia rốt cuộc có thể tìm được thức ăn không?” Như cảm nhận được những oán giận của nàng, cửa miếu đột nhiên bị mở ra, một cơn gió lạnh cùng với bông tuyết thổi vào.

“Đóng cửa, chết công mất thôi.” Nàng nhìn thấy trong tay hắn là con gà rừng và con thỏ hoang thì ánh mắt lập tức sáng lên, “Người đã làm sạch rồi.”

“Ừ.” Đi đến bên đồng lửa, hắn đưa con thú cho nàng.

Lâu Tây Nguyệt nhanh nhẹn xâu hai con thú lại rồi đưa lên nướng.

Ánh mắt lơ đãng liếc đến hai tay của hắn đã lạnh cóng, tim nàng đập loạn một chút, nàng dè dặt hỏi: “Tay người có sao không?” Với thời tiết nước nhất định đóng băng, nếu nàng phải đi rửa thức ăn thì nàng chắc chắn sẽ không làm.

Thu Minh Phong nhìn thoáng qua nàng, rồi quay sang cạnh đồng lửa trả lời, “Không có việc gì.”

Lâu Tây Nguyệt mím mím môi, nhìn chằm chằm ngọn lửa suy nghĩ một lát, rồi quyết định hỏi, “Thu Minh Phong.”

“Hả?”

“Chúng ta có thể không đi đường hoang vu này được không?”

Hắn liếc mắt nhìn nàng, “Vì sao?”

“Ta muốn ở nhà trọ, ta muốn tắm nước ấm, lý do như thế có được hay không?” Mày liễu nhếch lên, mang theo vài phần khiêu khích nói.

Hắn nhìn từ trên xuống dưới đánh giá nàng một chút, rồi mới chậm rãi trả lời, “Người không sợ bị người phát hiện sẽ gặp nguy hiểm sao?”

Lâu Tây Nguyệt thiếu chút nhảy dựng lên, ngón tay run run chỉ vào hắn, “Thì ra người cố ý.” Hắn đúng là người vừa lạnh lùng vừa đen tối!

Thu Minh Phong từ chối cho ý kiến, tiếp tục hơ tay.

“Sao người có thể đối xử với ân nhân cứu mạng như vậy?” Về mặt nàng tràn đầy căm hận, nàng lên án hắn, “Ta cứu người người còn chưa báo đáp thì thôi lại còn đánh lén sau lưng mang ta rời núi, sau đó lại hại ta ăn đói mặc rách, người có phải là rất quá đáng không?”

“Người nói, tính mạng quan trọng hơn.”

“Tính mạng là phải giữ nhưng cả ngày trước không thấy thôn làng, sau không thấy nhà trọ, trời giá rét đông lạnh, ngủ qua đêm như vậy sẽ sinh bệnh, tính mạng tự nhiên sẽ có nguy hiểm.” Nàng nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

“Có đạo lý.”

“Vốn là có đạo lý.”

“Ồ tạm một đêm đi.”

“Đêm nay vẫn phải ngủ ở miếu đồ nát.” Tâm tình của nàng lập tức bị sa sút

Thu Minh Phong thở dài, “Đêm đã khuya.” Không kịp đi đến điểm tá túc sau.

“Vậy người không thể để cho ta bị đông lạnh được.”

“Ừ.”

Mở từ thịt nhỏ xuống đồng lửa, mùi thịt dần dần tràn ngập trong miếu sơn thần.

Lâu Tây Nguyệt một tay sờ bụng, một tay lật thịt nướng, miệng còn thỉnh thoảng nói thầm.

Một lúc sau, nàng nhin không được rút ra một con dao nhỏ bên hông, bắt đầu cắt một miếng thịt.

Đó là một con dao màu đen, thoát nhìn rất bình thường. Nhưng Thu Minh Phong biết nó chém sắt như chém bùn, là bảo bối của Tà Y “Ô kim đao”, ở giang hồ danh tiếng đứng vị trí thứ sáu. Nếu Tà Y dưới tuổi vàng biết bảo bối của hần được đồ đệ thường xuyên dùng để cắt cây cỏ, xắt thịt, chế thuốc, không biết sẽ có cảm tưởng gì. Dù sao, Thu Minh Phong cũng không thể nói gì.

Hắn ép buộc mình nghĩ đó không phải là Ô Kim Đao, như vậy mới không xông vào đoạt nó.

“Tây Nguyệt.” Hắn cuối cùng không thể chịu được nói.

“Chuyện gì?” Nàng vui vẻ cắt thịt đưa vào miệng.

“Đây là Ô Kim Đao.” Hắn nhắc nhở.

Nàng phát phát cầm tay đao, gạt đầu, “Ta biết.”

“Người rất không coi trọng nó.”

Lâu Tây Nguyệt nhẹ nhàng lại cắt lấy một cái thịt, vừa ăn vừa nói: “Người là người rất đứng đắn nghiêm túc, sự phụ ta nói rất hay, đồ vật mặc dù quý hay không quý, có thể sử dụng mới là tốt nhất, chẳng lẽ suốt ngày cúng bái, một ngày ba lần thắp hương hay sao?”

“.....” Quả thật đúng là tác phong của Tà Y.

4. Chương 4

Cơ bản gần như toàn bộ con thỏ đã bị nàng ăn hết. Sau đó, nàng bắt đầu tiến công con gà rừng nướng vàng tươi.

Thu Minh Phong ăn phần thỏ thịt còn lại.

Hắn biết, Tây Nguyệt tính khí thay đổi rất nhanh, tính cách tuy có chút cổ quái, nhưng nhìn chung vẫn là đáng yêu.

Nàng thậm chí hần, nhưng lại dễ dàng tha thứ cho hần bằng các cử chỉ ngẫu nhiên, có lẽ nàng cho rằng như vậy mới công bằng.

Đáng yêu.

Đúng vậy, nàng thật là nữ tử đáng yêu.

Nhìn nàng ăn dáng vẻ vui không gì sánh bằng, ánh mắt Thu Minh Phong tự nhiên dịu dàng hần lên. “Thu Minh Phong, người có nhiều tiền không?”

“Hả?”

Nàng nghiêm trang nhìn hắn, “Nhiều hay không?”

“Tạm tạm.” Hắn nói rất dè dặt.

“Tốt lắm,” Nháy mắt nét mặt nàng tươi như hoa, “Về sau ta muốn ngồi xe ngựa thật lớn, thật ấm áp.”

Hắn gật đầu, “Được.”

“Thế này, cùng người mạo một chút ta sẽ không thực để ý.” Hắn cúi đầu, khóe miệng nhẹ nhàng gợn lên. Hắn thực ra cũng không để ý nàng thỉnh thoảng giở trò xảo trá.

Hai người ăn hết con thỏ hoang và gà rừng, sau đó uống một chút nước ấm. Sau đó, bắt đầu thu dọn chỗ ngủ.

Thu Minh Phong lại đi ra ngoài nhặt chút củi trở về, bảo đảm buổi tối có thêm củi để đốt.

Trước lúc ngủ, Lâu Tây Nguyệt nghiêm túc hướng hắn xác nhận, “Người thực sự sẽ không đi ra ngoài?”

“Thực sự.”

“Đây chỉ là tạm thời phải không?” Nàng đang tự lừa mình dối người. Nhưng nếu không như vậy, ban đêm thực sự rất lạnh a.

“Ừ.” Về mặt của hắn không chút phập phồng.

Lâu Tây Nguyệt nhìn nóc nhà thở hắt ra, “Hoàn hảo, đây là lần cuối cùng.” Ngày mai là có thể chấm dứt việc ăn ngủ nơi hoang vu, về sau cũng không cần hắn giúp nàng sưởi ấm.

Thu Minh Phong nhìn nàng thật sâu, hướng về phía nàng mở hai tay ra.

Nàng quay đầu đi, nằm sát vào lồng ngực hắn.

Hắn dùng áo khoác kín phủ lên người nàng, khiến nàng ở trong lòng ngực mình ngủ yên.

Lại nhìn thấy thị trấn, Lâu Tây Nguyệt cả người đều có chút kích động, rốt cục có giường ngủ, có nước tắm! Nàng kéo Thu Minh Phong chạy về hướng trong thành, hoàn toàn không nhìn thấy ánh mắt của người đi đường xung quanh.

Hắn mặc nàng lôi kéo, đi theo tốc độ của nàng.

“Chúng ta đến nơi này ăn cơm.” Nàng dừng lại trước một túp lều.

Thu Minh Phong gật đầu.

Hai người vừa vào cửa, đột nhiên mọi người đều nhìn hai người, thậm chí rất nhiều người đều nắm binh khí trên bàn ngay lập tức có thể xông lên.

Chậm rãi nhìn chung quanh một vòng, Lâu Tây Nguyệt mặt không chút biểu cảm quay đầu nói: “Ta hối hận, đi với người mới nguy hiểm thực sự rất lớn.”

Thu Minh Phong giữ bàn tay của nàng hoàn toàn chưa buông ra, đi đến một bàn trống rồi ngồi xuống, đem kiếm để lên trên bàn.

“Như vậy mà người còn có tâm tình ăn cơm?” Khóe miệng nàng không nhịn được run rẩy một chút.

“Đói bụng.” Câu trả lời của hắn ngắn gọn như trước.

Không khí ở đại sảnh hết sức căng thẳng, nàng suy nghĩ một chút rồi quyết định không nhìn.

“Tiểu nhị mang rượu ngon, đồ ăn tốt lên đi.” Tiểu nhị dè dặt cẩn trọng lên tiếng trả lời, sau đó nhanh như chớp chạy về phòng bếp.

“Thu Minh Phong, người giết chưởng môn chúng ta, mà còn dám càn quấy như vậy, người không đem người giang hồ để vào mắt sao?” Hắn lạnh lùng quét mắt qua, “Như thế nào?”

Đệ tử Hoa Sơn tay cầm chuỗi kiếm thật chặt, rút trường kiếm ra khỏi vỏ mũi kiếm chỉ thẳng Thu Minh Phong, “Chúng ta hôm nay sẽ vì chương môn báo thù.”

“Đợi chút.”

Tất cả mọi người nhìn về phía người đột nhiên kêu ngừng.

Lâu Tây Nguyệt nháy mắt mấy cái, một mặt vô tội nói: “Người các người muốn tìm là hần, ta ở bên cạnh chỉ chờ đồ ăn, đao kiếm không có mắt ngộ nhờ làm bị thương sẽ không tốt lắm.”

“Người là bằng hữu của hần, chẳng lẽ người có thể đứng ngoài sự việc này sao?”

“Cái gọi là oan có đầu nợ có chủ, ta không biết chương môn các người, ta cùng Thu Minh Phong cũng không quen thuộc vì sao ta không thể đứng ngoài?” Nàng thực không hiểu.

“Người cho chúng ta đều mù mắt, người cùng hần thân thiết như vậy thì sao có thể không quen?”

“Úi chà, cơm có thể ăn nhiều, nói không thể nói vậy, ai cùng hần thân thiết? Bản cô rất nương trong sạch.” Những lời này của nàng lọt vào tai mọi người trong đại sảnh họ đều tỏ ra xem thường, rõ ràng vừa rồi tất cả mọi người đều nhìn nàng cùng Thu Minh Phong là tay trong tay đi vào.

“Thu Minh Phong, đền mạng đi.”

Một tiếng gầm to, đao kiếm rút ra khỏi vỏ, người cũng đồng thời xông lên.

Lâu Tây Nguyệt kịp thời phóng người lên, để cho Thu Minh Phong đi đối phó những người đó mà nàng đứng trên lan can lầu hai ngồi xem náo nhiệt.

Thu Minh Phong kiếm không rút ra khỏi vỏ, nhưng những người đó ngay cả một mảnh góc áo của hần đều không đụng tới được.

Cuối cùng, có người nhìn thấy Lâu Tây Nguyệt trên lầu.

Đáng tiếc tốc độ của tên đệ tử đó không nhanh bằng Thu Minh Phong, rất nhanh liền nhận một kiếm trên người.

Lúc này, Lâu Tây Nguyệt thấy tiểu nhị bưng khay đồ ăn lên, mặt mày không khỏi hơi hở, “Tiểu nhị ca, đồ ăn tốt lắm a, nhanh mang lên đến.” Nói xong, nàng từ trên lầu nhảy xuống, lại một lần nữa ngồi bên cạnh bàn.

Tiểu nhị run run rẩy rẩy đem đồ ăn lên phòng, sau đó chạy như bay về phòng bếp.

Ánh mắt quét qua những người nằm trên mặt đất, Thu Minh Phong giọng lạnh lùng nói: “Chúng ta muốn dùng cơm”

Lâu Tây Nguyệt phụ họa, “Đúng đúng, muốn đánh chờ ta ăn xong, các người lại tiếp tục, ta cam đoan chỉ đứng nhìn.”

Những người trên đất đứng lên, nhặt lên binh khí của mình, tìm vị trí ngồi xuống, tuy rằng e ngại võ công Thu Minh Phong, nhưng cũng không chịu rời đi như vậy. Không ai quấy rầy, tuy rằng không khí thật căng thẳng, nhưng Lâu Tây Nguyệt không chịu ảnh hưởng chút nào, rất vui vẻ ăn. Giờ phút này, trừ bỏ ăn cơm, không việc gì có thể làm cho nàng cảm thấy hứng thú.

Rất nhiều người trong lòng nói thầm, không hiểu được sao đột nhiên bên người Thu Minh Phong xuất hiện một thiếu nữ, người này rốt cuộc có lai lịch gì?

Mặc kệ như thế nào Thu Minh Phong này từ khi xuất hiện trên giang hồ cho tới nay luôn luôn chỉ có một mình, nay lại có thêm một người đồng hành, quan hệ hai người khẳng định không đơn giản, mọi người nhất trí như vậy.

Lâu Tây Nguyệt giống như một cơn lốc cần quét thức ăn, tương ăn của nàng kỳ quái nhưng không khó nhìn.

Ăn uống xong xuôi, nàng thỏa mãn nheo mắt lại, tựa lưng vào ghế, nói: “Cuối cùng cũng được ăn đồ nóng hổi.”

Thu Minh Phong buông cái chén, thay nạng rót chén trà .

Một màn này làm cho không ít người trừng mắt, bọn họ nhìn lầm rồi sao?

Đây không phải là người mà giang hồ truyền là người lạnh lùng Thu Minh Phong sao?

Lâu Tây Nguyệt quen thói cầm lấy cái chén nhấp một ngụm, ánh mắt nhìn đại đại sanh, ghé người sát vào hần, hạ giọng nói: “Bọn họ giống như không chịu đi a.”

Thu Minh Phong hạ mí mắt.

“Người định cho bọn họ đi theo à?” Nàng đơn thuần tò mò hỏi.

“Người nghĩ sao?” Hần không đáp mà hỏi lại.

Nàng nghiêm túc nghĩ rồi trả lời hần, “Như vậy mục tiêu có phải hay không cũng quá rõ ràng?”

“Là như thế nào?”

Giọng nói vẫn đậm bạc, khinh thường, thật sự rất khó làm cho người ta thích, nàng cùng hần không thù không oán chứ đừng nói gì đến cùng hần không bình thường.

“Dù sao bọn họ tìm người, không liên quan đến ta.” Lâu Tây Nguyệt buông lỏng tay, tỏ vẻ không hề áp lực.

“No rồi?” Giọng nói của Thu Minh Phong đều đều.

“Ừ.”

Hần đứng dậy, đi ra ngoài.

Lâu Tây Nguyệt trừng mắt, một bên bĩu môi, một bên hướng trưởng quầy đi tính tiền, sau đó chậm rãi đi đến chỗ hần đang chờ ở cửa. Đi theo bọn họ ra khỏi tửu lâu còn có đệ tử của mấy đại môn phái, bởi vì tự biết lực lượng mình nên bọn họ cách một khoảng rất xa.

Xe ngựa rất lớn, rất ấm áp, thảm lót thật dày, còn có một cái lư.

Lâu Tây Nguyệt rốt cục cũng cảm thấy đi xa vào mùa đông cũng không phải quá khó chịu.

Điều duy nhất làm cho nàng cảm thấy không tốt cũng chỉ có –

Xe ngựa nối gót nhau mang theo một đám người giang hồ. Dây thắt lưng màu lam trong tay nàng không ngừng tung bay.

Thu Minh Phong ngồi ở phía đối diện, cúi đầu miếng ngọc đeo khắc đồ dạng trên tay, trong xe ngựa chỉ có một cái lư đang cháy phát ra âm thanh.

“A, thực nhàm chán.” Nàng buông dải lụa trong tay, nằm sấp trên bàn con giữa hai người. Hần ngẩng đầu liếc mắt nhìn nàng một cái, sau đó cúi đầu tiếp tục trạm khắc trên miếng ngọc.

Nàng nhắc một góc màn xe lên, nhìn về đám xe ngựa đang đi phía sau, rất cảm thán nói: “Bọn họ thực sự muốn đi theo chúng ta a.” Nàng không nhận được nhìn một người khác trong xe, nghĩ đến hần lúc ấy đưa mình đáp án, khóe miệng liền không tự chủ mà run rẩy.

“Không muốn rút kiếm”, cái này có tính đáp án là đáp án không? Nhưng hiện tại chính là đáp án, cũng thật phù hợp tính cách Thu Minh Phong. Bởi vì không muốn rút kiếm, không muốn giết người, cho nên hần để cho những người đó đi theo, chỉ cần những người đó đừng khiêu khích hần thì hần sẽ coi bọn họ không hề tồn tại.

“Người vì sao lại giết chưởng môn phái Hoa Sơn?”

Thu Minh Phong dừng tay đang khắc miếng ngọc lại, lãnh đạm trả lời, “Không phải ta.”

“Hả?” Lâu Tây Nguyệt khó có thể tin được liền nhướn mày, “Vậy sao người không nói cho những người đó?”

“Bọn họ không tin.”

Nàng im lặng, su phụ đã từng nói qua, giang hồ có nhiều khi không nói đạo lý.

Đột nhiên có chút mệt mỏi, nàng ngã lên miếng thảm thật dày, hai tay chống đầu, nhìn đỉnh xe, bùi ngùi nói: “Giang hồ thật sự là nơi kỳ quái.”

Thu Minh Phong liếc mắt nhìn nàng một cái, cũng không nói gì.

Lâu Tây Nguyệt nằm trong xe, khi xe ngựa lắc lư làm nàng thấy buồn ngủ.

Lúc nàng đang nửa tỉnh nửa mê, thân xe đột nhiên lắc lư dữ dội nàng bị đẩy đến bên chân Thu Minh Phong, người cũng tỉnh táo lại.

“Xảy ra chuyện gì?” Nàng theo bản năng mở miệng hỏi. Thu Minh Phong nhìn nàng.

Nàng xoa xoa cái trán, nằm ở bên chân hắn, mày liễu vừa nhăn, mang chút khiêu khích nhìn hắn, “Người không thích nói chuyện, có muốn ta giúp người biến thành câm điếc?”

Hắn cũng nhú mày, tựa hồ có chút hứng thú.

“Muốn sao?”

“Người không sợ buồn sao?”

Nàng nghe hiểu được hắn ý tại ngôn ngoại, cho nên càng thêm tức giận, “Chẳng lẽ người nghĩ rằng ta và người hiện tại sẽ không buồn sao?”

“Buồn.” Hắn khẳng định.

“Vậy người còn giả bộ không chịu nói?” Lâu Tây Nguyệt cầm lấy vạt áo của hắn ngồi dậy, lấy tay chỉ vào ngực của hắn, “Người bắt ta đồng hành với người nhưng lại không chịu nói chuyện làm ta thật buồn chán a.”

Hắn lắc đầu, “Không có.”

Nàng hít sâu một hơi, nói: “Ta quyết định, người nếu vẫn tiếp tục như vậy, ta với người sẽ mỗi người đi một ngã.”

Thu Minh Phong lạnh đạm nhắc nhở nàng, “Bọn họ cho rằng người là người của ta.”

Nàng sợ run một chút, chợt giận tím mặt, “Ta khi nào thì là người của người? Người đừng tưởng có thể kéo ta vào rắc rối của người, ân oán giang hồ của người với ta không hề có quan hệ.”

Thu Minh Phong sáng suốt đứng lúc ngậm miệng.

Nhưng cơn giận của Lâu Tây Nguyệt như còn sót lại phát ra hết, trừng mắt nhìn hắn nói: “Khó trách người như vậy luôn gây ra điều thị phi, người căn bản là không có lòng tốt.”

Hắn nhàn nhạt nhìn nàng, không nói.

“Người quả thực lấy oán trả ơn.” Nàng oán hận kêu.

Xe ngựa đột nhiên chòng chành, nàng không phòng bị liền ngã vào lòng hắn.

Thu Minh Phong tự nhiên ôm lấy nàng, thấp giọng nói: “Đừng nhúc nhích.” Nghe trong lời nói của hắn có sự cảnh cáo, nàng lập tức ngừng vùng vẫy, im lặng nghe theo ghé vào trong lòng hắn.

Khoảnh khắc mũi tên bén nhọn lao vào trong xe Thu Minh Phong ôm Lâu Tây Nguyệt phá xe mà ra.

Thùng xe sụp đổ trong nháy mắt, phu xe cũng bị chết dưới loạn tên.

Khuôn mặt Thu Minh Phong trầm lắng như nước.

Lâu Tây Nguyệt cảm giác được quanh thân hắn tản ra lãnh ý, hắn thực sự nổi giận! Trường kiếm rút ra khỏi vỏ, thân kiếm như nước, lạnh như băng. Nàng đột nhiên có chút thương hại những người chọc giận hắn.

Hắn hướng theo mũi tên bay đến mà lao đi, bọn người luôn theo đuôi bọn họ lập tức xông tới, mục tiêu là — Lâu Tây Nguyệt.

“Điều hổ ly sơn?” Về mặt của nàng pha chút nghiền ngẫm, ngón tay không chút để ý ở bên hông khẽ vuốt.

“Yêu nữ, đến nạp mạng đi.”

“Ta khi nào thì thành yêu nữ?” Nàng về mặt mặt tò mò.

“Người ở bên cạnh Thu Minh Phong như vậy thì làm sao là người tốt?” Có người khinh thường nói.

Nàng gật đầu, “Nói vậy là, ta đây sẽ không khách khí với các người.” Lời còn chưa dứt, tay nàng giơ lên, nhìn giống như đai lưng quần ở trên lưng nàng nhưng lại là một cái roi uốn khúc bay nhanh ra.

Mọi người lấp bắp kinh hãi.

Bọn họ chưa từng gặp qua nữ tử này xuất chiêu, nàng luôn được Thu Minh Phong bảo vệ bên người, bởi vậy bọn họ xem nhẹ thân thủ của nàng.

Vết đao chạm đến người liền lấy mạng ngay, mà Lâu Tây Nguyệt cũng không khách khí với bọn họ.

Nàng một thân áo lam như một con bướm, trong tay một cái roi như độc xà phun độc, chạm vào không chết thì cũng bị thương.

Không biết Thu Minh Phong trở về từ khi nào đứng xa xa xem, lông mày dần dần nhăn lại.

Hắn chưa bao giờ gặp qua nàng lúc sát hại người khác, lúc này nàng giống tu la đoạt mệnh, sự hồn nhiên trong sáng ngày thường biến mất không dấu vết.

Trên mặt nàng tuy nở nụ cười nhưng trong mắt lại chứa một tầng hàn băng, hắn không thích nàng như vậy, bất luận là ai làm cho nàng mất đi vẻ tươi đẹp nhẹ nhàng khoan khoái, nét mặt vui cười, cũng không thể tha thứ được, bất luận là ai!

5. Chương 5

Nắm roi trong tay, Lâu Tây Nguyệt nhú chặt mi, lạnh lùng trừng mắt nhìn nam nhân đang ra tay giúp đỡ mình.

Máu theo kiếm của Thu Minh Phong chảy xuống, không lưu lại chút dấu vết, đối mặt với thi thể đầy mặt đất mặt hắn không đổi sắc, lạnh nhạt tra kiếm vào vỏ.

Đôi mắt của nàng lạnh lùng, nước chảy không lưu dấu vết, máu chảy cũng không còn vết tích.

“Ta không cần người hỗ trợ.” Giọng nói của nàng rất lạnh, hắn chưa bao giờ nghe qua.

“Tây Nguyệt.” Hắn gọi nàng.

“Là ta liên lụy đến nàng.” Hắn rũ mắt xuống.

“Bọn họ muốn mạng của ta, ta liền không khách khí đối với bọn họ, giang hồ vốn là nơi không cho phép có sự nhân từ.” Thu Minh Phong không thể không than nhẹ một tiếng. Hắn không nên quên sự phụ của nàng là Tà Y.

“Đi thôi.” Nói xong, hắn xoay người cất bước rời đi.

Nàng không hề di chuyển.

“Tây Nguyệt?” Hắn dừng bước quay đầu lại, thấy nàng cúi đầu đứng tại chỗ, bất đắc dĩ, hắn đi trở về bên người nàng.

“Ta không nên đi cùng với người.” Giọng nói của nàng có chút ủy khuất, roi trong tay là do nàng kết mà thành, vốn là đồ trang sức rất đẹp bên hông hiện tại lại thấm máu không thể chấp nhận được.

Thu Minh Phong thẳng tay ném roi xuống đất, không để cho nàng cự tuyệt nắm tay nàng cất bước đi.

“Thu Minh Phong, người buông tay ta ra, ta không muốn đi cùng với người....”

Giữa rừng núi vắng vẻ chỉ có giọng nói trong trẻo mà tràn ngập oán giận của thiếu nữ nhưng trước sau không có ai đáp lại. Mà hai người càng đi càng xa.

Giữa trưa, đây là khoảng thời gian từ lâu đông đúc nhất.

Một đôi nam nữ vừa vào cửa liền bị mọi người nhìn chăm chú, nam tuấn mỹ khí chất lạnh lùng, làm cho người ta chỉ dám liếc mắt một cái chứ không dám nhìn lâu. Bên người hắn là một cô nương hoàn toàn tương phản với hắn, dung mạo xinh đẹp thanh thuần, nhìn thế nào thì đây cũng là một tiểu mỹ nhân khiến người ta yêu mến.

Hai con người tưởng chừng đối lập nhưng khi đi cùng nhau lại hài hòa đến dị thường.

Nhìn hai người như vậy lập tức làm người ta liên tưởng đến tin đồn gần đây trên giang hồ –

Giang hồ đệ nhất cao thủ Thu Minh Phong biến mất mấy tháng đã lại xuất hiện, bên người còn có một vị hồng nhan tri kỷ. Không ai biết thiếu nữ kia lai lịch ra sao, nhưng Thu Minh Phong từ trước cho tới nay đây là lần đầu tiên mang theo nữ nhân bên cạnh, có ý nghĩa gì thì không cần nói ai cũng biết.

Thu Minh Phong coi thường không thèm liếc mắt nhìn. Mà Lâu Tây Nguyệt thì hoàn toàn không thèm để ý đến ánh mắt của người khác.

Hai người đi theo tiểu nhị đến ngồi xuống bên cạnh cửa sổ.

Thu Minh Phong đem kiếm đặt lên bàn, gọi hai chén trà.

Lâu Tây Nguyệt trong tay cầm hai cành hoa mai, áo lông trắng như tuyết làm nổi bật vẻ xinh đẹp rực rỡ của nàng, nàng thảnh thơi đặt cành mai ở dưới mũi người, vẻ mặt rất là sung sướng.

Hai người đều mặc áo lông trắng, quần áo màu xanh da trời.

Thu Minh Phong trong trẻo nhưng lạnh lùng, làm cho người ta cảm giác khó có thể thân cận.

Nhưng Lâu Tây Nguyệt như có vẻ thanh lệ xuất trần, đôi mắt sáng, làm cho ánh mắt của người khác không tự chủ dừng lại trên người nàng.

“Ta có thể cắm hoa lên tóc được không?” Nàng nhẹ nhàng ngắt một đóa mai.

Thu Minh Phong gật đầu.

Nàng cười mỉm, định đem hoa cắm lên. Hắn lại đột nhiên lấy hoa trong tay nàng, thay nàng nhẹ nhàng cắm hoa lên búi tóc.

Lâu Tây Nguyệt không cho là đúng, buông cành mai, bưng chén trà lên uống một ngụm.

Tuy rằng mặc áo lông trắng như tuyết, nhưng trên đầu nàng rất ít vật trang sức, ngoại trừ một dải lụa màu xanh da trời, cũng chỉ có hai chiếc trâm nhỏ, màu trắng mộc mạc có chút quạnh quẽ, hiện tại cài đóa mai nhỏ lên tóc làm hiện lên mấy phần xuân sắc.

Có người tay lạng lẽ đặt trên chuôi kiếm, nhưng Thu Minh Phong không chút để ý lạnh lùng thoáng nhìn qua làm hắn cả kinh, tay chân lạnh như băng, không dám lộn xộn.

Lâu Tây Nguyệt vui vẻ ăn túi hạt dẻ, chờ tiểu nhị đem đồ ăn lên, rất nhanh, trên bàn liền có một đồng hồ hạt dẻ.

Thu Minh Phong rốt cục không nhìn nổi nữa dè tay nàng xuống, nhìn nàng lắc đầu. Nàng nhún nhún mũi, bất mãn mà lăm lăm,

“Thật nhiều người gọi a, đồ ăn còn lâu mới được mang lên, ta rất đói bụng a.”

“Chờ.”

“Người đừng không có nhân tính như vậy, người có cái gì cho ta ăn để khỏi bị đói không?” Vẻ mặt nàng không tán thành.

Thu Minh Phong quay đầu hướng một tiểu nhị nhìn thoáng qua.

Tiểu nhị đột nhiên thấy lạnh cả người, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch vội đi thúc giục đồ ăn.

Đồ ăn được đem lên rất nhanh, cuối cùng Lâu Tây Nguyệt bỏ dở túi hạt dẻ.

Ăn cơm được một nửa, từ bên ngoài có vài người đi vào, bọn họ cả người đều mặc đồ đen, bên hông đều mang một miếng ngân bài giống nhau.

Những người ăn mặc như vậy, Lâu Tây Nguyệt từng gặp qua, tận mắt thấy bọn họ chết ở dưới kiếm Thu Minh Phong, sử dụng nước tiêu hủy xác hủy hết dấu vết, do vậy nàng mới phải bước chân vào giang hồ.

Nàng không nhận được hướng người đối diện liếc mắt một cái.

Thu Minh Phong thần sắc không thay đổi vẫn ngồi ăn cơm.

Lâu Tây Nguyệt không nhận được nhỏ giọng nhắc nhở, “Là người của Song Tuyết Cung.”

Hắn mí mắt cũng không nâng một chút, lạnh nhạt nói: “Ăn cơm.”

Nàng bĩu môi, “Thật không có lòng hiếu kỳ.”

Vài người Song Tuyết Cung từ cửa đi thẳng tới bên cạnh bàn của bọn họ.

“Thu đại hiệp, cung chủ chúng ta mời người.” Thu Minh Phong nghe thấy nhưng ngoảnh mặt làm ngơ.

Người của Song tuyết cung cũng không nhiều lời, chỉ đứng ở trước mặt bọn họ, tay giữ chuôi kiếm, mặt lạnh băng. Lâu Tây Nguyệt đột nhiên không muốn ăn uống gì nữa.

“Các người vì cái gì cứ thích đến quấy rầy người khác khi đang ăn cơm?” rất ảnh hưởng đến bữa ăn của người khác.

Hắn ngẩng đầu lạnh lùng nhìn qua người của Song Tuyết Cung, nói: “Đi.”

“Cung chủ chúng ta thành tâm mời người.”

“Đi.”

“Thu đại hiệp.....”

Thu Minh Phong cầmThu Thủy Kiếm lên.

Người của Song Tuyết Cung hậm hực liếc mắt nhìn Lâu Tây Nguyệt một cái, không lại nhiều lời, xoay người rời đi.

Nàng bất bình, “Bọn họ lại ghi hân trên đầu ta? Ta rốt cuộc làm cái gì?” Đâu Nga cũng chưa bị oan như nàng.

“Ăn cơm.”

“Không còn khẩu vị.” Nàng quay đầu chu miệng, thuận tay lại lấy túi hạt dẻ ra ăn. Ăn xong, nàng có chút bất đắc dĩ mà nói: “Người không thể nghĩ ra biện pháp, để cho những người này không tới tìm người sao? Nếu còn như vậy đi ta thực sự muốn cùng người mỗi người đi một ngã.”

“Nói sau đi.”

Mắt nàng sáng lên, “Người nói về sau có thể giải quyết được việc này?”

“Đồng ý.”

“Nói chuyện đừng thở mạnh, ta còn cho rằng mọi chuyện đều có thể giải quyết,” Nàng trợn trừng mắt, giọng điệu thay đổi nói “Bất quá, có thể giải quyết cũng là tốt.”

“Ăn cơm.”

Con mắt Lâu Tây Nguyệt xoay tròn, tay với một cái đũa gà trên bàn bắt đầu gặm.

Động tác này có thể nói là không hề có mỹ cảm, nhưng nàng ăn thật tự nhiên.

Cứ như vậy, nàng vốn thanh lệ xuất trần không bị nhiễm vào thế tục, làm ọi người kinh ngạc.

Trước mặt nàng chỉ có một nam nhân thờ ơ.

Thu Minh Phong cũng không cho rằng Lâu Tây Nguyệt có khí chất thực nữ, nếu có thì cũng là biểu hiện giả dối.

Đứng ở dưới mái hiên, Lâu Tây Nguyệt ngẩng đầu nhìn ngọn núi xa xa, vẻ mặt rất ý vị sâu xa.

Tiếng trống báo hiệu một năm mới đối với nàng mà nói là rất mới mẻ.

Thu Minh Phong giết chưởng môn Hoa Sơn, chín đại môn phái phát lệnh truy sát hần. Nhưng là, hiện tại bọn họ đang ở tại thiên viện Thiếu Lâm Tự.

Giang hồ quả nhiên là nơi vô cùng kỳ diệu.

Thu Minh Phong từ hành lang đi tới, liền nhìn thấy nàng đang nhìn về phía xa, hần không khỏi nhìn theo ánh mắt của nàng, sau khóe miệng hơi hơi hạ xuống.

“Tây Nguyệt.”

Nàng quay đầu, nhìn thấy hần, nàng cười nói, “Người cùng phương trượng uống trà xong rồi?”

“Ừ.”

“Hai ngày sau, người sẽ cùng Ngân công tử luận võ, có hồi hộp không?” Nàng tò mò hỏi.

Hần lắc đầu.

Lâu Tây Nguyệt cẩn thận đánh giá vẻ mặt của hần một chút, cuối cùng thở dài, “Kỳ thực ta luôn luôn cảm thấy mặt của người luôn chỉ có một biểu cảm, muốn từ trên mặt của người để biết suy nghĩ của người thật khó khăn.”

Thu Minh Phong lơ đãng nói: “Thật không?”

“Đương nhiên,” Nàng nghiêm túc bắt đầu quở trách, “Người chẳng những nói ít, nét mặt chỉ có một, ở chung với người sẽ rất mệt.”

“Người mệt sao?”

Nàng nghĩ nghĩ, nói: “Không mệt nhưng có đôi khi sẽ cảm thấy rất buồn.”

Thu Minh Phong không thức thời nói, “Người nói rất nhiều.”

Lâu Tây Nguyệt bị hần nói liền bức tức nhướng lông mày, “Người chê ta ồn ào phải không?”

“Không phải.”

“Người cho ta là ngu ngốc nghe không hiểu sao?”

Ánh mắt dừng ở ngọn núi xa xa, Thu Minh Phong nói, “Nơi đó mấy ngày nữa.”

“Đúng rồi, các người không phải sẽ quyết đấu ở đó sao?” Nàng lập tức đã bị dẫn rời đi lực chú ý.

“Muốn đi qua nhìn xem sao?”

“Không cần,” Nàng cự tuyệt chắc như đinh đóng cột, “Trời rất lạnh.”

“Không đi xem luận võ sao?”

Nét mặt của nàng trở nên rối rắm, nàng chần chờ nói: “Kỳ thực, ta đang suy nghĩ rốt cuộc có nên đi hay không.” Tuy rằng trong giang hồ hiếm khi có hai đại cao thủ luận võ, nhưng là trời lạnh như thế, gần như hơi thở đóng thành băng, nàng thật sự không muốn đến đỉnh núi đi làm người băng.

“Không đi cũng tốt.”

Nàng lập tức quay đầu nhìn hần, “Người nói cái gì?”

Thu Minh Phong rất nghe lời liền lặp lại lần nữa.

Lâu Tây Nguyệt vừa mới tiêu tan lửa giận lập tức lại hùng hực bùng lên, “Ta muốn đi hay không đều là việc của ta, người vì sao nhất định không cho ta đến? Ta vốn dự tính xuân về hoa nở lại xuất môn.....”

Hắn lạnh đạm nói nhỏ: “Đi một mình thì sẽ buồn.”

“Thu Minh Phong.....” Nàng thực sự giận, chỉ vì lý do này, hắn liền túm lấy nàng, làm cho nàng phải chịu một mùa đông rét mướt

Thu Minh Phong né tránh công kích của nàng, tâm tình lại rất tốt.

Tính tình xảo quyệt của Tây Nguyệt có đôi khi dễ dàng bùng nổ tựa như một con mèo nhỏ, làm cho người ta không nhận được mà muốn trêu chọc một chút.

“A.....” Đột nhiên nàng bị trượt chân, Lâu Tây Nguyệt phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Trong chớp mắt, cả người nàng liền được một vòng tay ấm áp ôm vào.

“Hòa thượng trong Thiếu Lâm Tự thật lưỡi biếng, trong viện đầy tuyết mà không dọn dẹp sạch sẽ.” Nàng oán giận.

Thu Minh Phong ôm nàng, không nói gì.

Lâu Tây Nguyệt rốt cục hậu tri hậu giác phát hiện hai người đang trong tư thế quá mức thân mật, ánh mắt không tự giác có chút lóe ra, giọng nói cũng thấp xuống, “Này..... Ta không sao.” Dường như không hiểu được ý tứ của nàng, hắn không nói một lời nhìn nàng.

Nàng khế cắn răng, “Người có thể buông ta ra.” Mặt không tự chủ được có chút nóng lên, nàng vội cúi đầu.

Trong mắt hắn ánh lên một chút ý cười, nhẹ nhàng buông ra nàng. “Ta trở về phòng.” Nàng đột nhiên không muốn cùng hắn một chỗ, đột nhiên có chút hoảng hốt.

Thu Minh Phong giữ nàng lại. Nàng dùng ánh mắt hỏi.

Hắn thần nhiên nói: “Chúng ta đi.”

“Miếu hòa thượng đi dạo có gì hay,” Nàng phản đối, “Không bằng chúng ta đi lên núi tìm vài món ăn dân dã đi.” Giọng nói trở nên nhẹ nhàng.

Thu Minh Phong trong mắt rõ ràng mang ý cười, “Gièm pha?”

Về mặt nàng tự nhiên trả lời, “Phật môn là nơi rất thanh tịnh, không thích hợp với người phạm tục như ta.”

“Người công nhận.”

“Người có ý tứ gì?” Hắn lại giữ dáng vẻ trầm mặc.

Nhưng khi hai người đi đến cửa chùa có một đoàn người đang đứng ở trước cửa.

Họ đều mặc quần áo đen trắng, một cái kiệu rất tinh xảo tỏ rõ thân phận của người tới.

Lâu Tây Nguyệt gần như là lập tức quay đầu nhìn người bên cạnh.

Thu Minh Phong nhíu mày.

“Đào hoa của ngươi đến rồi.” Nàng nhỏ giọng nói, ngữ khí khó nén được vui sướng. Hắn nắm thật chặt tay nàng.

Lâu Tây Nguyệt lúc này mới nhớ tới tay mình còn đang bị hắn nắm, trong lòng lúng túng, liền rút tay về nhưng hắn nắm rất chặt, nàng không thoát được.

“Thu công tử.”

Giọng nói rõ ràng từ trong kiệu truyền ra, như dòng suối chảy qua, thấm vào lòng người.

Có được giọng nói như vậy, Lâu Tây Nguyệt không nhận được tò mò muốn nhìn thấy người ngồi trong kiệu, ánh mắt không chớp nhìn chằm chằm mảnh kiệu.

“Diệp cung chủ.”

Mảnh kiệu mở ra, Lâu Tây Nguyệt kiễng chân nghiêng cổ trông chờ, một đôi giày nhỏ bước ra, quần áo không nhiễm một hạt bụi trắng như tuyết, cuối cùng là một dung nhan hoa nhường nguyệt thẹn.

Vỗ lâm đệ nhất mỹ nhân!

“Thật sự là một mỹ nhân.” Lâu Tây Nguyệt tự đáy lòng tán thưởng.

Thu Minh Phong nhìn nàng một cái, tâm tình bỗng nhiên có chút phức tạp.

Diệp Vũ Thường theo ánh nắng nhìn hai người đang nắm trên tay, trong mắt ánh lên sự lạnh lẽo, thanh âm cũng lạnh ba phần, “Nàng là ai?”

Lâu Tây Nguyệt nghiêng đầu nhìn người nam nhân bên cạnh, cũng rất muốn biết hắn sẽ giới thiệu mình như thế nào. Hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn đối phương, liền kéo tay nàng tránh ra.

“Thu Minh Phong.....” Diệp Vũ Thường có chút tức giận.

Nàng tò mò quay đầu nhìn lại.

Thu Minh Phong dùng một chút lực trên tay, đã đem nàng từ bên tay phải đổi sang bên tay trái, đồng thời cũng để tay lên thắt lưng nàng, bước chân không có ý định dừng lại.

Lâu Tây Nguyệt nhất thời kinh ngạc quá độ đã quên phản ứng.

Đến khi đi thật xa, nàng mới bắt đầu oán giận, “Người lại hãm hại ta.”

“Không có.” Hắn phủ nhận.

“Hừ, giang hồ đồn đãi ta và ngươi, ngươi nghĩ rằng ta không biết sao? Hơn nữa Song Tuyết Cung lại nhiều lần tập kích ám sát ta, không phải bởi vì ngươi có quan hệ, ngươi làm trò trước mặt nàng làm như vậy, ta thực vì an toàn của bản thân mà lo lắng a.” Nàng nói xong liền phiến muện đứng lên.

6. Chương 6

Nàng rõ ràng cái gì cũng chưa làm mà lại trở thành cái đình trong mắt người khác.

Cảm giác này thật khiến người ta buồn bực.

“Nàng ta đến Thiếu Lâm làm cái gì?” Hết phiến muện, lòng hiếu kỳ lại nổi lên. “Xem luận võ.”

“Nga ~” Nàng tận lực kéo dài giọng nói. “Tây Nguyệt.” Thu Minh Phong đột nhiên dừng bước chân lại. Nàng ngẩn người, quay đầu nhìn hắn.

Cánh tay hắn ở bên hông của nàng thu nhận một chút, nghiêm túc mà nhẹ nhàng nói, “Người béo.”

“.....”

Hồi lâu sau, trong rừng vang lên một tiếng gầm giận dữ.

“Thu Minh Phong, ngươi tên hỗn đản này, ngươi đứng lại đó cho ta.....” Hai bóng người một trước một sau truy đuổi nhau, dần dần biến mất ở trong rừng.

Lâu Tây Nguyệt chạy chậm lại không đươì theo hắn nữa, ngồi xuống một gốc cây, lấy tay đánh lên thân cây.

Hắn nói nàng béo!

Nàng chưa nói hắn chiếm tiện nghi của nàng mà hắn còn dám nói nàng béo? Quả thực nàng không thể nhịn được nữa.

Lại đánh lên thân cây một quyền, nàng dứt khoát ngồi xuống dưới tàng cây.

Luận võ công, nàng không phải đối thủ của Thu Minh Phong, sở trường của nàng là khinh công nhưng vẫn kém hắn một bậc, đây mới là nguyên nhân khiến nàng phải đi theo hắn.

Sư phụ đã từng nói qua, làm người phải linh hoạt trong các hoàn cảnh, rừng xanh còn đó, sợ gì không có củi đun.

Tháng giêng, mấy ngày hấn luận võ sẽ là cơ hội của nàng.

Lâu Tây Nguyệt hơi hơi nheo mắt lại, khuôn mặt lộ lên nụ cười khi đã định xong mọi việc.

Tùy tiện nặn một quả cầu tuyết ném vào một thân cây.

Nghe thấy tiếng động, nàng quay đầu nhìn lại, Thu Minh Phong nhẹ nhàng tới trước mặt, cầm trong tay hai con gà rừng giờ lên.

Nàng bĩu môi, “Sao còn chưa làm sạch sẽ?”

“Đi theo ta.” Nói xong, xoay người đi.

Lâu Tây Nguyệt đứng dậy đi theo hấn.

Hai người đến bên dòng suối đóng băng thì dừng lại, Thu Minh Phong đi rửa hai con gà, còn nàng thì đi nhặt củi.

Khi nàng nhóm lửa xong, hấn mang theo hai con gà rừng đã rửa sạch rồi ngồi bên cạnh đồng lửa. Ánh mắt của nàng nhìn qua hai tay hấn, cúi đầu ho nhẹ một tiếng, “Nước rất lạnh phải không?”

Thu Minh Phong nhìn nàng một chút, nói: “Người có thể thử xem.”

“Có người ở đây, vì sao ta phải thử?” Giọng Nàng mang theo vài phần không biết sợ cùng dương dương đắc ý.

“Nếu ta không ở đây thì sao?” Hấn dường như không có việc gì mà hỏi lại.

“Người sao lại không ở đây?” Nàng cũng hỏi lại.

Hấn nhìn sâu vào mắt nàng, “Người nói gì?”

Lâu Tây Nguyệt cười nói: “Chỉ có người mới có đáp án, hỏi ta thì sao ta biết được.”

Hấn gật gật đầu, không nói chuyện thêm nữa.

Nàng cũng không hưng trí nói chuyện, chuyên tâm nhìn chăm chăm con gà rừng nướng trên lửa mà chảy nước miếng.

Ngay khi mùi thịt nướng tỏa ra, Thu Minh Phong đột nhiên mở miệng hỏi: “ta không đi thì người cũng không đi sao?”

Nàng đột nhiên ngẩng đầu nhìn hấn, nhưng không nói gì.

Thu Minh Phong yên lặng nhìn nàng, sau đó cúi mắt tiếp tục nướng gà rừng trong tay.

Núi rừng yên tĩnh tựa hồ chỉ có tiếng củi tí tách phát ra.

Trời xanh mây trắng, khí trời trở lên ấm.

Khắp nơi vui sướng, vạn vật sống lại.

Hơi thở của mùa xuân đã đến, làm cho con người có tâm tình khoan khoái.

Trên cây rơi xuống một ít vỏ, cẩn thận nhìn thì có thể thấy được đó là vỏ hạt dẻ.

Hai chân hơi đu đưa, làn váy xanh biếc bay nhẹ trong gió.

“A, đã hết rồi....” Một giọng ảo não vang lên.

Lâu Tây Nguyệt không cam lòng đem dốc ngược cái túi đeo bên hông, cuối cùng cũng buông xuống, ngẩng đầu liếc mắt một cái, mím môi với tay hái một nhánh cây ngấm nhìn.

Ánh mặt trời theo khe hở của kẽ lá hiện ra, chiếu lên khuôn mặt tươi cười của nàng.

Từ từ nhắm hai mắt hít sâu mấy hơi, nàng đổi tay cầm thuốc, từ trên cây nhảy xuống.

Nàng đi không có mục đích, khi nhìn thấy được thảo, thuận tay hái cho vào sọt, sau đó tiếp tục về phía trước.

Cho đến khi nhìn thấy hoa đào nở rộ, vẻ mặt Lâu Tây Nguyệt mừng rỡ, chạy qua.

Nhắm mắt lại, duỗi thẳng hai chân, ngửi mùi hoa trong không khí, nàng cảm thấy mình có chút say mê.

Trên tay đột nhiên đau, nàng mở mắt ra, kẻ đầu sỏ gây nên nháy mắt đã trốn vào bụi cỏ không thấy đâu.

Đó là một vết rằn cấn nhỏ, Lâu Tây Nguyệt chậm rãi nhìn mu bàn tay mình, chỗ bị cấn nhanh chóng biến thành màu đen.

Rắn độc!

Nàng chau mày hút độc sau đó liền nhổ ra, rồi đó lấy túi nước bên hông súc miệng.

Giờ phút này, tay trái của nàng chỉ còn lại dấu răng, còn màu da đã khôi phục như lúc ban đầu.

“Dám cấn ta, đeo gang tay vẫn tốt hơn.” Nàng vừa lườm bầu, vừa lấy ở bên hông một đôi gang tay.

Ngẩng đầu ngắm nhìn hoa đào, nàng không nhịn được há miệng cười lên búi tóc .

Khuôn mặt nàng được đóa đào tôn lên màu hồng phấn. vô cùng xinh đẹp tựa hươu tiên nữ hạ phàm.

Lâu Tây Nguyệt đi về phía con rắn chạy, phàm là nơi những con vật mang độc sinh sống sẽ luôn luôn có một ít thuốc giải độc. Quan trọng nhất là, nàng bị cấn, làm sao có thể không làm gì được!

Nàng thật không ngờ khi đi đến thì nhìn thấy một ổ rắn, trong bụi rậm con rắn đang né tránh một người, lông mày Lâu Tây Nguyệt không khỏi sít lại. Ở nơi như thế này lại có người qua lại thật sự là làm cho người ta bất ngờ.

Người nọ bản lĩnh thoát nhìn không tồi, nhưng cũng không hề ung dung, dù sao cũng phải cẩn thận tránh rắn độc cắn được.

Lâu Tây Nguyệt rất nhân hạ thoải mái đứng ngoài thưởng thức đại chiến giữa người và rắn, chỉ tiếc nàng không có túi hạt dẻ, bằng không nàng càng thỏa mãn.

Hoa Cẩm Dục vừa đánh vừa quan sát, rốt cục mở miệng, “Cô nương, có thể trợ giúp tại hạ một tay được không?”

“Ta vì sao phải giúp người?” Lâu Tây Nguyệt phản ứng rất lãnh đạm.

“Cô nương như thế nào mới bằng lòng giúp tại hạ?”

Nàng một tay chỉ ở một con rắn dài bảy tám thước phía trên, đậm mạc liếc mắt nhìn, thấy hắn đã có chút chật vật, “Ta không thích xen vào việc của người khác.”

“.....” Hoa Cẩm Dục nhất thời ngậm miệng.

Lâu Tây Nguyệt lúc này mới phát hiện một loại cỏ màu đỏ phía sau con rắn, ánh mắt nhất thời sáng ngời, bay người qua, nhanh nhẹn lấy liềm cắt đám cỏ đó.

Không cần phải vội vàng nữa, nàng nhìn nam tử đang chật vật kia, khóe miệng nhếch lên một nụ cười yếu ớt, càng mệt càng làm đàn rắn dễ ỷ.

“Nhận lấy.” Nàng lấy từ bên hông ra một cái bình sứ ném qua. Hắn thuận tay tiếp được.

Lâu Tây Nguyệt lạnh đạm nói: “Bột đuổi rắn, hắn là có thể giúp người.”

Hoa Cẩm Dục khóe miệng hơi hơi run rẩy, thoát nhìn là thiếu nữ hồn nhiên xinh đẹp đã thưởng thức đủ cảnh chật vật của hắn, mới quyết định có lòng từ bi cứu giúp.

Rõ ràng thực ác liệt, cố tình làm cho người ta không thể chỉ trích.

“Đa tạ.” Hắn vẫn là nói tiếng cảm ơn, sau đó trút đám bột đuổi rắn về phía đàn rắn.

Lâu Tây Nguyệt chậm rãi theo sát.

Phía trước vô số con rắn tan xương nát thịt, trên mặt đất đầy máu.

Nàng không nhịn được lẩm bẩm một câu, “Thực tàn nhẫn.”

Những lời của nàng không lớn, nhưng Hoa Cẩm Dục vẫn nghe thấy, cái quạt trong tay hắn đột nhiên đánh mạnh một cái.

Hắn cuối cùng đem chiếc quạt màu vàng nhạt giết chết Xà vương, những hạt bụi làm cho chiếc áo trở lên lốm đốm.

Hoa Cẩm Dục gọn gàng lấy mặt rắn, xoay người rời đi.

Lâu Tây Nguyệt ở phía sau chậm rãi mở miệng nói, “Ta khuyên ngươi trước mắt nên chờ một chút.”

Hắn kinh ngạc quay đầu nhìn nàng.

Nàng ngồi cạnh xác Xà vương tay cầm một ống trúc để lấy máu, rất nhanh, nàng đẩy nắp lại, sau đó hướng hắn nhướn mày cười khê, “Có muốn nghe đề xuất của ta?”

“Cô nương mời nói.”

“Cùng nhau cầm những thứ này, như thế nào?” Nàng quơ quơ ống tre trong tay.

Hắn gật đầu, không chút do dự tiếp nhận, “Cám ơn.”

“Ngươi thật là người thông minh.” Lâu Tây Nguyệt hoàn toàn vui vẻ ca ngợi người kia.

Hoa Cẩm Dục cười nói: “Đa tạ cô nương khách lễ.” Sau đó xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng hắn, nàng lẩm bẩm: “Chạy trốn thật là nhanh.” Nàng đem toàn bộ các ống trúc để chứa máu rắn, cuối cùng chỉ có thể nhìn xác rắn mà thở dài một tiếng.

Thu thập xong đồ, cuối cùng, nàng cởi từ lưng một sợi trường tiên mới, buộc chặt xác Xà vương, sau đó đi khỏi khu rừng này.

Mặt trời đang xuống núi, tiểu viện có vẻ yên tĩnh mà an tường.

Lâu Tây Nguyệt chuyên tâm quấy gì đó trong bát.

Gió nhẹ thổi qua mang theo hương vị ẩm áp.

Mồ hôi theo trán nàng chảy xuống, nàng nâng tay lấy tay áo lau.

Trong lúc vô tình vừa ngẩng đầu, cả người nàng trong nháy mắt cứng ngắc.

Một thân ảnh màu lam đang đứng ở nóc nhà, cả người lộ ra vẻ lạnh lùng, làm cho không khí xung quanh tựa hồ trở nên lạnh lẽo.

Hai người trầm mặc nhìn nhau.

“A!” Nhìn đến cái bát, nàng kêu nhẹ lên một tiếng rồi lại tiếp tục quấy.

Một cái bóng che đỉnh đầu nàng.

“Tránh ra, đừng che ánh mặt trời.” Bóng người đi sang một bên, lẳng lặng đứng ở bên cạnh nàng.

Không biết quấy trong bao lâu, Lâu Tây Nguyệt rốt cục ngừng lại, dùng ngón tay chọc chọc trong bát, vừa lòng gật gật đầu.

“Tốt lắm?”

Giọng nói đột nhiên vang lên làm cho động tác của nàng cứng đờ, nàng nhú mày quay đầu nhìn qua, lãnh đạm chào hỏi, “Đã lâu không gặp.”

“Ừ” Hắn so với nàng còn lãnh đạm hơn.

Lâu Tây Nguyệt lại một lần cảm thấy cùng với người này thật sự không có biện pháp khai thông, dứt khoát xoay người về phòng, vừa đi vừa vắn vẹo thất lưng và cổ.

Vừa vào phòng, nàng liền đi đến ghế tựa sau đó buông mình lên ghế.

Hai ngày này nàng bận tíu tít, rất mệt!

“Thực mệt.” Theo trực giác nàng lẩm bẩm một tiếng.

“Tây Nguyệt.”

Nàng nằm lên cái ghế, mệt mỏi lên tiếng, “Được rồi, Thu Minh Phong, ngươi còn tìm ta làm cái gì? Ta đã thay sư phụ ta trả nợ ân tình cho ngươi.” Trên lưng đột nhiên có một đôi tay, nàng thiếu chút sợ tới mức nhảy dựng lên, lại bị hấn dùng sức ngăn lại. “Ngươi.....”

Không nặng không nhẹ vuốt ve lưng nàng, nàng cơ hồ rất thoải mái. Không biết qua bao lâu, nàng mới có chút không cam lòng mở miệng nói, “Cám ơn.”

“Có người làm nhờ ta chuyển lời cảm ơn.”

Nàng thực mờ mịt ngẩng đầu, “Ai?”

“Hắn nói cảm ơn máu Xà vương của ngươi.”

Lâu Tây Nguyệt hiểu ra, sau đó nghĩ đến người nọ trong tay cầm cây quạt, người nhảy dựng lên, “Hắn là ngân phiến công tử?”

“Ừ.”

“Hắn với ngươi không phải là kẻ thù sao?”

“Hả?”

“Không phải các ngươi mấy ngày liên luận võ trên núi sao?”

“Nga.”

“Các ngươi kỳ thực là bằng hữu?” Nàng vẻ mặt khó có thể tin.

“Ừ.”

Nàng ngây ra một lúc, nghĩ nghĩ, mới nói: “Hắn vì sao muốn cùng ngươi luận võ?”

“Luận bàn võ công.” Đáp án của hắn giống như trước thật ngắn gọn.

“Luận bàn..... Các ngươi có cần gương cung bệ kiếm khiến ọi người đều biết không? Ngươi nghĩ ta thật ngu ngốc a?”

“ngươi uốn biết?”

“Ta không có hứng thú.” Nàng đột nhiên mắng.

Sự tình bên trong của giang hồ thật kì diệu.

“Ồ”

Lâu Tây Nguyệt lấy tay vỗ trán, rốt cục không nhịn được mà kêu lên, “Làm ơn, ngươi nếu thực sự không muốn nói chuyện thì đừng nói, một từ cũng đừng nói” Nghe xong làm cho người ta càng tức giận.

“Được.”

Nàng ngay cả sức để mắng hắn cũng không còn, Thu Minh Phong người này luôn làm nàng tức giận, ở cùng một chỗ với hắn nàng rất dễ phát hỏa.

Nàng cúi người, sau đó tháo cái túi bên người, chớp mũi gửi gửi, lập tức một mặt ghét bỏ quay đầu đi, “Rất khó nghe.”

Nàng phải đi tắm một chút. Ngay khi nàng dự định đi tắm, nhìn đến người ngồi bên cạnh, lại có chút chần chờ, “Ngươi.....”

“Ta không đi.”

Lâu Tây Nguyệt lấy tay vỗ trán, vô lực khoát tay, “Ngươi muốn ở thì cứ ở, ta muốn đi tắm rửa bây giờ.”

“Có muốn ta hỗ trợ không?”

Nàng bỗng nhiên ngẩng đầu lườm hắn, buồn bực nói: “Người giúp ta chà lưng sao?”

Thu Minh Phong biểu cảm rất bình tĩnh nói, “Cũng có thể.”

“Ba” một tiếng, Lâu Tây Nguyệt đập bàn đứng lên, nhìn biểu tình trên mặt hắn không một chút thay đổi, ngón tay nàng có chút run, “Người quả thực.....” Hắn giữ tay nàng lại, nhàn nhạt mà nói: “Ta chưa tức giận, người tức giận cái gì?”

“Người dựa vào cái gì mà tức giận?”

“Người ra đi không lời từ biệt.”

“Như thế nào?” Lâu Tây Nguyệt mắt phượng phun lửa, “Ta không phải là nô tỳ của người, mỗi người đều có con đường của mình, ta rời đi sao phải báo cho người một tiếng?” Hắn mang nàng rời núi có hỏi qua nàng sao? Còn không phải trực tiếp dí dao vào nàng là xong việc.

“Người nợ ta một đáp án.”

“Cái gì?”

“Ta không đi người cũng không đi có đúng không?” Không rời bỏ ta đi đúng không?

7. Chương 7

Lâu Tây Nguyệt không tự giác nhíu chặt mi, nàng thật ra cũng không chán ghét Thu Minh Phong, thậm chí còn có một chút thích thích hắn .nhưng khi đi đường hắn rất ít nói làm nàng đề nện đến cực điểm, nếu sau này sống chung thì không phải cuộc đời nàng rất thảm sao.

Bởi vậy, mấy tháng trước nàng mới có thể thừa dịp hắn quyết đấu với người khác mà ra đi không lời từ biệt.

Nàng cho rằng từ nay núi cao nước sâu khó có khả năng gặp lại. Nhưng thật không ngờ, hắn lại tìm được rồi nàng.

“Thu Minh Phong.....”

Hắn đột nhiên dùng sức ôm nàng vào trong lòng, ôm chặt lấy, Lâu Tây Nguyệt phát hoảng lời định nói ra miệng lại nuốt xuống.

“Đến khi nào nàng tìm được người mình thích mới thôi.” Hắn thấp giọng nói bên tai nàng, giọng nói lạnh lẽo nhưng có một tia yếu đuối.

Lâu Tây Nguyệt nhíu nhíu mày, ý của hắn là đến khi nào nàng tìm được người trong lòng, hắn mới có thể buông tha cho nàng sao?

“Nhưng là,” Nàng có chút chần chờ, “Thu Minh Phong, người chẳng lẽ không cảm thấy, có người ở bên người ta thì nguy hiểm càng nhiều sao?”

“Ta không biết .”

Chối bỏ thật dứt khoát! Thật mau! Lâu Tây Nguyệt trong lòng lén khinh bỉ hắn một chút. (còn ta khinh bỉ 1 vạn lần)

Đúng là nói dối không chớp mắt.

“Ta không nghĩ mình cần phải có người bên cạnh.” Có những việc đôi khi nhiều người sẽ không thuận tiện.

“Ta không liên quan.”

Câu trả lời của hắn làm cho Lâu Tây Nguyệt quả thực dở khóc dở cười, “Người quả thực.....” Là không phân biệt rõ phải trái a. Nếu đối phương là người phân rõ phải trái thì nên nói, nếu đối phương không phân biệt rõ phải trái thì tốt nhất nên im lặng là hơn. Nhưng có một số việc có thể im lặng, có một số việc vạn lần không thể.

“Người có thể buông ta ra, ta không lạnh nên không cần người giúp ta sưởi ấm.” Tâm hơi hơi trầm trầm, hần chậm rãi nói tay.

Nàng nâng lên cánh tay lên, nhần nhần mũi, nàng kêu lên: “Mùi như vậy mà người không ngửi thấy sao?”

Thu Minh Phong đẩy mắt hiện lên một chút ý cười.

“Ta không chịu nổi mùi này, cũng may cuối cùng đã làm xong rồi.” Nàng vừa nói vừa đi ra ngoài, chuẩn bị nước ấm để tắm, tẩy mùi thuốc trên người đi, đi được vài bước, nàng dừng lại xoay người, hướng hần trợn mắt nhìn, “Người thật đúng là muốn ở đây cùng ta?”

“Giúp nàng nấu nước.” Giọng nói của hần thật bình thản.

Nàng sợ run, sau đó gật đầu, “Đúng vậy, người làm đi.”

Kết quả ở phòng bếp nàng hoàn toàn không phải nhúng tay vào.

Cuối cùng, nàng chỉ có thể ngồi ở trước cửa nhìn trời nhìn mây, bất giác mí mắt của nàng càng ngày càng khép lại.

Khi Thu Minh Phong nấu nước xong, nhìn thấy nàng đang tựa vào cửa ngủ.

Hần ngồi xuống trước mặt nàng, nhìn khuôn mặt nàng ngủ say, trong lòng thật ấm áp.

Đến khi nhìn thấy nàng thì tâm hần kể từ mấy tháng nay mới được buông lỏng.

Sợ bị người khác lợi dụng sẽ làm làm hại nàng, hần thậm chí hần còn không dám nhờ bạn bè tìm kiếm, chỉ có thể tự mình đi tìm nàng.

Thật tốt, ông trời không phụ lòng mong đợi của hần, mấy ngày trước đây Cẩm Dục đánh Xà vương làm cho hần ngẫu nhiên có được tin tức của nàng.

Vì thế, hần vội vàng tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm được nàng.

“Tây Nguyệt.....” Hần gọi rất khẽ .

Nàng ngủ say như cũ.

“Tây Nguyệt.” Lúc này hần khôi phục giọng nói bình thường, lấy tay đẩy nhẹ nàng.

Nàng bất mãn lắm bầm một câu, cau mày mở mắt ra, nhìn thấy hần, có chút mơ màng, sau chậm rãi tỉnh lại, “Nước nóng được rồi à?”

“Ừ.”

“Buồn ngủ quá.....” Nàng có hơi nhúc nhích đầu, cúi đầu nói tiếp, “Vẫn là tắm rửa xong rồi ngủ thì tốt hơn.” Mùi này ngửi thật khó chịu.

Thu Minh Phong giúp nàng đem nước ấm để vào trong phong.

Đến khi cả người ngâm mình trong nước nóng, nàng mới không nhịn được thở dài.

Đột nhiên gặp lại hần làm đầu óc của nàng có chút không rõ ràng.

Dường như rất kinh ngạc, lại dường như trong dự liệu, Lâu Tây Nguyệt không tự giác nhắm chặt mi, dùng tay vỗ mạnh xuống nước.

Thật phiền!

Quên đi, lắc lắc đầu, nàng không muốn nghĩ nữa, tập trung tắm rửa.

Tắm rửa xong, trên người tràn đầy hương vị tươi mát, nàng đứng dậy thay quần áo sạch sẽ, lấy khăn vắt tóc rồi đi ra khỏi phòng.

Thu Minh Phong nghe thấy tiếng mở cửa liền đi đến chỗ của nàng

Lâu Tây Nguyệt nhìn hần một cái, không nói một lời đi vào trong viện.

Nàng treo đồ vật trong phòng.

Một lúc sau nàng dừng lại nhìn hần.

Thu Minh Phong nhìn lại.

Nàng chỉ chỉ đầu kia của dây thừng, “Cầm lấy nó.” Hần làm theo.

Trong cái giỏ có khoảng mười kg thịt tươi.

“Chúng ta nướng thịt rán đi.” Thu Minh Phong như có chút hiểu ra, “Thịt Xà vương?”

Nàng gật đầu, “Đúng rồi, con Xà vương này rất quý, huống hồ con xà vương này phải chừng một trăm tuổi, ngân phiên công tử giết nó đúng thật là đã hủy một bảo vật, cho nên ta mới giúp hần tận dụng đồ tốt này.”

Khó trách nàng hào phóng như vậy đưa cho Cẩm Dục một phần con rắn giờ Thu Minh Phong mới hiểu.

Kế tiếp, hần toàn tự nhiên toàn quyền phụ trách nhóm lửa nướng thịt.

Mà Lâu Tây Nguyệt tập trung làm lau tóc cho khô.

Dường như, bọn họ chưa bao giờ chia lìa.

Tựa hồ, luôn luôn làm bạn như thế.

Mưa phùn vẫn rơi, khói tỏa ra từ trong bếp.

Phong cảnh này làm cho người ta nghĩ tới như ta đang ở Giang Nam, không tự chủ được mà triền miên suy nghĩ.

Xuyên thấu qua màn mưa, Lâu Tây Nguyệt nhìn phía chân trời xa xôi, mây hơi nhàn. Trời đã mưa liên tục tám ngày mà lại hoàn toàn không có dấu hiệu sẽ tạnh.

“Ai.....” Nàng đột nhiên than nhẹ một tiếng.

Nàng nghĩ đến sư phụ đã từng nói đến mưa bụi ở Giang Nam, phong cảnh rất đẹp nhất chính là cô gái có dáng người chậm rãi cầm ô đi trong mưa.

Lâu Tây Nguyệt bĩu môi hừ một tiếng, lão gia hỏa kia hoàn toàn không muốn làm một tấm gương tốt cho đồ đệ, thường xuyên quên đồ đệ của mình là một nữ nhi, thậm chí không chút nào ý tứ lấy chuyện phong lưu của mình hồi trẻ làm đề tài trong lúc rảnh rỗi.

Hốc mắt có chút ẩm ướt, lão gia hỏa kia tuy rằng không phải là người quang minh lỗi lạc, nhưng nhiều khi vẫn rất đáng yêu.....

Một bàn tay to bên cạnh nàng chạm vào dòng lệ trên gò má của nàng, “Làm sao vậy, Tây Nguyệt?”

Nàng lộ vẻ mặt còn nước mắt hơi nở nụ cười, thấp giọng nói: “Ta nhớ tới sư phụ ta.”

Thu Minh Phong yên lặng giữ vai nàng, đồng thời đứng cạnh nàng ở bên cửa sổ nhìn mưa rơi ngoài trời.

Giờ phút này, có thể có bờ vai để dựa vào, Lâu Tây Nguyệt cảm thấy thực ấm áp, không nhịn được tựa đầu xuống vai hần, nhẹ nhàng nói: “Sư phụ thích nhất mưa bụi Giang Nam.”

“Nàng đã từng đi quá Giang Nam sao?”

“Hồi nhỏ từng đi ngang qua, nhưng nhớ không rõ lắm.” Lúc ấy sư phụ vội vàng, không dám ở lại lâu, nàng cũng không có tâm tình ngắm phong cảnh, trong trí nhớ của nàng thì Giang Nam rất mơ hồ.

“Có muốn đi cùng ta không?”

Lâu Tây Nguyệt ngẩng đầu nhìn hần, hơi hơi nhú mồm, “Thu Minh Phong, người đừng nói với ta là lúc này người muốn cùng ta đi Giang Nam.”

Hần mặt không đổi sắc nói: “Giang Nam phong cảnh thực sự thực rất đẹp.”

“Lần trước rời núi cùng với người liền bị một đám người đuổi giết, lúc này lại muốn ta cùng người đi Giang Nam, trời mới biết sẽ gặp tai họa gì, không đi.” Thái độ của nàng rất kiên định.

“Nga.”

Nàng lập tức lại cảnh cáo hắn, “Còn có, không cho phép người sau lưng ta lại hạ độc thủ như lần trước nếu không ta sẽ trở mặt.”

“Ừ.”

“Hừ, ta không phải đang nói đùa.” Nàng trừng mắt nhìn hắn một cái.

Thu Minh Phong vòng tay qua eo nàng, đem cả người ôm vào trong ngực, khuôn mặt rất nghiêm túc nhìn nàng nói: “Ta sẽ không cho nàng trở mặt.”

“Chưa nói trước được đâu.”

“Tây Nguyệt.....”

“Cái gì?”

Hắn chậm rãi tới gần nàng.

Lâu Tây Nguyệt có chút ngần nhìn khuôn mặt hắn càng lúc càng gần, nhận ra ý đồ của hắn sau muốn né tránh thì đã muộn rồi.

Môi của nàng thật mềm mại ngọt ngào, hôn nhẹ một chút lại càng làm cho hắn muốn hôn nàng thêm, tay hắn ở bên hông của nàng hơi siết lại.

“Ngô.” Hắn phát ra một tiếng kêu, lập tức buông môi nàng ra.

“Thu Minh Phong, người nói lỏng tay, người muốn giết chết ta sao?” Gương mặt của nàng đỏ ửng, giọng oán hận cùng nùng nịu.

Hắn thả lỏng tay, nhưng không có buông tay ở eo nàng ra, như trước để nàng cả đứng trước cửa sổ, hô hấp có chút nặng nề, miệng còn có mùi máu tanh ở, có thể thấy vừa rồi nàng thật sự dùng sức.

“Tây Nguyệt.....”

“Người còn dám xằng bậy.” Nàng muốn lui người để tạo khoảng cách giữa hai người.

Thu Minh Phong nhẹ nhàng di chuyển, ôm lấy nàng xoay hai vòng, đem nàng ép đến tường, hắn lại cúi người hôn lên môi nàng.

Tay Lâu Tây Nguyệt đánh lên người hắn lực đạo càng ngày càng nhỏ, sau đó tay lại chậm rãi giữ lấy áo của hắn.

Lúc hắn buông nàng ra, hai người dựa vào nhau bình ổn lại hô hấp, một lúc lâu không nói gì.

“Tây Nguyệt.”

“.....” Nàng đắm vào vai hắn nhưng không ngăn đầu.

“Ta sau này không xuống với tay nàng, nàng không thể trở mặt với ta.”

Nàng bỗng nhiên ngẩng đầu, mắt phượng trợn lên, cắn sưng môi dưới trừng mắt nhìn hắn, lại nói không ra một chữ.

Thu Minh Phong bỗng nhiên cúi đầu cười ra tiếng, ôm thắt lưng của nàng, cúi đầu hôn lên môi của nàng, nhìn môi nàng nói nói: “Đừng cắn, đã sưng lên.”

Nàng không thể nhịn được nữa dùng tay đánh hắn, mắng: “Thu Minh Phong người tên hỗn đản, tên hạ lưu.....”

Hắn ôm lấy nàng, để nàng tùy ý đánh như mưa xuống người mà không né tránh.

Cho đến khi lực ở tay nàng càng ngày càng nhẹ, cuối cùng dừng lại, hắn mới lại ôm nàng đứng trước cửa sổ.

Ngoài cửa sổ mưa còn đang rơi, rất xa truyền đến tiếng chó kêu rất mơ hồ.

Lâu Tây Nguyệt trong lòng rất loạn, giống như sợi tơ hết sợi này đến sợi khác vướng vào nhau, bỏ cũng không được mà chú ý đến còn loạn.

“Cùng ta đi Giang Nam đi.” Giọng nói của hắn thật nhẹ nhàng.

“Ta chán ghét người.”

“Tây Nguyệt, ta khó nén nổi tình cảm.”

“Ta không thích ngày ngày đánh, giết.” Giọng nói của nàng rất thấp, mang theo một chút hờn dỗi của nữ nhi.

“Có ta ở đây.”

“Chính vì có người nên mới thế.” Nàng càng nói càng oán hận.

“Chúng ta đều là người giang hồ, giang hồ làm sao tránh được đánh giết.”

“Tóm lại ta chán ghét.”

“Nghe lời ta, ta rất lo lắng cho nàng.” Diệp Vũ Thường vẫn chưa cho người tìm nàng, tuy rằng hai người đánh nhau, Tây Nguyệt chưa chắc đã kém hơn, nhưng hắn vẫn lo lắng có gì bất trắc xảy ra.

“Ở cùng người yên tâm hơn sao? Ta vẫn có năng lực bảo vệ mình. Hơn nữa, nếu người không ở bên cạnh ta thì chuyện rắc rối và nguy hiểm sẽ ít đi.”

“Từ khi nàng cứu ta thì nàng cũng đã bị cuốn vào chuyện thị phi rồi.” Hắn than nhẹ một tiếng.

Lâu Tây Nguyệt tức đến dậm chân, nói: “Ta chỉ biết, nếu sư phụ nghìn vạn lần không dặn dò ta thì ta cũng sẽ không cứu người đâu, vừa thấy người thì biết ngày là rất phiền phức, tính tình vừa xấu xa vừa lạnh lùng, chẳng có một điểm gì thích người.” Luôn chọc giận nàng, không dịu dàng quan tâm nàng.

“Làm nàng chịu oan ức rồi.” Hắn thật lòng nói.

“Ta vốn cũng rất oan ức a, ta đã cố gắng né tránh người, người còn muốn lại gần, chúng ta rõ ràng không cùng một loại người, làm sao có thể sẽ có kết quả.” Lời nói vừa thốt ra chính nàng cũng thất thần.

“Không thử thử thì làm sao biết có kết quả hay không?”

Lâu Tây Nguyệt quay đầu trừng hắn, vẻ mặt của hắn thành khẩn mà nghiêm túc, cặp kia luôn luôn lạnh lùng vậy mà giờ lại chứa đựng nhu tình.

Tim đột nhiên đập lồi nhịp, nàng có chút hoảng loạn, mạnh miệng nói: “Ta vì sao nhất định phải thử.”

“Tây Nguyệt.” Hắn thấp giọng gọi tên của nàng.

Nàng rầu rĩ cúi đầu, lú lú nói: “Người thực sự sẽ không vui mừng đâu.”

Thu Minh Phong ôm nàng thật chặt, đầy mắt hiện lên tia mừng rỡ, “Tây Nguyệt.....”

“Đừng kêu tên ta, thật nhàm chán, người chính là đại phiền toái.” Hắn cúi đầu hôn nhẹ bên tai nàng.

“Người còn như vậy, ta thực sự tức giận.” Nàng co rúm lại một chút, xấu hổ khiển trách hắn.

Thu Minh Phong dùng sức ôm nàng, im lặng nở nụ cười.

Phải rời xa tiểu viện của mình, Lâu Tây Nguyệt đột nhiên có chút luyến tiếc, thậm chí nhiều lúc từng nghĩ sẽ nói với Thu Minh Phong: “Ta thay đổi chủ ý, không cùng người đi Giang Nam.”

Chính là, mỗi khi nhìn đến người có vẻ mặt lạnh như băng kia, nàng lại tự động đem lời nuốt trở vào.

Nàng luôn luôn cho rằng Thu Minh Phong người tuy rằng mặt trắng như ngọc, kỳ thực trong lòng đen như than, xuống tay còn đặc độc ác.

Thấy nàng đứng ngẩn người ở trong viện, Thu Minh Phong nhìn nàng rồi đi lại phía nàng, thấp giọng gọi “Tây Nguyệt?”

Không nhìn hần, nàng nhìn quanh sân một lượt, mang chút lưu luyến nói: “Ồ lâu như vậy, ta đã xem như đây là nhà của mình mà quên mất rằng ta sớm muộn gì cũng phải đi.”

Hần nắm bờ vai nàng ôm vào trong lòng, khe khẽ thở dài, “Ta làm cho nàng khó xử sao?”

“Ừ.” Nàng trả lời chắc như đinh đóng cột, không chút do dự.

Thu Minh Phong nhíu mày, không nhẹ không nặng nhắc nhở, “Nàng nói sớm muộn gì phải đi.”

“Đi sớm so với đi muộn vẫn là khác nhau, không phải sao?” Nàng hùng hồn nói.

8. Chương 8: Chương 8

Cốc cốc –

Đột nhiên tiếng đập cửa vang lên làm cho hai người đồng thời nhìn nhau.

Lâu Tây Nguyệt mặt lộ vẻ hoang mang, “Chắc không phải có người tìm tới a, ta cùng với người nơi này không quen biết.”

Thu Minh Phong nhíu mi, buông nàng ra rồi ra mở cửa.

Cửa vừa mở ra, chỉ thấy một mỹ nam vẻ mặt tươi cười, nụ cười thậm chí mang theo vài phần trêu tức cùng mờ ám.

Lâu Tây Nguyệt thật không ngờ gặp lại Hoa Cẩm Dục lần thứ hai nhanh như vậy.

Thu Minh Phong tìm được nàng sau năm ngày, hôm nay ngân phiến công tử cũng không mời mà đến.

“Thì ra, người chính là Lâu cô nương.” Giọng nói Hoa Cẩm Dục có vài phần giật mình, vài phần chế nhạo, còn có vài phần kinh ngạc.

“Thì ra người chính là ngân phiến công tử.” Lâu Tây Nguyệt nói cùng dạng âm điệu với hần.

Hoa Cẩm Dục nhìn thoáng qua người bạn tốt.

“Chớ chọc nàng.” Thu Minh Phong cảnh cáo hỏi: “Người tới làm cái gì?” Giọng không hề khách khí.

“Tò mò,” Hần lên giọng, trên mặt nét cười càng thêm sâu, “Tò mò muốn biết người làm cho người bỏ Diệp cung chủ rốt cuộc là người như thế nào.”

Lâu Tây Nguyệt nghe vậy nhăn mày, nhìn về phía Thu Minh Phong, “Nàng đang tìm ta?”

Hoa Cẩm Dục giành trả lời trước, “Đương nhiên đang tìm, bởi vậy làm bị thương không ít nữ tử giang hồ.”

Mắt nàng thoáng nhìn, giọng nói lạnh lùng: “Người nói là ta phải có trách nhiệm trong việc này sao?”

Hần lại nhìn về hướng Thu Minh Phong.

Thu Minh Phong ôn hoà nói: “Nói đi nhưng chớ chọc nàng.”

Hoa Cẩm Dục tỉnh ngộ, vị này Lâu cô nương quả thật nên ít chọc vào thì hơn, một giây trước tươi cười như hoa, ngay sau đó nàng có thể biến thân thành tu la lạnh lùng.

“Ta không cùng người đi Giang Nam.” Lâu Tây Nguyệt ra quyết định, nói xong rồi xoay người bước đi.

Thu Minh Phong giữ chặt nàng, nhíu mày, “Nàng sợ nàng ta sao?”

Nàng hừ một tiếng, “Không đạo lý, người chọc người ái mộ mình nhưng lại muốn ta chịu hậu quả.”

Hần nhìn chằm chằm mắt của nàng, nói: “Mượn chuyện của người khác để nói chuyện của mình là không được.”

Lâu Tây Nguyệt mày liễu vừa nhăn vừa nói: “Như thế nào?”

Thu Minh Phong lắc đầu nói tay.

Hoa Cẩm Dục đi đến bên người bạn tốt, rất vui sướng khi người gặp họa, hần chế nhạo “Người mà cũng có lúc bó tay không có biện pháp a.”

Mặt hần không chút biểu cảm nói: “Ta cũng chỉ có một mình so với người dễ dàng hơn.”

Trên mặt nụ cười nhất thời cứng đờ, hần luôn luôn cho rằng Thu Minh Phong trên giang hồ là người nói năng thận trọng nhưng hần đã lầm rồi, người này rất độc miệng. Tinh thần của hần cũng bị sa sút một chút nhưng rất nhanh liền lấy lại tinh thần, truy hỏi: “Hiện tại làm sao bây giờ? Nàng không cùng đi với người nữa rồi.”

Thu Minh Phong chỉ cho hần bốn chữ, “Không cần lo lắng.”

Rất nhanh, Hoa Cẩm Dục liền biết bạn tốt của hần có biện pháp gì.

Vì thế, hần lại một lần nữa cảm thán nhân phẩm con người quả nhiên không có điểm cuối.

Ai có thể nghĩ được giang hồ đệ nhất cao thủ, mặt lạnh, tâm lạnh như Thu Minh Phong sẽ không nói đạo lý giang hồ mà lại xuống tay sau lưng, điểm huyết người khác sau đó công khai đem người ôm lên xe ngựa. Nhưng điều làm người ta khinh thường là hần cự tuyệt không cho người thứ ba ngồi trong xe ngựa.

Bị cự tuyệt không cho ngồi vào xe, Hoa Cẩm Dục tự đáy lòng thuyết phục: “Thu huynh, chuyện này phải xuất phát từ hai phía thì mới tốt, người nên nhẫn nại.....” Hần còn chưa nói xong thì màn xe ngựa đã buông xuống.

Âm thanh còn ở bên tai, Lâu Tây Nguyệt quả thực không thể tin được Thu Minh Phong lại dám xuống tay sau lưng nàng, hần thật cho rằng nàng sẽ không trở mặt sao?

Nàng trợn mắt nhìn nhân, Thu Minh Phong điềm nhiên như không đi đến bên người nàng, ngồi xuống rồi đem nàng ôm vào trong lòng.

Lửa trong mắt nàng như muốn phun ra, hần còn muốn làm cái gì?

Hoàn toàn không nhìn thấy sự phẫn nộ của nàng, hần kéo vạt áo của nàng lấy ra một cái dây bạc, tháo hai khối ngọc trúc ra.

Ánh mắt phẫn nộ Lâu Tây Nguyệt ánh lên tia nghi hoặc.

Thu Minh Phong lại lấy từ trong người ra một dây bạc, đem ngọc trúc xuyên vào dây bạc, sau đó đeo lên cổ mình rồi cho vào trong áo.

Nếu có thể mở miệng, nàng nhất định sẽ hỏi hần rốt cuộc đang làm cái gì.

Làm xong này hết thấy, Thu Minh Phong giải huyết đạo cho nàng.

Thư giãn gân cốt một chút, Lâu Tây Nguyệt nhìn hần vẻ mặt bình thản, “Đưa ta.”

Hần tựa vào vách xe nhắm mắt nghỉ ngơi, đối với nàng dường như không thấy.

“Uy, Thu Minh Phong, người có ý gì? Ta thay sự phụ trả nợ ân tình, nhưng ngọc trúc nhất định phải thu hồi, người làm sao có thể lấy lại?” Hần lại dùng cách thức tồi tệ như vậy để lấy lại.

Hần nhìn nàng một chút, “Vạt áo mở kia.”

“A.....” Lâu Tây Nguyệt khẽ kêu một tiếng, cúi đầu vội vàng khép lại ngoài cảnh xuân lộ ra ngoài, mặt đỏ như thiêu.

Nàng chỉnh lại quần áo xong lại trừng mắt nhìn hần, thấy hần đã ngủ, nàng tức giận đến nghiến răng, xông đến, một phen nắm vạt áo của hần, nói: “Người thế mà còn ngủ được.”

Thu Minh Phong đang tay ôm lấy thắt lưng của nàng, đối với chất vấn của nàng ngoảnh mặt làm ngơ.

“Người đừng cho rằng ta không dám tự mình lấy lại a.”

“Ân.” Đối với việc nàng đã từng lột đồ của hần mà mặt không đổi sắc, hần tin tưởng nàng dám.

Hắn càng lạnh nhạt như vậy, Lâu Tây Nguyệt ngược lại càng không dám lấy lại miếng ngọc, nàng cảm thấy nếu nàng vừa chìa tay ra lấy sẽ trúng mưu của hắn.

“Người rút cuộc lấy làm gì? Nó thực bình thường, không có khả năng cất giấu bí mật gì.” Nàng đã nghiên cứu rất nhiều năm, khẳng định ngọc trúc bài cũng chỉ là ngọc trúc bài bình thường.

“Người dùng làm gì?”

“Ta?” Lâu Tây Nguyệt sợ run, “Làm kỷ niệm a, dù sao cũng là do sư phụ để lại, hơn nữa ta đeo mấy năm nay đã có cảm tình rồi.”

“Giống ta.”

“Giống nhau cái rắm.” Nàng bị hắn làm cho tức mà phát ra câu thô tục, “Đây là kỷ vật của sư phụ ta, người cũng dùng làm vật kỷ niệm sao?”

“Ta từ nhỏ đã mang bên người.”

“.....” Lâu Tây Nguyệt cảm thấy luồng hơi nóng từ bàn chân bốc lên đầu, áp chế không được.

“Người vì sao chưa từng nói quá?”

“Không quan trọng.” Hắn trả lời lạnh nhạt như trước.

Quả nhiên cùng nam nhân này nói chuyện rất dễ bị tức hộc máu.

Lâu Tây Nguyệt hít sâu, đem lửa giận trong lòng kìm xuống, quyết định không bao giờ quan tâm hắn nữa.

Giờ phút này, nàng mới phát hiện chính mình có một tư thế cực kỳ mờ ám, hai người thật sự gần nhau đến có thể cảm nhận được hơi thở của nhau.

“Chết tiệt Thu Minh Phong, người còn không buông tay?” Lúc này nàng mới phát hiện hắn làm cái gì với mình.

“Có qua có lại mà thôi.” Phản ứng của hắn nhàn nhạt như trước, giọng nói rất trầm ổn.

Thật sự là bị hắn làm cho tức chết! Lâu Tây Nguyệt dùng sức đánh vào ngực hắn nói: “Còn không nói lỏng tay?”

Thu Minh Phong không buông tay, đem nàng giữ trong lồng ngực, ánh mắt lại vẫn nhắm như cũ, “Ngoan ngoan đi.”

“Không.”

“Đừng âm ỉ.”

“Cứ âm ỉ.”

Bỗng nhiên nàng hoa mắt, hắn xoay người một cái liền đem nàng nằm lên chiếc thảm trên sàn, trong ánh mắt hắn là dục vọng mãnh liệt.

Lâu Tây Nguyệt phát hoảng, cặp cửa hắn như có hỏa nhìn nàng chăm chú, đột nhiên rất muốn đẩy hắn ra, nàng có phải đã làm chuyện gì ngu xuẩn không?

“Ta đã cảnh cáo người.” Giọng nói của hắn thật trầm, chậm rãi, theo giọng nói hắn từ từ áp chế nàng.

Hắn càng lúc càng gần nàng, Lâu Tây Nguyệt trong đầu lại càng ngày càng trống rỗng, môi của hắn sát lên mặt nàng, trong đầu của nàng rốt cục đã trống rỗng.

Sự việc phát sinh trên xe ngựa ngày đó, Lâu Tây Nguyệt rất không nguyện mà nhớ lại.

Nếu người nào đó không phải luôn luôn ở trước mặt nàng thì nàng cảm thấy có thể đã quên hắn.

Từ sau khi sự tình phát sinh, nàng không cùng Thu Minh Phong nói qua một câu mà hắn cũng không có chủ động mở miệng nói chuyện với nàng.

Trong lúc đó xung quanh hai người chỉ có sự im lặng.

Qua ba ngày như vậy, Hoa Cẩm Dục lòng hiếu kỳ nổi lên nhưng bất hạnh là không tìm thấy đáp án.

Trên bàn đồ ăn thật phong phú nhưng Lâu Tây Nguyệt gần đây khẩu vị lại không tốt, ăn mấy miếng liền rời bàn trở về phòng.

Thu Minh Phong đẩy cửa đi vào thấy nàng khoanh chân ngồi ở trên giường ăn hạt dẻ, nghe thấy hắn đi vào ngay cả nhìn cũng không buồn nhìn.

Hắn không nói một lời ngồi xuống bên giường của nàng. Nàng buồn bực ăn hạt dẻ, coi như không nhìn thấy hắn.

Thật lâu sau sau, hắn than nhẹ một tiếng, ngồi trước mặt nàng.

Một viên hạt dẻ trong tay Lâu Tây Nguyệt bị nàng bóp nát.

“Đừng bắt ta nói lần thứ hai, đi ra ngoài.” Trong giọng nói của nàng chứa toàn lửa giận.

“Không.” Hắn gọn gàng dứt khoát cự tuyệt.

Nàng hung hăng trừng mắt nhìn hắn, cắn răng nói: “Người chẳng lẽ không biết ta hiện tại nói không muốn nhìn thấy người, không muốn nói chuyện với người sao?”

Thu Minh Phong giữ tay nàng, nhìn chằm chằm vào mắt của nàng gần từng tiếng nói: “Hạt dẻ không phải cơm.”

“Nhìn thấy người, ta ăn không ngon.”

“Thực sự?” Hắn hỏi thật sự rất nhẹ.

Nàng hướng hắn đá một cước, “Ta ghét nhất bộ dáng của người, trên mặt biểu cảm nhàm chán, giọng nói không có biểu cảm.” Thu Minh Phong mặc cho nàng đá mình mà không hề động đậy.

“Chỉ biết chộc giận ta, người còn luôn quần lấy ta, muốn làm ta tức chết phải không? Ta rốt cuộc đã chọc tới người khi nào, người trả thù ta như vậy.....” Nàng càng nói càng buồn bực, càng nói chân càng đá mạnh, nếu không phải bởi vì tay bị hắn cầm lấy, chỉ sợ nàng đã sử dụng cả tay lẫn chân.

Cuối cùng, nàng đá mệt mỏi, trong lòng lửa giận cũng phát tiết xong, đột nhiên cảm thấy thật khát nước.

“Buông tay, ta muốn uống nước.”

Thu Minh Phong nói lỏng tay, đứng dậy, đến bên bàn giúp nàng rót cốc nước đem lại cho nàng.

Lâu Tây Nguyệt tự nhiên đón lấy, liền uống hết ngay.

Hắn lại giúp nàng lấy một ly.

Lúc này, Lâu Tây Nguyệt uống thật sự chậm, trên mặt có chút đăm chiêu. Giờ phút này, Thu Minh Phong lại ngồi xuống bên người nàng.

“Tây Nguyệt.”

“Cái gì?” Giọng nói vẫn không được tốt lắm.

“Đừng giận nữa.” Không phải nghi vấn mà là khẳng định.

Lâu Tây Nguyệt lại lấy ra một hạt dẻ, còn chưa kịp đưa đến bên miệng, đã bị một bàn tay to chặn mất.

“Đi ăn cơm.”

“Đưa ta.” Nàng bỏ nhào qua hắn để đoạt lấy, “Không đi ăn cơm, họ Hoa kia cả ngày nhìn chằm chằm chúng ta một mặt xem kịch vui, ta nhìn là đã không muốn ăn.”

“Không phải bởi vì ta?” Bất được nàng nhào tới thân mình, hắn không chút để ý hỏi.

“Thu Minh Phong.....” Hắn đứng lúc im miệng.

Lâu Tây Nguyệt rốt cục cũng cướp được túi hạt dẻ, nhưng người cũng bị kẻ nào đó ôm áp.

“Thu huynh.....”

Giờ phút này có người không mời mà đến, một màn trên giường làm cho hắn trong nháy mắt bình ổn lại.

Nàng nhú mào, hung hăng cho hạt dẻ vào miệng, mơ hồ không rõ mà lẩm bẩm “Thật chán.”

Thu Minh Phong nhìn người bạn tốt, khuôn mặt ung dung lạnh nhạt, giọng nói lạnh lẽo không mang theo chút cảm xúc, “Có việc gì?”

Hoa Cẩm Dục biết mình đi vào không đúng lúc, có chút chừng mực ho nhẹ hai tiếng, “Có chút việc.” Thu Minh Phong nhìn người trong lòng.

Liếc mắt nhìn hắn, Lâu Tây Nguyệt tiếp tục lấy hạt dẻ, không quên nói rõ, “Các người cứ nói chuyện ta không tham dự vào.”

Hắn để nàng đứng dậy, sau đó xuống giường, “Ta kêu tiểu nhị đưa đồ ăn vào.”

Lâu Tây Nguyệt không phản đối, bởi vì nàng biết có phản đối cũng vô dụng.

Nàng vừa tìm hạt dẻ vừa dăm chiêu, vừa rồi nếu nàng không nghe sai bọn họ nói đến người mà trước khi xuất môn họ Hoa kia có nói đến “Nguyệt Giáo thánh nữ” vài lần.

Người Nguyệt Giáo đến trung nguyên làm gì?

Lâu Tây Nguyệt nhăn mày, khuôn mặt mang theo sự chăm chú, sự việc có chút phiền toái.

Cùng Hoa Cẩm Dục đồng hành sau tám ngày, Lâu Tây Nguyệt lần đầu tiên nhìn thấy Hoa Cẩm Dục cẩn thận chiếu cố một nữ tử, dung nhan diễm lệ, chỉ là sắc mặt hơi tái, thân có vẻ rất yếu đuối. Khó trách đi cùng lâu như vậy, nàng cho tới bây giờ cũng lộ mặt trước người khác, như vậy sức khỏe quả thật đã rất suy yếu.

Lâu Tây Nguyệt cup mắt xuống, giấu đi thần sắc trong đáy mắt, hứng thú cắn hạt dưa.

Hạt dẻ của nàng bị tên họ Thu tịch thu, hại nàng chỉ có thể kêu tiểu nhị mang hạt dưa, có một ít còn hơn không có gì cắn.

Một ly trà đưa tới tay nàng, Lâu Tây Nguyệt bĩu môi.

Đồng thời, nàng phát hiện Hoa Cẩm Dục ngồi cùng một bàn với vị nữ tử kia nhưng hướng về phía bọn họ nhìn thoáng qua, điều này làm cho nàng không thể không nhìn lại hắn.

Mặc dù Thu Minh Phong cả người hơi thở lạnh như băng cảm người đến gần, nhưng không thể phủ nhận hắn là một mỹ nam tử, khí chất lạnh lùng ngược lại làm cho hắn có một lực hấp dẫn đặc biệt.

Thu Minh Phong ngược mắt lẳng lặng nhìn nàng.

Lâu Tây Nguyệt hoảng loạn dời tầm mắt, theo bản năng tạ đem hạt dưa lên cắn để che giấu sự hoảng hốt, nhưng trong phút chốc lại phát ra một tiếng kêu.

Nàng cắn phải ngón tay.

Không nhận được trừng mắt liếc nhìn người nọ một cái, ánh mắt của hắn thanh lãnh như cũ, chuyên chú như cũ. Lâu Tây Nguyệt buồn bã mà thối ngón tay của mình, tâm tư có chút loạn.

Nàng có điểm không rõ, lúc trước bọn họ luôn luôn ngồi cùng Hoa Cẩm Dục nhưng hôm nay có nữ tử kia Thu Minh Phong lại kéo nàng sang bàn khác ngồi, giống như muốn phân biệt rõ ràng, vì sao lại vậy?

9. Chương 9

Nàng còn đang mải suy nghĩ thì tiểu nhị đã đem đồ ăn tới.

Thu Minh Phong không chút do dự đem ngón tay nàng ngâm trong miệng lòn ra, lấy bát lấy dưa nhét vào trong tay nàng.

“A, người làm gì?” Nàng bắt mẫn.

Hắn thản nhiên liếc nhìn nàng một cái, cúi đầu ăn cơm.

Lâu Tây Nguyệt nhìn trên bàn một vòng, sau đó thấy hắn gấp cho nàng một miếng sườn mà nàng thích.

Nàng đã quen với hành động như vậy của hắn nhưng lại làm những người khác nhìn trôn trối không nói lên lời.

Mặc dù giang hồ sớm đồn đại, Lâu cô nương đối với Thu Minh Phong là độc nhất vô nhị, nhưng tận mắt chứng kiến vẫn khiến cho bọn họ không thể không kinh ngạc.

Đó là Thu Minh Phong a, nghe nói chỉ cần tới gần hắn ba thước đều sẽ bị tổn thương bởi hắn là giang hồ đệ nhất cao thủ mà lại quá lạnh lùng.

Hắn đối với nữ nhân cũng lạnh lùng như vậy, thậm chí lãnh khốc gần như tàn nhẫn, hiện tại thấy hắn thích một nữ tử thì hắn cũng trở nên sinh động, nam tử trên thế gian đều có chút giống nhau.

Nhưng có khác một chút, với nhiều thời điểm khác nhau nhưng tin đồn thì không khác mấy.

Chính là hắn dường như chưa từng có tí ảnh hưởng gì đến người nữ tử kia, nàng luôn luôn làm theo ý mình, hoàn toàn không phải lấy lòng ai, cũng không quan tâm ai thoải mái, ai không thoải mái.

Lâu Tây Nguyệt ăn cơm chưa bao giờ nhe nhả, nhưng cũng không hiện sự thô tục.

Trái lại nữ tử ngồi cùng bàn với Hoa Cẩm Dục thì động tác nhận thanh tú, tựa hồ mỗi động tác đều làm cho người ta có cảm tình.

Khóe mắt đảo qua, Lâu Tây Nguyệt trong lòng cười nhạo một tiếng, nữ nhân kia làm cho nàng có cảm giác không tốt, cũng không biết về mặt thông minh của Hoa Cẩm Dục kia nghe nàng nói cái gì mà chết mê chết mệt.

Có lẽ đây chính là sắc không mê người mà người tự say đắm.

Động tác ăn cơm dừng lại, nàng trong đầu lại hiện lên cảnh ngày đó phát sinh trên xe phát sinh, tay không tự giác nắm chặt đôi đũa, mặt cũng có chút nóng lên.

Lắc lắc đầu, không muốn nhớ không thể nhớ, sự kiện đó tuyệt đối không thể lặp lại.

“Tây Nguyệt?” Thu Minh Phong hơi hơi nhăn mày.

“Không có việc gì.” Nàng cúi đầu không chịu nhìn hắn, cuống quýt tiếp tục ăn cơm.

Nhất thời tập trung quá mức, nàng không để ý ăn nhiều hơn nửa bát cơm, cảm giác có phần quá no.

Sau khi ăn xong, bọn họ cũng không có vội vã rời khỏi chỗ này tạm thời nghỉ chân ở quán trọ, Lâu Tây Nguyệt một mình ra bên ngoài đi lại cho tiêu cơm.

“Lâu cô nương.”

Nghe giọng nói mềm mại mà ngọt ngào, nàng kinh ngạc nhướng mày, xoay người liền nhìn thấy hồng nhan tri kỷ của Hoa Cẩm Dục đang đi tới chỗ mình.

“Cô nương thích cảnh sắc nơi này?”

Nàng nhìn quanh bốn phía, mỉm cười nói: “Ta ngẫu nhiên đi tới thôi.”

“Lâu cô nương biết Hoa công tử rất lâu rồi à?”

Lâu Tây Nguyệt vẫn cứ mỉm cười, vừa đi vừa nói chuyện: “Ta cùng Thu Minh Phong biết nhau lâu một chút nhưng thời gian cũng không phải là dài. Còn Hoa công tử thì chỉ mới biết không quá mười ngày, không biết đáp án như vậy có làm cô nương vừa lòng?” Trong câu cuối của nàng không nhận được có điểm hơi châm chọc.

Phương Tú Ngọc trên mặt ửng đỏ, thấp giọng nói: “Là ta đường đột, Lâu cô nương không nên tức giận.”

Nàng khoanh tay dừng bước, nghiêng đầu nhìn nàng, khẽ nói: “Ta mặc kệ cô nương có mục đích gì, tóm lại cách xa ta một chút, ta cũng không là người thích xen vào chuyện của người khác, người cũng đừng biến ta thành người xen vào chuyện của người khác, như vậy mọi người đều thoải mái.”

Nắm chặt tay, Phương Tú Ngọc cười nói: “Cô nương nói đùa.” Nàng không phản đối, “Coi như ta nói đùa không tốt lắm, hiện tại có thể mời cô nương rời đi chưa?”

Phương Tú Ngọc sắc mặt cũng khẽ biến, mím mím môi, cuối cùng xoay người rời đi.

Nhìn theo bóng lưng người rời đi, Lâu Tây Nguyệt ở trong lòng hừ một tiếng.

Đứng ở đó một lúc lâu, nàng tiếp tục đi lại để tiêu cơm, cuối cùng chọn một cây đại thụ tựa lưng vào nhắm mắt nghỉ ngơi, dần dần có chút buồn ngủ.

Thu Minh Phong khi tìm được của nàng thì thấy nàng tựa vào trên thân cây tựa hồ như đang ngủ, gió nhẹ thổi bay sợi tóc ở trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng, bầu trời trong xanh cây cối xanh tươi, một thiếu nữ mỹ xinh đẹp như một bức tranh, làm cho người ta không đành lòng quấy rầy.

Tây Nguyệt rất xinh đẹp, nhưng nàng hình như không nhận ra, tác phong luôn tùy ý, có chút bốc đồng, làm cho nàng càng duyên dáng, vô tình hấp dẫn sự chú ý người khác.

Hắn xoay người ôm lấy nàng, nàng không ý thức nỉ non hai tiếng, tay tự động ôm lấy thắt lưng hắn, cả người dán vào ngực hắn, hai mắt nhắm chặt.

Hắn cười cười không lên tiếng, ôm nàng quay lại đoàn xe.

Nhìn thấy bạn tốt ôm mỹ nhân về, Hoa Cẩm Dục khó nén nhướn mày chế nhạo.

Thu Minh Phong làm như không thấy, hắn cùng Lâu Tây Nguyệt lên xe ngựa.

Trời đổ mưa, khách lại lưu lại quán trọ thêm một ngày.

Chỉ tiếc, ông chủ quán trọ là người nhiệt tình hiếu khách nên đã kín hết phòng, cho dù Hoa Cẩm Dục nhiều tiền bạc cũng chỉ lấy được hai gian phòng, những người khác ngoài việc ghép giường thì đành phải tìm tạm một nơi để che gió che mưa cho qua một đêm.

“Thu huynh, xem ra buổi tối chúng ta có thể cầm đuốc để nói chuyện.” Hoa Cẩm Dục không nhịn được lại chế nhạo.

Thu Minh Phong kiếc mắt nhìn Lâu Tây Nguyệt đang lau tóc, nói: “Tây Nguyệt ở cùng phòng với ta.”

“.....” Hoa Cẩm Dục đột nhiên cảm thấy cần phải nhìn nhận lại người bạn thân này, hắn cũng hướng Lâu Tây Nguyệt nhìn thoáng qua, thiện ý khuyên nhủ, “Thu huynh, nam nữ có khác biệt.”

Thu Minh Phong lạnh nhạt nhìn hắn một cái, “Cũng không phải lần đầu tiên.” Hoa Cẩm Dục rút cuộc không nói ra lời.

Phương Tú Ngọc lúc này cũng đi tới, “Ta và Lâu cô nương dùng một gian phòng là tốt rồi, còn lại một gian để hai vị công tử dùng.” Hoa Cẩm Dục nhìn về phía bạn tốt.

Thu Minh Phong đi về phía Lâu Tây Nguyệt, nàng dường như đang muốn mua một ít đồ ăn vặt, “Tây Nguyệt.”

“Thu Minh Phong, thế nào, có phòng không?” Nàng đưa tiền cho tiểu nhị một khối bạc vụn, đồng thời quay đầu mỉm cười hỏi.

“Chúng ta hai người ở một phòng.” Giọng của hắn thật bình thản.

Lâu Tây Nguyệt hơi run sợ, liền gật gật đầu, “Đúng là không có biện pháp khác.”

“Lâu cô nương.”

Nàng nghe thấy tiếng liền nhú mày, nhìn Phương Tú Ngọc đi tới, lạnh nhạt hỏi: “Phương cô nương có việc gì?”

Phương Tú Ngọc đề nghị, “Chỉ còn hai gian phòng, hai người chúng ta một phòng được không, như vậy Hoa công tử cùng Thu công tử cũng có thể nghỉ tạm.”

Lâu Tây Nguyệt quay đầu nhìn Thu Minh Phong, hần như trước mặt không đổi sắc, nàng không nhịn được lại nhú mày, “Nói cách khác, ta có thể cùng Phương cô nương dùng một phòng đúng hay không?”

Hần ngẫm thừa nhận.

Nàng hướng Phương Tú Ngọc nói: “Ta không có thói quen cùng người lạ chung phòng, Thu Minh Phong cùng ta một phòng là được rồi, hơn nữa người giang hồ không câu nệ tiểu tiết, Phương cô nương cũng không cần để ý, ta thấy Hoa công tử là một chính nhân quân tử, nhất định không có quá phận.”

Phương Tú Ngọc bỗng chốc thất thần, tròng mắt, mặt ngây ngốc nhìn nàng.

Nghe nàng nói thì khi tới tại Hoa Cẩm Dục lại thành trăm thứ hỗn loạn, hần nhìn về phía bạn tốt với ánh mắt cực kỳ phức tạp, “Thu huynh, Lâu cô nương thật sự là không câu nệ tiểu tiết.”

Thu Minh Phong nhẹ đáp lại, “Ừ.” Hoa Cẩm Dục chỉ có thể thở dài ở trong lòng.

Bốn người tâm tư khác nhau theo tiểu nhị về phòng nghỉ ngơi.

Bố trí ổn thỏa xong cho Phương Tú Ngọc, Hoa Cẩm Dục đi ra ngoài, liền nhìn thấy cách đó không xa bạn tốt đang ôm kiếm dựa vào tường, đứng ở trước cửa, không khỏi kinh ngạc nhú mày đi qua.

“Thu huynh.”

Thu Minh Phong đứng thẳng người lại, im lặng nhìn hần.

“Người sao lại đứng ở cửa?” Hần trả lời: “Không có cách nào khác.”

Đúng lúc này, Hoa Cẩm Dục nghe thấy trong phòng truyền ra tiếng nước, nhất thời trong lòng hiểu ra, thì ra Lâu Tây Nguyệt đang tắm.

“Chúng ta đi uống một chén trà được không?”

Thu Minh Phong một lại dựa vào tường, nhắm mắt lại nói: “Không đi.”

Hoa Cẩm Dục hiểu rõ cười.

Xem ra hần muốn canh cho nàng tắm.

Cuối cùng, Hoa Cẩm Dục không nhịn được tiến đến gần Thu Minh Phong, hạ giọng hỏi: “Lâu cô nương còn xa cách người như vậy sao?”

Thu Minh Phong trợn mắt lạnh lùng liếc hần một cái.

Hoa Cẩm Dục vội vàng lùi lại rồi cười nói: “Ta nói lỡ lời, Thu huynh đã không đi thì tiểu đệ đi một mình vậy . “Thu Minh Phong nhắm mắt lại.

Không bao lâu sau, cửa phòng mở ra, Lâu Tây Nguyệt tắm rửa xong đứng ở giữa cửa.

Thu Minh Phong đi vào trong phòng, thấy nàng muốn đi ra ngoài hần mở miệng nói: “Không cần phải ra ngoài.”

Lâu Tây Nguyệt quay đầu tròng mắt thì thấy hần đã đi vào sau bình phong cởi áo tháo thắt lưng.

Nàng đứng ngây ngốc một lát, cuối cùng thì vẫn quay lại đóng cửa phòng, đến bên bàn ngồi xuống, rót một chén trà.

“Thu Minh Phong ta có thể ở cùng với Phương cô nương, người vì sao cự tuyệt?”

“Nàng nói gì?”

Nàng có chút dăm chiêu gạt đầu, “Người lo lắng cho nàng có phải không?”

“Ừ.”

“Sợ ta gặp nguy hiểm sao?”

“Không phải.”

“Vậy người chẳng phải là vẽ vời thêm chuyện?” Nàng cười nhạt.

Lúc này, Thu Minh Phong không có lên tiếng nữa, Lâu Tây Nguyệt mặt đột nhiên đỏ lên, mu bàn tay chạm vào đôi má đỏ ửng của mình, mắt phượng tóe lửa lườm người đang tắm rửa sau bình phong.

“Người.....” Đột nhiên không biết nói cái gì.

“Ta chờ người bằng lòng.” Giọng nói của hắn truyền ra.

Sự tức giận trong lòng Lâu Tây Nguyệt bỗng nhiên biến mất, trên mặt hiện lên vẻ phức tạp khó diễn tả bằng lời, tay nắm chặt cái chén, cúi đầu không mở miệng.

Nửa đêm mưa đập vào cửa sổ, tiếng gió gào thét làm không biết bao nhiêu người tỉnh ngủ.

Lâu Tây Nguyệt cũng như vậy, mưa to gió lớn làm nàng tỉnh giấc, trong phòng tối mù mịt, ngoài cửa sổ gió thổi thật sự làm cho người ta sợ hãi, làm cho người ta có cảm giác bất an.

Dường như khi nàng vừa tỉnh thì người ngủ ở bên người nàng-Thu Minh Phong cũng mở mắt.

“Làm sao vậy?”

Nghe được tiếng của hắn, Lâu Tây Nguyệt mới bình tĩnh lại, “Là giấc mơ, không có việc gì.”

Chuyện nhiều năm trước nay lại mơ thấy là biểu thị sắp có chuyện gì phát sinh sao?

“Ta ở đây, ngủ đi.”

Chợt tỉnh bởi giấc mơ, nàng nhất thời không ngủ lại được, nhìn chằm chằm màn, nàng không nhận được mở miệng nói: “Thu Minh Phong, trò chuyện cùng ta đi.”

“Ừ.”

Nàng lại tự nói, “Ta thật là khờ, người làm sao biết nói chuyện phiếm với người khác! Quên đi, coi như ta chưa nói.”

“Ừ.”

“Ta với người thật sự là không hợp nhau, mỗi lần người trả lời ta như vậy làm ta bức mà không có chỗ trút.” Nói xong, nàng oán hận xoay người, mặt hướng vào vách tường, không muốn nhìn đến người bên cạnh.

“Tây Nguyệt.” Nàng mặc kệ hắn.

“nàng gặp ác mộng sao?”

Nàng xoay người nhìn hắn, phòng rất tối không nhìn ra vẻ mặt của hắn, nhưng nàng cho rằng dù trong phòng có ánh nến sáng trưng thì cũng không nhìn thấy trên mặt hắn có biểu cảm gì, “Người thực sự muốn nói chuyện cùng ta à?”

“Người cao hứng là tốt rồi.”

Lâu Tây Nguyệt vui mừng ôm lấy một cánh tay của hắn, “Tốt, tốt.”

“Người mơ thấy gì?”

Giọng nói của nàng đột nhiên giảm xuống, “Một số việc hồi nhỏ.”

“Hả?”

Nàng không tự chủ được thở dài, “Rất tệ nếu không ta tuyệt đối sẽ không nhớ tới.”

“Vậy nói chuyện khác đi.”

Nàng nghĩ nghĩ, rồi thấp giọng nói: “Người cảm thấy Phương Tú Ngọc là thánh nữ Bái Nguyệt Giáo sao?” Trả lời nàng là một tiếng hừ nhẹ.

Lâu Tây Nguyệt đã hiểu rõ, nắm chặt tay áo của hắn, ghé sát vào hắn nói: “Vậy các người tương kế tựu kế?”

Thu Minh Phong thuận thế giữ thắt lưng của nàng, hai người lộn trên giường chuyển thành nàng nằm dưới thân hắn.

“Người làm gì?”

Bóng tối bao phủ trong phòng, Thu Minh Phong nhìn chăm chăm người dưới thân, trong mắt có ngọn lửa toát ra, giọng nói cũng không còn trong trẻo lạnh lùng mà trở nên trầm thấp khàn khàn, “Tây Nguyệt.”

“Đây là cách người muốn cùng ta nói chuyện phiếm sao?” Tay nàng đặt trên ngực của hắn, không cho hắn.
“Ừ.”

“Ta muốn ngủ, người nằm xuống đi.”

Thu Minh Phong bắt lấy tay nàng, ép xuống dán bên tai nàng nói: “Bên ngoài có người.”

Lâu Tây Nguyệt tập trung lắng nghe, sau đó giật nhẹ vạt áo của hắn.

Hắn đưa tai đến gần miệng nàng, “Không nghe thấy.”

Hắn lại giữ lấy nàng lăn lộn một vòng, ván giường phát ra tiếng vang mập mờ, lần này hắn nằm dưới còn nàng ở trên.

Lâu Tây Nguyệt dùng tay đâm vào ngực hắn. Thu Minh Phong phát ra một tiếng cười nhẹ, mờ ám mà khàn khàn.

Nàng kề tai hắn nói nhỏ, “Vài người?”

“Tây Nguyệt.”

“Hả?” Nàng chuyên tâm nghe động tĩnh của người bên ngoài, cảm thấy có chút không yên lòng.

“Ta là nam nhân.” Hắn nói nhẹ.

“Vô nghĩa.”

“Nàng không coi ta nam nhân sao?” Giọng nói của hắn mang theo vài phần nguy hiểm, tiếp theo tay nàng bị giữ chặt, làm cho cả người nàng càng gần sát hắn.

Lâu Tây Nguyệt rốt cục nhìn lại hắn, tay nàng bị giữ chặt, “Ta không trêu chọc người, định lực của người đúng là kém.”

“Ừ.”

“Bên ngoài rốt cuộc có hay không người, không phải là người gạt ta chứ?” Nhân phẩm của hắn không kém như vậy chứ? Nàng đột nhiên có chút không dám khẳng định.

“Vừa mới đi.”

“Người thực sự không gạt ta?”

Thu Minh Phong xoay người một cái lại đem nàng chuyển xuống dưới thân, cúi người hôn nàng, bịt miệng nàng lại, không muốn nghe nàng lầm nhảm nữa.

Cho đến khi Ô Kim Dao để trên cổ hắn, hắn mới miễn cưỡng dừng lại động tác.

10. Chương 10

Lâu Tây Nguyệt miệng thở phì phò, hàm răng va vào nhau, “Người vừa rồi gạt ta phải không?”

“Không phải.”

“Tin người mới là quỵ.” Nàng không nhịn được khinh bỉ hắn, “Người ăn xuân được sao?”

“Không có.” Hấn phủ nhận.

“Xuống dưới.”

“Ngủ đi.” Giọng nói của hấn thật nhẹ nhàng, đưa tay xoa nhẹ trên mặt của nàng.

“Như vậy làm sao mà ngủ được? Người xuống dưới nhanh.”

Thu Minh Phong nhìn nàng, lời nói trong họng mãi mới phát ra được, “Tây Nguyệt a.....”

Nàng tuyệt không có ngốc. “Người đã nói, chờ ta nguyện ý, mà ta hiện tại ta không muốn.”

Được rồi, nàng đúng là không ngu ngốc, chỉ là trêu chọc người khác mà không tự biết, cuối cùng lại là người chịu hậu quả.

“Kỳ thực, Thu Minh Phong, người luôn chọc giận ta, người khẳng định là thích ta à?”

“Ừ.”

“Nhưng người xem Hoa công tử đối với Tú Ngọc ôn nhu săn sóc, răm rắp vâng lời, đây mới làm yêu thích.”

“Phải không?” Là mặt trái thôi.

“Lập gia đình phải gả người giống Hoa công tử như vậy mới có thể khiến người ôn hòa nhã nhặn trong lòng khoan khoái, phiền não không còn, người sẽ vui sướng lại duy trì được tuổi trẻ.”

“Hong nhan tri kỷ của hấn trải rộng khắp thiên hạ.”

“Người đang ghen tị với người ta nổi tiếng hơn người sao? Người có võ lâm đệ nhất mỹ nhân Song Tuyết Cung cung chủ cũng đã làm ỹ nhân của hấn đều biến sắc, hoàn toàn không cần ghen tị.”

“Tây Nguyệt.”

“Hả?”

“nàngi thực sự làm mất vui.”

Nàng hừ một tiếng, lấy Ô Kim Dao ở tay chỉ vào ngực của hấn, “Tốt lắm, người xuống dưới đi, ta muốn ngủ.” Cuối cùng, nàng không nhịn được mà lẩm bẩm một câu, “Nói chuyện phiếm với người quả nhiên không phải lựa chọn tốt.”

Thu Minh Phong trở mình từ trên người nàng xuống, nằm ở bên người nàng, một bàn tay để sau đầu, nhìn đỉnh màn có chút đắm chiêu.

Lâu Tây Nguyệt xoay người nằm nghiêng, đột nhiên trở mình nói bên tai của hấn: “Vừa rồi thực sự có người đã tới?”

“Ừ.”

“Bọn họ làm sao vậy? Chưa làm gì đã rời đi rồi?” Nàng khó có thể lý giải được.

“Nghe trộm.”

Này hai chữ vừa lọt vào tai nàng làm nàng đỏ bừng mặt, cổ sức ửng hấn hai cái, lại xoay người đi, quyết định đêm nay sẽ không cùng nam nhân nói chuyện.

Đợi đến khi nàng ngủ say, Thu Minh Phong lấy tay ôm nàng vào trong lòng.

Đêm nay không phải là một đêm yên tĩnh.

Thực khéo!

Đây là ngày thứ hai Lâu Tây Nguyệt nhìn thấy biểu cảm của Phương Tú Ngọc.

Ngày hôm qua vị cô nương này còn có bộ dáng rất quan tâm đến nàng, hôm nay thái độ lại đột ngột thay đổi một trăm tám mươi độ.

Đã suy nghĩ rõ ràng, không khỏi nhếch môi lên, nguyên lai thực sự có người đi nghe trộm, bọn họ hoài nghi nàng là thánh nữ Bái Nguyệt Giáo sao?

Đã xác định nàng cùng Thu Minh Phong trên giường thân mật lại phủ định suy đoán này , thực sự rất thú vị.

Người Bái Nguyệt Giáo tìm thánh nữ, người giả thánh nữ cũng đang tìm thánh nữ, chỉ sợ hai nhóm người này tìm kiếm với mục đích hoàn toàn tương phản.

Lâu Tây Nguyệt nắm hai tay lại, mắt phượng chớp chớp, trên mặt ngây thơ đáng yêu lại lộ ra một chút phong tình.

Thu Minh Phong từ bên ngoài đi vào, nhìn đến một hình ảnh xinh đẹp mê người như vậy mắt nhìn rất say sưa.

“Hoa Cẩm Dục không thừa dịp này cùng mỹ nhân ở chung, kêu người đi cùng làm gì?”

Hắn ngồi xuống bên kia cái bàn, kiếm cũng để lên trên bàn.

“Loại thời tiết này thật làm cho người ta khó chịu, không nghĩ sẽ bị ướt như thế này.” Nàng nằm sấp trên bàn nhìn mưa rơi ngoài cửa sổ mà càu nhàu.

Đột nhiên trên đầu bị hất cằm cái gì vào, nàng buồn bực lấy tay sờ, mặt lộ vẻ kinh ngạc, trực tiếp đưa xuống nhìn.

Là một cái trâm ngọc, nhìn có chút quen mắt.

Nàng nhíu mày nhớ lại, “A” kêu lên một tiếng rồi nhìn Thu Minh Phong nói: “Ta nhớ ra rồi, đây không phải là cái trâm mà người làm sao? Thật đẹp.”

“Thích là tốt rồi.”

Lâu Tây Nguyệt tỉ mỉ xem kỹ trâm ngọc, kinh ngạc nói: “Ồ mặt trên người khắc mặt trăng lại còn có hoa mai nữa, không nghĩ tới người còn có tay nghề như vậy, ngày nào đó người rời khỏi giang hồ, cũng không sợ không có cơm ăn.”

“.....” Trong đầu của nàng luôn chứa một số ý tưởng kỳ quái.

“Chẳng qua chỉ là một cây trâm thôi sao?” Thu Minh Phong nhướn mày.

Nàng lập tức bắt đầu quở trách hắn, “Sao có thể như vậy, tặng đồ cho người khác phải có thành ý, chỉ tặng có một thứ như thế này thật không biết xấu hổ?”

Hắn nghĩ sai rồi, Tây Nguyệt là người hơi lập dị, nàng nghĩ cái gì đó bình thường thì đó mới là không bình thường.

“Lâu cô nương, thể hiện tình cảm chỉ cần một vật là đủ rồi.” Hoa Cẩm Dục ở bên ngoài không nhìn được đành tiếng.

Lâu Tây Nguyệt ló đầu ra cửa sổ, liền nhìn thấy hắn đứng ở hành lang, mở miệng hỏi: “Người không đi cùng mỹ nhân sao?”

“Khụ khụ.....” Hắn bị lời của nàng đánh bại.

Thu Minh Phong lạnh nhạt nói: “Đến rồi thì vào đi.”

Hoa Cẩm Dục vuốt mũi đi vào.

Thu Minh Phong cầm cây trâm ngọc từ trong tay Lâu Tây Nguyệt lại giúp nàng cài lên tóc, sau đó ngồi trở lại bên cạnh bàn.

“Lâu cô nương, tại hạ có việc muốn hỏi.”

“Được.” Nàng có vẻ rất là hứng thú..

“Cô nương có biết chuyện thánh nữ của Bái Nguyệt Giáo?” Hoa Cẩm Dục dứt khoát đi thẳng vào vấn đề.

“Nghe qua một chút nhưng liên quan gì đến ta?”

“Thánh nữ Bái Nguyệt Giáo mười bị bắt mười năm trước, bọn họ đương nhiên không thể tìm được người về, sau nhiều năm, trên giang hồ lại đột nhiên có tin tức về thánh nữ, thật giả khó phân biệt, cũng đưa tới tai hoạ cho các môn phái giang hồ.”

Lâu Tây Nguyệt nhú mày, nghi hoặc nhìn hắn, “Ta vẫn không hiểu được chuyện này có quan hệ gì đến a?”

Hoa Cẩm Dục nghiêm nghị sắc mặt, “Không dối gạt cô nương, vị thánh nữ mất tích kia cùng cô nương tuổi xấp xỉ, cũng đều tinh thông cổ thuật, người Bái Nguyệt Giáo cũng dựa vào điểm này để tìm kiếm.”

Nàng chỉ vào chính mình, khó nén nổi kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ người cho rằng ta là thánh nữ Bái Nguyệt Giáo?”

“Tại hạ cũng không có nói như vậy, chẳng qua cô nương phù hợp với điều kiện tìm người của bọn họ nhất.”

“Thì làm sao?”

“Cô nương đã từng mất trí nhớ chưa?”

“Người nguyên rửa ta sao?” Nàng trừng mắt nhìn hắn.

Hoa Cẩm Dục lấy tay che mắt, cười nói: “Tại hạ chỉ hỏi một chút, cô nương đừng để ý.”

“Ta từ nhỏ đi theo bên người sư phụ mà lớn lên, không có mất trí nhớ, hơn nữa ta nhớ rất rõ nha.” Giọng nàng mang theo chút cảnh cáo.

Thu Minh Phong trong mắt hiện lên một chút cười.

Hoa Cẩm Dục cười khổ nói, “Tại hạ tin tưởng cô nương không phải là thánh nữ Bái Nguyệt Giáo, chẳng qua là muốn mời cô nương giúp một việc mà thôi.”

“Người nghĩ biện pháp tìm thánh nữ, rốt cuộc người tìm nàng có chuyện gì?”

“Tại hạ có trường bối trùng một loại cổ độc, bất hạnh không phương pháp chữa trị, nếu muốn cho người Bái Nguyệt Giáo ra tay thì tại hạ phải giúp bọn hắn tìm được thánh nữ.”

“Không liên quan đến ta, ta với người không quen a, vì sao phải giúp người?”

“.....” Đúng là đả kích người, hắn đột nhiên rất bội phục bản tốt của hắn có thể ở chung hòa hợp với một cô nương xảo quyết như vậy.

“Thánh nữ có thể từ từ đi tìm nhưng mà vị trưởng bối kia của ta lại không có chờ được, bởi vậy.....”

“Người tính toán vàng thau lẫn lộn, trước lừa bọn họ cứu người rồi nói sau.” Nàng thay hắn nói tiếp.

“Ta không có biện pháp nào khác.”

“Rõ ràng trông rất thông minh làm sao có thể ngốc như vậy?” Lâu Tây Nguyệt khó hiểu nhìn hắn, “Nếu người thực sự tìm được thánh nữ thì có thể nhờ nàng trực tiếp chữa trị cho vị trưởng bối kia, nay người định đưa người giả thì chẳng phải là không đánh đã khai sao?”

“Nghe bọn họ nói thánh nữ mất trí nhớ nên tự nhiên sẽ không nhớ rõ chuyện trước kia.”

Lâu Tây Nguyệt rất cục hiểu được.

“Không biết cô nương có tình nguyện giúp tại hạ?”

Nàng bĩu môi nói: “Vậy sao người không tìm người chữa trị cho vị trưởng bối kia?”

“Cô nương biết cổ sao?”

“Không biết.” Nàng nói thẳng.

Hoa Cẩm Dục vờ về tay, “Cô nương không biết cổ mặc dù y thuật tốt, cũng không giải quyết được vấn đề.”

“Ta đã không hiểu cổ, vậy sẽ rất dễ dàng làm lộ đến lúc đó mà vẫn lừa bọn họ như cũ thì sẽ không có kết cục tốt, cho nên ta vì sao phải giúp người?”

“Cô nương có thể nói hồi nhỏ mắt trí nhớ, còn y thuật là do sau này học.” Hấn đã nghĩ hết cho nàng.

Nàng tán thành gật đầu, “Biện pháp này cũng được nhưng rất mạo hiểm, vì an toàn ta sẽ không giúp người.”

Hấn thiếu chút nữa học máu, đột nhiên có một loại ảo giác, vị Lâu đại cô nương cố ý trêu chọc hấn.

“Tây Nguyệt.” Nhìn một hồi lâu rồi Thu Minh Phong mới mở miệng nói.

“Hừ, người nói cũng không hữu dụng, không giúp chính là không giúp, ta sớm đã nói qua việc của các người ta sẽ không tham dự vào.” Thái độ Lâu Tây Nguyệt rất là kiên quyết, “Này người đừng nói với ta người không biết ta giả mạo thánh nữ sẽ gặp nguy hiểm gì, tình huống hiện tại là người Bái Nguyệt Giáo cũng đang tìm, nhóm người muốn giả thánh nữ cũng đi tìm, ai biết sẽ phát sinh chuyện gì.”

“Ta sẽ không cho phép người gặp việc gì.”

Nàng ngược lên trời trừng mắt, nghiêm trang nói: “Sư phụ ta đã nói qua lời nói của nam nhân chỉ có thể tin một nửa, nếu tin tưởng quá thì người bị tổn hại chính là nữ nhân.”

“.....” Thu Minh Phong nhíu mày, hấn đã quên mất sư phụ của nàng là Tà Y.

Hoa Cẩm Dục tự cho là đúng nói, “Đó là bởi vì sư phụ của nàng là nữ.”

Lâu Tây Nguyệt liếc mắt nhìn hấn một cái, thần nhiên nói: “Sư phụ ta là nam, hấn suốt đời luôn kiêu ngạo cho rằng mình có vận cô nương ái mộ, kết quả là suốt quãng đời còn lại chỉ mình ta bên cạnh.”

Nàng cho rằng sư phụ đáng bị như vậy, đây là phong lưu báo ứng.

“Tây Nguyệt.....” Dạy nàng thành như vậy không biết Tà Y có phải hay không cũng rất đau khổ?

Hoa Cẩm Dục lẩm bẩm nói: “Như lời nói của cô nương thì lúc đó sư phụ của cô nương cũng chẳng phải nam sao?”

Lâu Tây Nguyệt lập tức bày tỏ, “Cho nên ta mới lấy sư phụ làm dẫn chứng, vậy các người đã biết ta vì sao không chịu giúp các người.”

Thì ra là thế!

Hai nam nhân liếc mắt nhìn nhau, đồng thời xoa hai tay. Dạy nàng thành người như vậy, quả thực rất đáng chết!

“Thu huynh, ta thực sự không có lời nào để nói.” Hấn gật đầu, “Ta sẽ nói với nàng.”

“Hết thấy nhờ Thu huynh.” Hoa Cẩm Dục ủ rũ rời đi.

Thu Minh Phong cầm lấy cây kiếm trên bàn, liền hướng về phía nàng.

Lâu Tây Nguyệt không hiểu nhướn mày.

“Đánh thắng được ta sao?” Nàng thành thật lắc đầu.

“Tốt lắm.” Thu Minh Phong nói xong để thanh kiếm lên trên bàn, tự mình rót trà. Nàng nhăn mày, sau đó đập mạnh hai tay lên trên bàn, “Thu Minh Phong, người dám uy hiếp ta?”

“Phương pháp này là hữu hiệu nhất.” Hấn nghiêm trang trả lời.

Lâu Tây Nguyệt tay không tự giác đụng đến trâm ngọc trên đầu, chân chờ một chút nhưng không có nhổ xuống mà lại dùng sức đập cái bàn.

Nhìn thấy động tác chân chừ của nàng, hấn cúi đầu xuống uống trà, trên môi nở một nụ cười.

Gặp mặt kẻ thù thì mắt long sòng sọc. Gặp mặt tình địch cũng chẳng thể tốt hơn.

Khi nhìn thấy có kẻ ngồi bên cạnh người trong lòng mình mà lại còn là một thiếu nữ xinh đẹp cười tươi như hoa, ánh mắt Diệp Vũ Thường như bắn ra hàng ngàn vạn mũi đao hướng về phía đối phương.

Trên tay Tây Nguyệt là một tập bài, cả người hưng phấn khác thường, không hề có hình tượng một chân đế ở trên ghế dài, cười ha ha, “Ta lại thắng, đưa tiền đây.”

Thu Minh Phong mặt không đổi sắc lấy ra hai khối bạc vụn đẩy qua.

“Lại đến, lại đến.” Nàng cười híp mắt lại, Lâu Tây Nguyệt nhìn túi bạc của mình ta rất là vừa lòng.

“Thu công tử, biệt lai vô dạng.” Hắn lễ độ gật đầu, “Diệp cung chủ.”

Lâu Tây Nguyệt chăm chú nhìn bài trên tay, đối với những người không liên quan thì không để ý.

“Ha, Thu Minh Phong, mau đưa tiền, bản cô nương lại thắng.” Hắn đưa túi bạc đổ lên trước mặt nàng.

Lâu Tây Nguyệt tròng mắt, trách mắng: “Người có ý gì? Là của ta thì ta đương nhiên sẽ lấy, người không cho cũng không được, không phải của ta, ta lấy làm gì?” Nói xong, nàng cầm toàn bộ túi bạc.

Thu Minh Phong nhìn nàng, không nói gì.

Người chung quanh nhìn Lâu Tây Nguyệt, đều không nói gì.

“Đây là Lâu cô nương phải không?”

Nàng lúc này mới nhìn đến Diệp Vũ Thường, hơi hơi có chút kinh ngạc, “Ta hình như không biết người nhà.”

Thu Minh Phong cúi xuống thay nàng thu hồi bạc trên bàn sau đó bỏ vào cái túi giấu bên hông của nàng.

Ánh mắt Diệp Vũ Thường chứa đầy lửa giận, giọng nói lạnh lùng: “Giang hồ đồn đãi cô nương là thánh nữ Bái Nguyệt Giáo bị mất tích mười năm trước mà theo ta được biết thánh nữ Bái Nguyệt Giáo không thể cùng nam tử gặp gỡ.”

11. Chương 11

“Ai nói ta là thánh nữ quỷ quái kia? Nhìn ta có điểm nào giống thánh nữ sao? Hoa Cẩm Dục tên hỗn đản này không tìm thấy thánh nữ lại bắt ta đóng giả, ta sao phải chịu oan ức vì hắn chứ.” Lâu Tây Nguyệt gần như chống nạnh chửi đổng, chỉ cần vừa nghĩ đến lúc ấy Thu Minh Phong lấy kiếm uy hiếp nàng thì cơn tức giận càng tăng lên.

“Lâu cô nương cũng không cần vội vã phủ nhận, mọi người đều biết cô nương từng mất trí nhớ, chờ cô nương trở về Bái Nguyệt Giáo, bọn họ tự nhiên sẽ giúp cô nương nhớ lại.” Diệp Vũ Thường nhận định nàng chính là thánh nữ Bái Nguyệt Giáo.

Lâu Tây Nguyệt khuôn mặt đăm chiêu, nhích lại gần bên người Thu Minh Phong, hạ giọng nói: “Ta thật không lý giải được, nàng thật ra là đang nguyên rửa ta sao?”

“Ừ.” Thu Minh Phong đáp lại.

“Cái tên Hoa vô lại kia nguyên rửa ta mất trí nhớ, đại mỹ nhân họ Diệp nguyên rửa ta là thánh nữ, ta thực sự bị người trong thiên hạ căm ghét sao?” Lâu Tây Nguyệt bực dọc bĩu môi.

“Khách quan, đây là giò heo hầm, gan heo ngũ vị, tai xào toàn bộ đã cho vào túi.” Tiểu nhị đưa mấy gói lại.

Lâu Tây Nguyệt lập tức quên luôn đại mỹ nhân quên trước mặt, vô cùng cao hứng tiếp nhận, thuận tiện thưởng cho tiểu nhị mấy đồng tiền.

Nàng cho gói đồ ăn vào túi, sau đó nói: “Đã chuẩn bị xong rồi, chúng ta đi thôi.”

Thu Minh Phong yên lặng lấy kiếm đứng dậy.

Vào thời khắc hai người họ đi qua người mình, Diệp Vũ Thường rốt cục không nhịn được bùng phát, “Thu Minh Phong ngươi là có ý tứ gì? Dã nha đầu có cái gì đáng để ngươi thích? Hơn nàng lại còn là thánh nữ Bái Nguyệt Giáo, các ngươi xê không có tương lai.”

Hắn lạnh lùng đáp lại, “Không cần cô nương quan tâm.”

“Tiểu yêu nữ này có cái gì tốt? Làm cho người quyết một lòng đối với nàng? Nhất định là nàng dùng thủ đoạn, trên giang hồ ai chẳng biết người Miêu Cương am hiểu nhất là dùng cổ để khống chế người khác.”

Lâu Tây Nguyệt hừ một tiếng nói: “Đúng rồi, đúng rồi, ta hạ cổ với hần, chính là cái cổ đến chết cũng phải chung tình, hần cả đời này sẽ không thích ai ngoài ta cho nên ta khuyên người không nên phí tâm tư cho hần nữa.”

“Người quả nhiên.....” Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Diệp Vũ Thường chợt xuống tay không hề dự báo trước. Đáng tiếc bên cạnh nàng có giang hồ đệ nhất cao thủ.

Thu Thủy Kiếm ngăn chướng của Diệp Vũ Thường, quanh người Thu Minh Phong tỏa ra toàn hơi lạnh, mặt không chút biểu cảm nhìn chằm chằm Diệp Vũ Thường.

“Người cũng nghe nàng nói nàng hạ cổ với người.” Diệp Vũ Thường bất bình quát to, hung hăng nhìn tình địch chăm chú.

Tay hần dùng lực đánh vắng Diệp Vũ Thường ra, lại thu hồi trường kiếm, nhìn Lâu Tây Nguyệt nói: “Đi thôi.”

Lâu Tây Nguyệt nói: “Người lại muốn giải quyết lại một lần nữa sao?”

Thu Minh Phong trả lời là trực tiếp ôm lấy thắt lưng của nàng. Hần đã sớm phát hiện đối phó với Tây Nguyệt, hành động so với ngôn ngữ thì sẽ hữu hiệu hơn.

“Ta sẽ không bỏ qua cho nàng.” Giọng nói căm hờn của Diệp Vũ Thường từ phía sau truyền đến.

Lâu Tây Nguyệt không nhận được quay đầu nhìn.

Thu Minh Phong lại đưa nàng sang tay khác.

Bị hần đẩy từ tay trái sang tay phải, Lâu Tây Nguyệt không nói được lời nào, cho đến khi hần đem nàng đưa vào xe ngựa, nàng mới bất mãn kháng nghị, “Người không thích nhìn mỹ nữ thì cũng không để cho người khác xem a.....” Chỉ nghe thấy tiếng hần gí roi, xe bắt đầu lăn bánh.

Thu Minh Phong bên ngoài làm phu xe.

Nàng ở bên trong mở một bao thực phẩm chín ra ăn thậm chí còn lấy ra bình nhỏ rượu.

Một trận gió thổi qua, màn xe bị người vén lên, Thu Minh Phong đi vào trong xe ngựa.

Lúc này Lâu Tây Nguyệt thần sắc có chút không bình thường.

“Tây Nguyệt?”

Nàng thở dài, uống một ngụm rượu, nàng yếu ớt nói: “Từ khi tên hỗn đản Hoa Cẩm đem tin tức rải ra ngoài, liên tục có người đến tìm, hoặc là muốn giết, hoặc là muốn cướp người, không hiểu rốt cuộc có nội tình gì?”

Trong Bái Nguyệt Giáo rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Thu Minh Phong đột nhiên giữ lấy tay phải của nàng.

Lâu Tây Nguyệt cả kinh.

Hần nâng tay nàng lên vén tay áo của nàng.

“Thu Minh Phong, người làm gì?” Nàng cực kỳ hoảng sợ.

Hần lấy tay vuốt ve cái vết đỏ sẫm kia.

Lâu Tây Nguyệt hạ mắt xuống.

“Thủ cung sa.” Giọng nói rất thấp, thực trầm, cũng rất lạnh.

Áo chậm rãi buông xuống, cảnh xuân hiện ra. Trong xe lặng im một thời gian.

“Thu Minh Phong, người rốt cuộc muốn thế nào?”

Hần ngồi dựa vào cửa sổ xe, thỉnh thoảng quạt một hai roi, xe ngựa chạy thẳng trên đường. Sau một lúc lâu, hần mới mở miệng nói: “Khi ta mười lăm tuổi sư phụ cầm ngọc trúc đưa cho ta, nói giúp ta đính ước.”

“A?” Lâu Tây Nguyệt kinh hãi.

“Mười năm sau, ta cầm nó đi gặp vị hôn thê của ta.”

Nàng phẫn nộ nói: “Sư phụ ta rõ ràng không nói như vậy.” Chết tiệt lão gia này, lại lừa nàng!

“Ta cũng không thừa nhận vì ta cho rằng mình cũng không thích một nữ nhân.”

Lâu Tây Nguyệt trừng mắt, chẳng lẽ nàng thực sự làm người khác chán ghét sao?

Thu Minh Phong không hề nhận ra nói tiếp, “Nhưng ta lại thực sự thích nàng.” Nàng lại tự tay rót chén rượu ỉnh, rầu rĩ uống, cái này cũng không ngạc nhiên lắm.

“Khi nào thì phát hiện?”

Tựa đầu vào cửa xe, Thu Minh Phong nhìn xa xa nói: “Tây Nguyệt, nàng không phải là người thích quan tâm chuyện của người khác nhưng đối với chuyện Bái Nguyệt Giáo thì có chút khác thường, tuy rằng nàng che giấu rất tốt.”

Nàng cũng cảm thấy chính mình che giấu rất tốt a, hửn vì sao vẫn nhìn ra?

“Nàng nói dối Cẩm Dục, nàng không phải từ nhỏ đã ở bên người sư phụ, khi nàng tám tuổi mới được lệnh sư mang về, mà đó đúng là thời điểm thánh nữ Bái Nguyệt Giáo mất tích.

“Nàng nói, nàng đã qua Giang Nam, nhưng ẩn tượng mơ hồ, đó là bởi vì lúc ấy lệnh sư phải tránh né người Bái Nguyệt Giáo truy lùng.” Lâu Tây Nguyệt cảm bình rượu tiếp tục uống, không lên tiếng.

“Không ai biết thánh nữ Bái Nguyệt Giáo là người thuận tay trái, nàng dùng đao luôn là tay trái.”

Nàng theo bản năng sờ vào Ô Kim Đao, nàng ở trước mặt người khác dùng đao cũng không nhiều bởi vậy cũng chưa từng che giấu.

“Cẩm Dục nói thánh nữ mất trí nhớ, người nói hửn nguyên rửa nàng, bởi vì nàng chính là thánh nữ.”

“Đừng nói nữa.....” Cho tới bây giờ không nghĩ tới người ít lời như Thu Minh Phong khi nói nhiều sẽ làm cho người khác bối rối.

“Tây Nguyệt.”

“Àn?”

“Người nhận trâm ngọc của ta.” Hửn dường như đang nhắc nhở nàng.

“Thì sao?” Người muốn đòi lại sao?

Hửn quay đầu nhìn sâu vào mắt nàng, “Nàng nên nhớ kỹ một điều.”

“Cái gì?”

“Nàng là của ta.”

“Phốc.....” Nàng phun ra một ngụm rượu.

Thu Minh Phong tiếp tục nhìn nàng nói: “Sau khi trở về nếu nàng không trở lại, ta sẽ đi tìm nàng một lần nữa.”

“Khụ khụ.....” Hửn kỳ thực mới đúng là đồ đệ của sư phụ đều rất hỗn đản.

Năm đó, chỉ vì thích tố chất của nàng sư phụ sẽ đã cướp nàng, mặc dù bị đuổi giết, nhưng cũng không chịu thả nàng ra.

Sau đó nàng đồng ý bái sư, đơn giản là vì lão gia này nói học hửn thì nàng sẽ có một thân tài nghệ, kết quả nàng liền nghe lời bái sư.

Nàng thủy chung vẫn muốn quay về Miêu Cương một chuyến bởi đó mới là nàng nơi nàng sinh ra.

Gặp được Thu Minh Phong thì đã trở tay không kịp, sau đó mọi chuyện đều mất đi sự kiểm soát

Hành tẩu giang hồ thì ăn ngủ ngoài trời là thường.

Nằm trên cỏ mềm mại, gối tay nhìn trời đầy sao cũng thật thú vị.

Nhìn những chấm nhỏ lấp lánh trên bầu trời, Lâu Tây Nguyệt liền nhớ tới hồi nhỏ thường hay lên nóc nhà hóng gió ngắm sao.

Ở cùng sư phụ đã lâu nàng càng ngày càng ít nghĩ về Miêu Cương, nhưng khi sư phụ qua đời thì nhiều lúc cô đơn nàng lại không nhận được mà nhớ tới quê hương của mình.

Con người quả nhiên là sợ cô đơn, tĩnh mịch.

Thu Minh Phong từ trong rừng đi ra, để củi nhặt được sang một bên, sau đó ngồi xuống bên người nàng.

“Đêm nay bầu trời đầy sao thật đẹp.”

Hắn cúi đầu nhìn nàng, thấp giọng tán thưởng, Tây Nguyệt nằm ngửa ở trên cỏ, những ngôi sao trong mắt nàng giống như những chấm nhỏ đẹp mê người, khuôn mặt xinh đẹp tươi cười.

“Người chắn trước mặt ta, tránh ra.” Nàng vươn một tay đẩy đầu của hắn ra, nhưng phút chốc lại bị hắn đặt ở dưới thân.

“Tây Nguyệt”

Nàng nhìn chằm chằm hắn, cảm thấy tối nay hắn tựa hồ có chút không giống với bình thường nhưng lại không hình dung được.

“Ta lo lắng.” Hắn đột nhiên nói như vậy.

Nàng nháy mắt, có cái hiểu có cái không hiểu.

Tay Thu Minh Phong chậm rãi cởi bỏ vạt áo của nàng, nhẹ nhàng nói: “Chúng ta tính kể đi.”

Nàng trừng mắt, tốn hơi thừa lời nói: “Tính kể cái gì?”

“Làm nữ nhân của ta.” Giọng nói của hắn bình lặng như nước.

“Không được.” Lâu Tây Nguyệt vẫn cự tuyệt.

Thu Minh Phong tháo bỏ đai lưng của nàng, tiếp tục tiến công quần áo bên trong.

Hai điều thân ảnh lẫn lộn trên bãi cỏ, cuối cùng dừng lại sau bụi cây cao.

Tiếng thở dốc mờ ám của nam nữ lẫn lộn với nhau, tay suốt ngày cầm kiếm của Thu Minh Phong nhẹ nhàng cầm lấy chân ngọc thon dài của nàng, nàng thấp giọng đau kêu đau thì hắn đã tiến vào trong thân thể của nàng.

Lâu Tây Nguyệt đau đớn mà ngồi dậy, ngón tay dùng sức bóp chặt bắp tay Thu Minh Phong.

Thu Minh Phong dừng lại một chút, rồi lại mạnh mẽ tiến vào, hắn đã mong muốn có được nàng từ lâu rồi, lâu đến mức mà hắn không thể kiềm chế được nữa.

Tay nàng tiếp tục cào ở trên lưng của hắn, hắn không khống chế được mà động tác dữ dội không ngừng, thanh âm rên rỉ phát ra.

Ánh mắt mê mơ màng, bầu trời tựa chấm nhỏ cũng trở nên càng ngày càng xa xôi, bên tai có tiếng nam nhân thở dốc cùng gầm nhẹ.

Không biết qua bao lâu thì kết thúc, Lâu Tây Nguyệt nằm ngửa trên mặt đất, mắt nửa đóng nửa mở, nhìn trời đêm vẫn tỏa ra những chấm nhỏ sáng ngời, suy nghĩ có chút mờ mịt, ý thức chậm rãi thu hồi.

Thu Minh Phong ôm nàng đến dòng suối nhỏ cách đó không xa tắm rửa, sau đó giúp nàng vẫn còn đang trầm lặng mặc quần áo, ôm lấy nàng ngồi vào gần đống lửa.

Nàng có chút mệt mỏi tựa vào lòng hắn. “Tây Nguyệt.”

“Ừ.”

“Thất thân nàng sẽ gặp chuyện gì?” Nàng không có trả lời hắn, từ từ nhắm mắt tựa hồ là đang ngủ.

Hắn biết nàng không có ngủ, thánh nữ Bái Nguyệt Giáo phải là xử nữ, một khi phá giới thì không thể tiếp tục đảm nhiệm chức vụ thánh nữ, người giang hồ đều biết điều này. Nhưng lại không ai biết các nàng sau khi bị cách chức sẽ xảy ra chuyện gì.

Ôm chặt thân thể mềm mại trong lòng, hắn ở bên tai nàng nỉ non nói nhỏ, “Ta không muốn mất đi nàng.” Hắn đột nhiên thấy hối hận, không nên muốn nàng trong lúc này.

Lâu Tây Nguyệt lấy tóc của mình quấn quanh ngón tay, trầm mặc một lát, mở miệng nói: “Cắm đến gần hang ổ của rắn.”

Nàng dừng một chút, “Ta thực sự rất nhiều năm chưa từng đến hang ổ của rắn.” Hắn cúi đầu nhìn nàng, cảm thấy giọng nói của nàng dường như rất hoài niệm.

Nàng như là đang sắp xếp từ ngữ, nói rất chậm, “Nhưng cuối cùng vẫn chạy đến häng rắn bắt rắn ăn, các trưởng lão về sau liền nghiêm lệnh không cho ta được tới phép tới gần nơi đó, nói ta đã ăn hết xà cẩu mà bọn họ vất vả nuôi dưỡng, rất là lãng phí.”

Thu Minh Phong ánh mắt bắt đầu tỏa sáng, hơi cười.

“Mỗi thánh nữ thể nội đều nuôi một Cổ vương, nếu thánh nữ kế nhiệm cùng đời trước có quan hệ huyết thống thì phải để Cổ vương cắn và sẽ chịu đựng đau đớn hơn mười lần, thậm chí mấy chục lần, nghe nói đó là một loại đau đớn mà người thường không thể chịu được.” Thực sự rất đau rất đau rất đau!

Cảm giác được thân thể của nàng hơi hơi run, con ngươi mắt của hắn khẽ biến, giọng nói không còn sự lạnh lùng mà mang theo chút hoảng loạn,

“Tây Nguyệt.....”

“Nương của ta là một thánh nữ, nàng vi phạm lệnh cấm thất thân mà sinh ra ta mà ta bất hạnh lại bị chọn làm thánh nữ đời sau.”

Giọng nói Lâu Tây Nguyệt từ đầu tới cuối đều rất thản nhiên, dường như là đang kể câu chuyện của người khác.

“Ta luôn không thích làm thánh nữ, nhưng Cổ vương cuối cùng lựa chọn ta, ta chỉ có thể xui xẻo kế nhiệm, ta cứ xui xẻo như vậy lại còn không cho ta đến hang rắn, theo chàng các trưởng lão có phải thật đáng giận?”

“Ừ,” Thu Minh Phong tỏ vẻ đồng ý, “Thực đáng giận.”

Tà Y đúng là sự phụ hiếm thấy.

Tà Y năm đó bắt đi thánh nữ Bái Nguyệt Giáo là bởi vì coi trọng tư chất đặc biệt của nàng.

Lâu Tây Nguyệt không nhịn được hắt xì một cái, tiếp tục nói: “Thánh nữ để cho người khác đi làm đi, ta là giả a.”

“Ừ, là giả.” Giọng nói dịu dàng cùng nuông chiều.

Vui mừng nhìn thấy quán trọ, không phải thanh lâu.

Nhưng chủ quán lại có bộ dạng rất phong trần, cổ áo rộng, cúi xuống có thể thấy được bộ ngực sóng động, thân thể xinh đẹp, phong tình vạn chủng.

12. Chương 12

Từ khi vào khách sạn, Lâu Tây Nguyệt luôn luôn thưởng thức vóc dáng của nữ chủ quán.

Thu Minh Phong ngồi uống trà bên cạnh nàng.

Rượu và thức ăn mang lên, nàng vẫn nhìn theo nữ chủ quán kia.

Năm tháng dường như không lưu lại dấu vết trên con người của nữ chủ quán.

Thời trẻ nàng quyến rũ xinh đẹp.

Hiện tại nàng vẫn bán rượu nhưng phong tình còn hơn xưa.

“Chàng đoán chủ quán bao nhiêu tuổi?” Nàng không chịu được hỏi người ngồi cùng bàn.

Thu Minh Phong xem nhẹ câu hỏi của nàng.

Lâu Tây Nguyệt bĩu môi, vô cùng nhàm chán bới bới bát cơm rồi tiếp tục nhìn chủ quán.

“Vị tiểu cô nương ta có cái gì không bình thường sao? Cô nương sao lại luôn nhìn ta chằm chằm như vậy?” Chủ quán xinh đẹp đi tới.

“Tỷ tỷ, người thật đẹp.” Lâu Tây Nguyệt cười khen tặng.

Chủ quán để bầu rượu trong tay lên trên bàn của bọn họ, nàng vén váy ngồi xuống lộ ra đôi chân trắng trẻo thon nhỏ, nàng đổ rượu ra hai chén rồi để trước mặt mình và Lâu Tây Nguyệt, “Tiểu muội muội, miệng người thật ngọt, chúng ta uống một chén.”

“Tốt.” Nàng sáng khoái tiếp nhận rượu uống một hơi cạn sạch.

“Muội muội lần đầu đến Giang Nam sao?”

“Đúng vậy, nữ tử Giang Nam đều mềm mại như liễu mùa xuân.”

Ánh mắt chủ quán nhìn qua kiếm của Thu Minh Phong, trên mặt ý cười càng sâu, “Gần đây giang hồ nghe đồn thiên hạ đệ nhất cao thủ cưới vợ thành thân, không nghĩ tới ta lại có vinh hạnh được gặp.”

“Tin tức giang hồ truyền thật nhanh.”

Chủ quán có chút thân thiết, “Chính xác, năm đó thánh nữ Bái Nguyệt Giáo bị người bắt cóc thì ở chỗ ta khách trọ cũng bàn tán huyền ảo làm cho quán trọ của ta làm ăn phát đạt.”

“Giang hồ luôn là vậy.”

Nhìn nàng nâng chén, chủ quán trêu đùa: “Tiểu muội muội vốn cũng là người đứng đầu trong danh sách chọn thánh nữ, đáng tiếc muội muội lập gia đình lập tức không còn giá trị” Lâu Tây Nguyệt cười khê, “Tỷ tỷ là nói thánh nữ được mọi người rất hâm mộ sao?”

Chủ quán kêu lên, “Có câu thường nói: chim cũng sống thành đôi thì thánh nữ có cái gì đáng hâm mộ chẳng thể so với việc nam nữ hoan ái trên thế gian. Theo ta những người đó muốn làm thánh nữ mới thật là ngốc.”

Nàng cười tự tay rót thêm chén rượu.

“Tốt lắm, tốt lắm, không nói nữa, ta đi tiếp khách, ôi, buôn bán phát đạt thật tốt—” chủ quán xoay người rời đi cũng cầm luôn bầu rượu mình mang đến.

Thu Minh Phong nhìn lướt tay áo chủ quán có vết rượu lại nhìn về phía thê tử.

Nàng buông lỏng tay, “Chủ quán thật niềm nở a.”

Hắn chưa nói gì, vừa rồi chủ quán viết chữ “Đi” rất rõ ràng trên bàn.

Lâu Tây Nguyệt lại cầm lấy bát, còn không kịp đem cơm và vào miệng, sát khí đã ập tới.

Thu Thủy Kiếm nháy mắt cắt trong không trung.

Tay trái cầm kiếm của Thu Minh Phong cũng như tay phải, tự nhiên mà lưu loát, không thấy điểm bối rối.

Chạm đến thê tử của hắn phải qua hắn trước đã.

Lâu Tây Nguyệt buông bát, lấy túi hạt để bên hông ra bắt đầu ăn.

Đột nhiên bột trắng được thả xuống, nàng tránh né không kịp, hít vào không ít, vội vàng lấy tay che mũi.

Thu Minh Phong giơ kiếm tấn công người bên cạnh lại nhìn đến thê tử uể oải ngã xuống đất, sau có người nhanh chóng đem nàng rời đi.

Thu Thủy Kiểm sát ý bùng lên, xuống tay không lưu tình.

Không ngờ khi chia lìa lại làm cho người ta không kịp trở tay, cũng không dự đoán được sẽ trở lại quê hương bằng cách này.

Ngồi dựa vào thạch thất ở góc tường, Lâu Tây Nguyệt nhìn qua bầu trời xa xa ngoài cửa sổ, vẻ mặt thản nhiên.

Nơi này nàng vẫn muốn trở về một chuyến, tuy rằng phương thức trở về hơi mất thể diện một chút nhưng kết quả mới là quan trọng nhất.

Về quê hương mới biết rời đi đã lâu, vừa quen thuộc mà lại vừa xa lạ.

“Lâu cô..... Thu phu nhân, người không lo lắng sao?”

Nàng thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Phương Tú Ngọc đang ngồi trong một góc khác lạnh nhạt nói: “Lo lắng cũng vô ích không bằng chẳng lo lắng gì. Đã vô dụng, thì nên nghĩ thoáng một chút, huống hồ ta không phải thánh nữ nên không việc gì phải lo lắng.”

“Người không phải mất trí nhớ giống ta sao?” Phương Tú Ngọc lộ sắc mặt kinh ngạc.

“Kẻ hỗn đản nói ta mất trí nhớ? Chuyện từ nhỏ đến lớn ta nhớ rất rõ ràng, ta mất trí nhớ khi nào.” Chỉ cần vừa nghĩ đến lúc ấy Thu Minh Phong sử dụng kiếm uy hiếp nàng, nàng liền hận thấu xương Hoa Cẩm Dục.

Sư phụ nói không sai, huynh đệ như tay chân, nữ nhân như quần áo, vì bằng hữu vô tích sự kia mà liền đưa quần áo của mình cho lang sói.

Tuy rằng biết hẳn chỉ hù dọa thôi nhưng kiểu hành động này vẫn làm cho nàng thực phần nộ.

Thấy nàng phần nộ như thế, Phương Tú Ngọc trong lòng có chút hoang mang không nói cái gì nữa.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Màn đêm buông xuống có tiếng vang từ xa lại gần, hướng tới thạch thất mà đến.

Nghe được tiếng vang quen thuộc, đầu gối lên trên cánh tay nhìn ngoài cửa sổ Lâu Tây Nguyệt nằm im không động đậy.

Nói thật, nàng thực sự đói bụng, từ lúc bị bắt đến bây giờ đằng đẳng một ngày trời không có ai đem đồ ăn cho các nàng.

Mặc dù không biết các nàng bên trong ai là thánh nữ ai không phải thánh nữ, nhưng chậm trễ như vậy nếu thánh nữ thực sự ở đây chẳng phải là có lỗi lớn rồi sao?

Thật không biết trưởng lão bọn họ đang nghĩ cái gì, dạy thuộc hạ ra sao nữa?

Lâu Tây Nguyệt tự nhiên lại nghĩ đến vấn đề này lại làm cho nàng hoang mang.

“A, rần, rần.....” Có người bắt đầu thét chói tai.

Không phải một con rần, cũng không hai con mà là một đàn rần, con không độc, con có độc, con thì to, con thì thật nhỏ, kiểu gì cũng có.

Nữ nhân đối với những sinh vật không xương đều sợ hãi bẩm sinh, huống chi cảnh tượng như thế này kể cả Bái Nguyệt Giáo cũng sẽ rút lui.

Lâu Tây Nguyệt đứng dậy tựa vào trên vách tường, trường hợp như vậy khủng bố nàng có thể đoán ra là ai làm.

Tuy rằng đi qua nhiều năm nhưng hiển nhiên Ngô trưởng lão đối với chuyện năm đó nàng đem xà yêu nướng để ăn vẫn luôn canh cánh trong lòng, cơ hội đến liền trả thù nàng.

Những người khác trong thạch thất đã bắt đầu tự vệ, các nàng nội công tuy rằng bị phong bế, nhưng sống chết trước mắt, khát vọng muốn sống làm cho các nàng không được buông tay.

Phương Tú Ngọc chắc là người rất bình tĩnh, trong người của nàng thậm chí còn có chứa bột đuổi rần.

Lâu Tây Nguyệt vuốt nhẹ bàn tay khuôn mặt có chút đăm chiêu, võ công của nàng không phải của trung nguyên, đương nhiên cũng không phải của người Miêu Cương.

Công hiệu của bột đuối rắn không thể nói không có nhưng với một số lượng rắn nhiều như thế này thì có vẻ không kháng cự được trong bao lâu nữa.

Có con rắn tới trước mặt Lâu Tây Nguyệt, nàng chậm rãi lấy cây trâm ngọc mà Thu Minh Phong tự tay khắc xuống đánh về phía con rắn – mổ bụng.

Nàng đã quá đói rồi!

Nàng ba tuổi đã bắt đầu ăn thịt rắn làm việc này đã quá quen rồi. Con rắn chậm rãi leo lên trên người nàng tạo thành một bức tranh làm người ta kinh hãi.

Một con rắn to màu vàng bò vào làm cả đàn rắn đều tránh ra.

Chỉ thấy nó dừng trước người đang ăn thịt rắn, con rắn ngẩng cao đầu, phun ra cái lưỡi thật dài sau đó quấn quanh thân nàng, cuối cùng đem đầu rắn để lên mái tóc của nàng tựa như nàng đang mang đồ trang sức

“Tiểu Nguyệt Tích cho dù người có thay hình đổi dạng như thế nào thì Xà vương đều sẽ nhận ra người.” Một giọng nói khàn khàn từ bên ngoài truyền đến.

“Dem con rắn trên người ta đi, không sợ ta nướng rắn ăn sao?” Lâu Tây Nguyệt nhăn mày, trên môi màu đỏ tươi do ăn thịt rắn nhưng dưới ánh nến trông rất quý dị.

Trong thạch thất chỉ còn Phương Tú Ngọc, vẻ kinh hãi vui mừng nhìn Lâu Tây Nguyệt, giọng nói không khống chế được mà run run, “Người..... Người là thánh nữ?”

“Nàng đương nhiên là thánh nữ Bái Nguyệt Giáo của chúng ta, bất kể các người làm loạn, giả chung quy thành không thể thành thật được, người có thể nhận sai nhưng Xà vương thì không thể.” Giọng nói khàn khàn kia lại truyền đến.

“Nhưng nàng đã thành thân.” Phương Tú Ngọc khó có thể tin mà hô nhỏ.

“Hừ.” Giọng nói kia nháy mắt lạnh vài phần càng có vẻ âm trầm, “Đây là chuyện của nàng phải lo.”

Lâu Tây Nguyệt tiếp tục cắt xà thịt có ý tiếp tục ăn.

“Nguyệt Tích, người không định đi ra ngoài sao?”

“Ta bị đói đã lâu, ăn no ta sẽ đi ra ngoài, dù sao ta đã trở lại, người còn sợ ta sẽ bay mất?” Bên ngoài không có tiếng động.

Sau nửa canh giờ, Lâu Tây Nguyệt đã ăn no kéo Xà vương to vàng đi ra ngoài thạch thất.

Mọi thứ trong trí nhớ đều không có gì thay đổi quá lớn, Lâu Tây Nguyệt theo đường lát đá nhỏ chậm rãi bước đi, trước mặt là một tòa cao nhà cao lớn.

Chần chờ một lát, nàng nắm nắm tay đi vào.

Bên trong ánh nến sáng ngời, mấy đại trưởng lão chấp pháp đều đã phân theo thứ bậc ngồi hai bên.

Lâu Tây Nguyệt từng bước đi trên thảm hướng tới vị trí cao nhất ở giữa.

Khi nàng ngồi xuống vị trí chủ thượng, đám người hai bên đứng trang nghiêm, rồi sau đó hướng nàng hành lễ, “Thuộc hạ tham kiến thánh nữ.”

“Miễn.”

Mọi người một lần nữa ngồi xuống, trong điện tuy nhiều người nhưng yên lặng dị thường.

Mắt quét một vòng, Lâu Tây Nguyệt mở miệng hỏi: “Ta muốn biết trong giang hồ đột nhiên xuất hiện tin tức thánh nữ có liên quan đến bản giáo không?”

Một trưởng lão đứng lên, báo: “Khoảng ba tháng trước, bản giáo lần lượt có người mất tích, sau giang hồ liền có tin tức về thánh nữ truyền đi, cuối cùng thậm chí xuất hiện vài thánh nữ giả, lấy danh nghĩa bản giáo làm hại giang hồ.”

“Có thể có tra ra lai lịch đối phương không?”

“Có vẻ như đến từ Tây Vực nhưng bản giáo cùng ma giáo Tây Vực cũng không có thù oán, không rõ bọn họ đột nhiên nhằm vào bản giáo là có ý đồ gì?”

“Đem Phương Tú Ngọc dẫn tới, ta nghĩ nàng đại khái sẽ biết một ít.”

“Vâng.”

“Bản giáo thực sự ủy thác Hoa Cẩm Dục hỗ trợ tìm kiếm ta sao?” Về điều này Lâu Tây Nguyệt muốn biết rõ.

“Vâng, Hoa Cẩm Dục xin giúp đỡ từ bản giáo mà ta tìm thánh nữ không có kết quả nên lợi dụng lấy làm điều kiện trao đổi, thánh nữ cũng biết Hoa gia ở trung nguyên vô lâm đứng đầu một phương, nhờ hấn giúp việc này chẳng phải ép buộc làm khó gì.”

“Nga.” Nàng như có đăm chiêu, vẫy tay ý bảo hấn ngồi xuống.

Bị người dẫn tới, Phương Tú Ngọc liếc mắt nhìn nàng ngồi ở chủ vị chủ thượng.

Lâu Tây Nguyệt ăn mặc theo kiểu của người Miêu trông rất rực rỡ xinh đẹp, nhưng trên người khí chất có một chút chuyển biến, trầm ổn hơn.

Lúc này nàng làm cho người ta có cảm giác bị uy hiếp, trong mắt không chỉ trong trẻo diễm đam mà còn chứa sự thông minh, thấu hiểu lòng người.

“Phương cô nương từ Tây Vực đường xa mà đến, không biết có chuyện gì” Lâu Tây Nguyệt mỉm cười tựa hồ lại khôi phục vẻ hồn nhiên ngọt ngào trước đây.

Phương Tú Ngọc con người hơi co lại, cúi mắt nhìn dưới chân mình, “Thánh nữ thất thân vẫn có thể quản lý mọi việc sao?”

“Đây là việc trong giáo, không cần cô nương thay ta lo lắng.” Lâu Tây Nguyệt thần sắc không thay đổi, mỉm cười như cũ.

“Không sai, ta quả thật đến từ Tây Vực.” Việc đã đến nước này, nàng cũng không còn gì để giấu diếm.

“Đến có mục đích gì?”

“Nghe nói Bái Nguyệt Giáo có bộ sách về độc nhưng chỉ thánh nữ mới có thể luyện, mà trong giang hồ truyền nhau rằng người mất tích mười năm, nếu không dẫn người xuất hiện thì không thể tìm ra.”

“Thật không?” Lâu Tây Nguyệt đột nhiên cười lạnh, “Sách về độc được tuy là bản giáo có nhưng cũng không phải võ công bí kíp gì đó thiên hạ khiếp sợ mà các người danh nghĩa bản giáo sát hại các môn phái trên giang hồ mới là thật, lại đẩy bản giáo và trung nguyên vô lâm thành thế đối đầu nhau.”

“Thánh giáo chúng ta không hy vọng quý giáo cùng trung nguyên vô lâm kết thành đồng minh.”

“A, người hiện thời đang ở trong tay bản giáo, bản giáo có thể đem người giao cho vô lâm trung nguyên hóa giải thù hận hai bên.”

“Thánh nữ cho rằng ta sẽ làm như người mong muốn sao?” Lâu Tây Nguyệt lập tức nói: “Đương nhiên sẽ không.”

Nàng trả lời như thế làm Phương Tú Ngọc ngẩn người ra.

Nàng cười nói: “Vì làm tăng hiềm khích của bản giáo cùng vô lâm trung nguyên các người đã tổn công sức như thế, hiện tại bản giáo cùng vô lâm trung nguyên đã không thể sống yên ổn được nữa rồi, ta mặc dù không muốn thừa nhận nhưng không thể không nói mục đích của quý giáo đã thành công.”

Phương Tú Ngọc mỉm cười đứng lên, “Thánh nữ quả nhiên là người thông minh.”

“Đâu có.”

“Việc đã đến nước này, quý giáo sao không cùng chúng ta liên thủ thống nhất giang hồ?”

“À,” Nàng hơi hơi nghiêng người, hiện ra một chút khảng lữ kiêu dâm tâm, “Chúng ta không có chí nguyện to lớn như vậy, an phận là thấy thỏa mãn rồi.”

“Lời này của thánh nữ chỉ sợ không thể đại biểu cho ý nguyện của mọi người Bái Nguyệt Giáo? Huống chi người đã gả cho Thu Minh Phong, thực sự có thể tiếp tục lãnh đạo Bái Nguyệt Giáo sao?” Giọng nói Phương Tú Ngọc mang theo vài phần ác ý.

13. Chương 13

Lâu Tây Nguyệt không nghĩ đến nàng lại ngang ngược như vậy, tay vuốt ve cằm, nhìn nàng mỉm cười, không nhanh không chậm hỏi lại: “Ai nói ta lập gia đình?”

“Nhưng người thật sự đã thất thân.”

“Ai!” Lâu Tây Nguyệt bỗng nhiên thở dài, trên mặt lộ ra vài đau buồn, “Giang hồ vốn là nơi cá lớn nuốt cá bé, võ công của ta cũng không phải quá cao, huống chi đối phương là giang hồ đệ nhất cao thủ, bị hấn bắt mà thất thân cho hấn cũng là việc không thể tránh được.”

Phương Tú Ngọc ngạc nhiên, một lúc lâu sau mới nói lại được, “Người nói, Thu Minh Phong cưỡng bạo người?”

Lâu Tây Nguyệt nhú mày, “Không phải sao?”

“Làm sao có thể?”

“Vấn đề này người nên hỏi hấn nha, ta không trả lời được.”

“Các người rõ ràng cảm tình sâu đậm.” Phương Tú Ngọc không tin.

“Ta với hấn vốn có ơn cứu mạng, lại là bạn cũ của tiên sư, còn nữa Thu Minh Phong ở trong chốn giang hồ luôn luôn có tiếng, ta tự nhiên đối với hấn tín nhiệm không nghi ngờ, không phòng bị.”

“Chuyện như vậy mà người cũng có thể nói được?”

Nàng ngồi thẳng người, nói: “Miêu Cương chúng ta không giống nữ tử trung nguyên cho rằng danh tiết quan trọng hơn tính mạng, lưu lại tính mạng báo thù mới là phương thức chúng ta lựa chọn.”

“Người hiện tại chỉ sợ bản thân còn khó giữ được chứ nói gì đến báo thù?” Phương Tú Ngọc không nhận được mà lộ ra vẻ khinh miệt.

Lâu Tây Nguyệt trên mặt tươi cười, lạnh nhạt nói nói: “Người đời đều biết người Miêu chúng ta biết cổ thuật, ta thân là thánh nữ tự nhiên là nhân tài kiệt xuất, thánh nữ bản giáo phải bảo trì thân bằng thanh ngọc khiết, nếu gặp kẻ mạnh hơn mà bị thất thân thì đối phương cũng khó có kết quả tốt.”

Phương Tú Ngọc cuối cùng cũng lộ vẻ xúc động, “Người hạ cổ với hấn?”

“Chẳng lẽ không được sao?” Câu hỏi lại của nàng nhẹ nhàng băng quơ.

“Nhưng hấn vẫn giống bình thường.”

Nàng vui vẻ nở nụ cười, nói: “Cổ này có điểm kỳ diệu, chỉ cần ta khó chịu thì có thể làm cho hấn đau khổ tột cùng.”

Phương Tú Ngọc đột nhiên cảm thấy má lúm đồng tiền của nữ tử trước mặt này thật làm cho người ta run sợ, mặc dù xinh đẹp như hoa mà tâm giống như rắn rết, lại nhớ lại lúc nàng ăn thịt rắn cả người nàng toát máu.(em cũng thấy nguyệt tỷ ghê quá)

Không biết khi Thu Minh Phong nhìn thấy Lâu Tây Nguyệt trong lúc ấy thì sẽ phản ứng như thế nào.....

Tự nhiên có tiếng kêu, khuôn mặt Phương Tú Ngọc thay đổi, đưa ôm lấy cổ họng, mặt lộ vẻ thống khổ, từ từ ngã xuống đất, ánh mắt kinh hãi nhìn đến người ngồi trên .

“Thấy thế nào?” Lâu Tây Nguyệt mỉm cười nhìn nàng hỏi.

“Người.....”Giọng nói không còn giống của nàng nữa, “Khi nào?”

Lâu Tây Nguyệt làm ra vẻ nhớ lại, “Ngày thứ hai khi người có ý đồ bắt chuyện cùng ta không có kết quả bởi vì đêm hôm trước có người chạy tới phòng ta nghe lén, điều này làm cho ta thực mất hứng.”

Phương Tú Ngọc cào tay trên sàn gỗ giống như đau đớn đến cực điểm.

Ở thạch thất cùng đại chiến cùng đàn rắn thì nàng vốn đã chật vật không chịu nổi, lúc này lại là họa vô đơn chí.

“Các người rút cuộc vì sao muốn tìm ta? Ta khuyên người nên nói thật ra đi, tính kiên nhẫn của ta có hạn.” Lâu Tây Nguyệt không chút để ý.

Phương Tú Ngọc quay cuồng, kêu la, toàn bộ mọi người ở đại điện đều mất lạnh nhìn mọi việc.

Dám chọc đến Bái Nguyệt Giáo thì sẽ có dũng khí gánh vác hậu quả.

Với kẻ thù, nhân từ là không thể được.

“Tha ta..... Ta..... Ta nói.....”

Đau đớn như giảm bớt, Phương Tú Ngọc suy yếu quỳ rạp trên mặt đất, cả người thấp thỏm lo âu.

“Ta đang chờ.”Giọng nói Lâu Tây Nguyệt xuyên vào trong tai nàng, làm cho nàng giống như bị rắn cắn đến hoảng sợ.

“Giáo chủ, giáo chủ hẳn muốn Cổ vương.....” Trong điện nháy mắt yên lặng ngay cả chiếc châm rơi xuống đất đều có thể nghe thấy rõ ràng.

Mọi người nhìn nhau, cuối cùng nhìn đến thánh nữ.

Năm đó, bởi vì một lần sinh mệnh Cổ vương có dấu hiệu trở nên thập phần suy yếu, bọn họ lo lắng sẽ gây nguy hiểm cho tính mạng thánh nữ nên mới gián đoạn truy tìm.

Lần này, thánh nữ trở về, bọn họ cũng không có cảm nhận được hơi thở của Cổ vương.

Cổ vương đâu?

Bọn họ càng muốn biết về Cổ vương hơn là về Tú Ngọc.

“Cổ vương? Cổ vương đương nhiên ở trên người ta.” Phương Tú Ngọc bị dẫn đi sau, đối với câu hỏi của trưởng lão thì Lâu Tây Nguyệt trả lời như thế. Trong lúc này nháy mắt bọn họ lại cảm nhận được hơi thở Cổ vương.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, Nguyệt Tích là thiên tài dùng độc mấy trăm năm nay của Bái Nguyệt Giáo, thể chất lại xuất sắc, đây cũng là nguyên nhân nàng năm đó được chọn. Nhưng là Bái Nguyệt Giáo sáng lập đến nay, chỉ có hai vị thánh nữ tự nhiên có thể khống chế được Cổ vương, thành công che giấu hơi thở của nó, không nghĩ tới đến đời này lại có Nguyệt Tích làm được.

Nàng vốn có thể trở thành giáo chủ, nhưng phiên toái là –

Nàng thất thân!

Trong phòng hành hình, bất kể khi nào nhìn đến đều có ra vẻ âm u, đáng sợ.

Lâu Tây Nguyệt bị trói ở trên cột, ánh nến bốn phía chiếu lên khuôn mặt bình tĩnh của nàng.

Mấy người từ trong đại điện đi ra, trên tay một người cầm chính là roi chuyên để thực hiện hình phạt thất thân của thánh nữ Bái Nguyệt Giáo.

Trên roi gắn đầy móc, ở giữa thấm máu người mà theo năm tháng không thể xóa được.

Lâu Tây Nguyệt đã nói dối Thu Minh Phong rằng thánh nữ thất thân sẽ bị giam cầm ở hang rắn, nhưng trước đó, nàng phải nhận ba trăm sáu mươi roi hình phạt.

Ai sau khi bị hình phạt roi mà vẫn còn sống thì sẽ bị hủy bỏ chức vụ thánh nữ, hơn nữa từ nay về sau sẽ không còn truy cứu gì nữa.

Mà hình phạt này sẽ được chín đại trưởng lão thi hành, mỗi người bốn mươi roi.

Cho dù chín đại trưởng lão trong lúc hành hình sẽ phong bế nội lực nhưng người có thể chịu được ba trăm sáu mươi roi cũng rất ít. Năm đó mẫu thân Lâu Tây Nguyệt tuy vẫn sống sót nhưng thân thể cũng bởi mà bị thương nặng, đến khi nàng bốn tuổi thì cũng hương tiêu ngọc vãn.

Không phải ai Cổ vương cũng thừa nhận, mỗi lần lựa chọn thánh nữ cũng đều hao hết khó khăn, thậm chí có người có thể bị mất mạng.

Mười mấy năm trước, tại đây chín đại trưởng lão đã thực hiện hình phạt với một thánh nữ.

Không nghĩ tới, mười mấy năm sau hôm nay bọn họ lại ở trong này một lần nữa thi hành hình phạt với một thánh nữ nữa.

Nhất thời trong lòng bọn họ trăm vị hỗn tạp.

“Tiểu Nguyệt Tích, ngươi sao lại đi theo con đường của mẫu thân người?” Ngô trưởng lão không nhịn được mà hỏi.

Lâu Tây Nguyệt cúi đầu cười ra tiếng, thần sắc tự nhiên nói: “Ngô trưởng lão, hiện tại không phải thời điểm cảm thán, Cổ vương cũng không còn sống được bao lâu, các người phải mau chóng tìm được thánh nữ mới, bằng không cho dù người ma giáo Tây Vực không đến cướp đoạt thì nó cũng sống không quá nửa năm.”

Chín đại trưởng lão đồng loạt biến sắc.

Một thế hệ Cổ vương đã truyền mười đời, có thể nói là cực phẩm, vạn người chỉ chọn một để nó có thể thừa nhận là một điều thật gian nan.

Tuy rằng bọn họ đã sớm bắt tay vào đào tạo Cổ vương mới, để ngừa thánh nữ hiện tại không thể trở thì sẽ không phải lúng túng tìm tân thánh nữ kế vị, nhưng chỉ cần có khả năng, bọn họ sẽ không buông tha cho Cổ vương này.

Phải biết rằng có Cổ vương như vậy tồn tại, đối với toàn bộ Miêu Cương mà nói thì đó là một loại phúc khí, bọn họ dốc toàn tộc để bảo hộ nó.

“Ra tay đi.” Lâu Tây Nguyệt nhắm mắt lại, chuẩn bị nhận hình phạt.

Chín đại trưởng lão nhìn nhau thở dài.

Nguyệt Tích tính tình kiên cường còn hơn so với mẫu thân của nàng, đã làm thì sẽ không trốn tránh.

Roi quật đến người trên cột phát ra tiếng vang.

Lâu Tây Nguyệt hai tay đã bị nhét thật nhiều vải mềm, để ngừa khi nàng bị đánh đau quá sẽ từ làm tàn phế hai tay.

Roi vẫn tiếp tục đánh lên người nàng, áo trắng đã thấm đẫm máu, dần dần nàng không chịu nổi đau mà rên lên, về sau ngay cả rên lên cũng không nghe thấy nữa.

“Mãn hình.”

Hai chữ này rốt cục cũng vang lên, Ngô trưởng lão người thi hành sau cùng liền bỏ roi trong tay ra, một bước xa tới chỗ Lâu Tây Nguyệt để tay lên chóp mũi.

“Còn sống.”

Nghe thấy nàng nói thì những tâm những người khác cũng được buông xuống.

“Mau, thả nàng xuống dưới, cẩn thận chút.”

Mấy đại trưởng lão đi lại, luống cuống tay chân mà lại dè dặt cẩn trọng bỏ dây thừng trên người của nàng, cố gắng hết sức không chạm đến máu tươi đầm đìa sau lưng nàng.

“Lâu Tây Nguyệt ở đâu?”

Giữa trưa ánh mặt trời chiếu trên người Thu Minh Phong, cũng không làm khuôn mặt hắc hết lạnh lùng, người tỏa ra sát ý không cần che lấp.

Thủ vệ nhìn nhau, phái người đi thông báo, không lâu sau từ bên trong có người đi ra trả lời hắc.

“Nàng ở bên trong giáo.”

“Ta muốn thấy nàng.”

“Người là Thu Minh Phong.” Câu này không phải nghi vấn mà là khẳng định.

“Đúng.”

“Nguyệt Tích đoán được người sẽ tìm đến, nàng nhờ ta đưa cho người một phong thư.”

Sau đó, Ngô trường lão nhìn nam tử lạnh lùng như băng kia, ngón tay hơi run thiếu chút nữa làm rơi thư.

Thu Minh Phong đọc xong thư rất nhanh, lại nhìn người trước mắt, trong mắt đã đỏ đậm, “Nàng ở đâu?”

“Còn sống.” Ngô trường lão vội vàng nói, nếu biết được tin tức của Tiểu Nguyệt Tích mặc dù có thư Tiểu Nguyệt Tích tự tay viết nhưng nam nhân này sẽ không chút do dự rút kiếm, chỉ vì hắc đã không còn bình tĩnh nữa rồi.

Những chữ kia làm cho đôi mắt hắc khôi phục bình thường, nắm chặt Thu Thủy Kiếm trong tay, trầm giọng nói: “Ta muốn nhìn thấy nàng.”

“Đi theo ta.” Hắc không chút do dự đi lên.

Ngô trường lão đưa hắc đi vào trong, cuối cùng tới trước một nhà sàn liền dừng lại, “Tiểu Nguyệt Tích ở bên trong dưỡng thương, người đừng kinh động nàng.”

“Được.”

Thu Minh Phong đi lên.

Ngô trường lão lần đầu nhìn thấy hắc chân như muốn nhũn ra.

Thở dài một tiếng trong lòng, nếu lúc trước nương của Nguyệt Tích gặp được nam nhân như vậy thì có phải tốt không, đáng tiếc.....

Thu Minh Phong đẩy ra cửa phòng đi vào, hắc bước chân thật nhẹ.

Hắc không biết nàng đang nghĩ cái gì, lúc ấy rõ ràng sẽ không bị bắt, có thể nàng cố ý để cho người ta bắt đi.

Khi nhìn thấy nàng nằm sấp nằm ở trên giường, giống như đã chết rồi, làm hắc thật hối hận.

Nếu hắc sớm biết nàng có dự tính như vậy, nếu hắc sớm biết rằng thất thân thì sẽ đẩy nàng vào thập tử nhất sinh thì hắc có chết cũng sẽ không đụng vào nàng.

Nàng còn sống đối hắc mới có ý nghĩa!

Thời tiết đã dần dần có chút nóng, cho nên trên lưng nàng miệng vết thương chỉ bôi thuốc chứ không băng lại, bởi vậy làm người ta nhìn thấy ghê người, miệng vết thương liền đập vào trong mắt hắc làm cho hắc thật đau lòng.

“Tây Nguyệt.....” Thu Minh Phong bước lớn tới trước giường của nàng, chân như nhũn ra, trực tiếp quỳ rạp xuống đất, kiếm trong tay cũng không cầm được.

Nàng lẳng lẳng nằm ở đó, giống như sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa, mặt cùng môi tái nhợt không một tia huyết sắc, mắt nhắm chặt.

Hai tay không thể không chế được mà run rẩy, tay đưa gần tới khuôn mặt của nàng.

Nếu không thấy ta còn sống thì chàng hãy mang thi thể của ta đi, đừng làm hại người trong giáo, đây là lựa chọn của ta.

Nghĩ đến những gì biết trong bức thư kia, Thu Minh Phong chậm rãi nắm chặt tay

Cảm giác ngủ thật lâu, Lâu Tây Nguyệt cố sức mở mắt có chút ánh sáng.

“Tây Nguyệt.....”

Ánh mắt của nàng chậm rãi nhắm lại, rốt cục có thể thấy rõ người quỳ sát ở đầu giường nàng là ai.

“Thu Minh Phong.....” Giọng nói mất đi sự trong trẻo mà hơi khàn khàn.

“Vì sao, vì sao.....” Nếu biết nàng thất thân sẽ bị hình phạt như vậy, hẳn tình nguyện suốt cuộc đời này sẽ ở bên nàng mà không gần gũi.

Lâu Tây Nguyệt lấy tay xoa cằm hắn, nhìn thấy trong mắt hắn mất đi sự bình tĩnh chỉ còn hoảng loạn, bỗng nhiên nhẹ nhàng nở nụ cười, “Khó mà nhìn thấy chàng có nét mặt như vậy, ta không phải thực may mắn a?”

“Tây Nguyệt.....”

“Ta không chết được.” Nàng cố gắng làm cho giọng nói của mình có vẻ thoải mái, “Nương ta năm đó cũng bị hình phạt như vậy mà không chết, hơn nữa ta đi theo sư phụ lâu như vậy, học nghệ nếu không tinh thì cũng sẽ không kém hơn chút nào.”

“.....” Hắn nắm tay của nàng, có vẻ nếu làm như vậy sẽ sẽ không mất đi nàng.

“Chàng không đại khai sát giới trong giáo phải không?” Nàng nghĩ đến khả năng mà nhăn mày lại.

“Nàng còn sống.” Ba chữ ngắn ngủi này mà hơn thiên ngôn vạn ngữ.

“May mắn ta còn còn sống.” Nàng cười.

“Tiểu Nguyệt Tích, ngươi không phải nói ngươi bị người cường bạo sao?” Giọng nói mang chút chế giễu truyền đến.

Thu Minh Phong miệng hơi nhếch lên.

Nàng cúi mặt trên giường, giận dữ nói: “Ngô trường lão, ngươi không tin ta nhưng có thể tin tưởng Thu Minh Phong.”

Ngô trường lão lập tức nhìn sang hắn hỏi: “Là người cường bạo Tiểu Nguyệt, hại nàng thất thân?”

Hắn bình tĩnh gật đầu, “Đúng.”

Ngô trường lão đột nhiên lại nhìn sang nàng, chỉ thấy nàng một mặt vô tội nói: “Người xem, ta làm sao có thể nói láo được.”

Ngô trường lão đồ ăn cùng chén thuốc bưng trong tay để thật mạnh trên bàn, nhìn Thu Minh Phong thận trọng nhắc nhở, “Đừng quá cứng chiều nha đầu kia, nàng càng ngày càng coi trời bằng vung.”

14. Chương 14

Thu Minh Phong không trả lời lại mà đi lấy chén thuốc, ngồi quỳ gối bên cạnh giường, thử độ ấm cảm thấy thích hợp mới bắt đầu cho thê tử uống thuốc.

Nhìn bọn họ, Ngô trường lão lắc lắc đầu, xoay người rời đi.

Nam tử đó vì Tiểu Nguyệt Tích cái gì cũng đồng ý, cái gì cũng làm, khó trách Tiểu Nguyệt Tích lựa chọn trở về từ nhiệm chức thánh nữ mà không phải mai danh ẩn tích cả đời trốn qua ngày.

Bởi vì, nàng không đành lòng để nam tử kia sống cùng nàng qua ngày như vậy.

Lâu Tây Nguyệt uống bát thuốc kia rất nhanh.

“Thu Minh Phong, ta muốn tự mình ăn, không cần chàng giúp ta ăn, ta bị thương là lưng chứ không phải là tay.”

“Được, ghé vào trên đùi ta ăn đi.”

“A.....”

Nhìn vẻ mặt không thương lượng của hắn, Lâu Tây Nguyệt tự nói với mình nữ tử biết co biết giãn không chấp với khối băng kia, cẩn thận để cho hắn đỡ nàng nằm sấp trên đùi hắn sau đó nhận đồ ăn hắn đưa tới bắt đầu ăn.

Thu Minh Phong cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt trở nên mềm mại.

Dương như phiền não không thể vậy khôn nàng. Tâm tư của nàng phần lớn đều bị vui cười tức giận mắng mà che giấu đi, làm cho người ta không thể nào phát hiện được.

Mưu kế ép thánh nữ hiện thân đã hoàn thành, mà nàng thì đang rất bình tĩnh gặp chiêu thì tiếp chiêu, cuối cùng nàng trở về để từ chức, đem vứt chuyện Cổ vương khó giải quyết cho người khác xử lý, thành công thoát ra khỏi dòng xoáy. Nàng tuy đã đi một nước cờ rất nguy hiểm nhưng hiển nhiên là đã thành công.

“Tây Nguyệt.” Thu Minh Phong không nhận được mà kêu tên của nàng.

“Chuyện gì?”

“Về sau những chuyện nguy hiểm như vậy thì để ta gánh vác.”

Lâu Tây Nguyệt nghe vậy thở dài, lấy thìa ở trong bát đâm vài cái, oán hận nói: “Ta cũng muốn vậy nhưng chuyện lần này chỉ ta mới có thể giải quyết, Cổ vương mỗi ngày ở trên người ta, nó một ngày cũng sẽ không bỏ qua cho ta, chàng có biết ta ghét nhất là bị phiền toái.”

“Ừ.”

“Ta cẩn thận tính toán quá, cảm thấy cơ hội bảo trì tính mạng là rất cao đáng để ta thử một phen, cho nên mới đánh cuộc.” Vậy mà cũng dám đánh cuộc, chỉ cần có cái gì bất trắc thì hắn liền thương tiếc cả đời.

Lâu Tây Nguyệt ăn mấy miếng cơm cuối cùng vào bụng, đem bát đưa cho Thu Minh Phong liền nằm trên đùi của hắn chơi đùa mấy ngón.

“Kỳ thực sư phụ đã sớm thay ta phòng ngừa chu đáo, tìm rất nhiều dược liệu quý hiếm giúp ta cường thân kiện thể, bảo đảm ta sẽ không dễ dàng như vậy mà mất mạng.”

Tà Y đối với đồ đệ này vẫn là coi trọng, nếu hắn không có dạy nàng mấy câu nói hoang đường thì Thu Minh Phong nghĩ chính mình lại càng tôn kính hắn.

“Lại nói tiếp, ta sở dĩ lựa chọn quyết chiến đến cùng đều là do chàng ép ta a.”

“A?” Thu Minh Phong nhú mày.

Đúng là có liên quan đến hắn?

“Ta vốn dự tính tìm nơi non xanh nước biếc để mai danh ẩn tích cả đời này, kết quả chàng dùng một cái con dao đánh ta choáng váng rồi khiêng người rời núi.” Hắn có chút chột dạ.

“Ta liều mạng né tránh chàng nha, bởi vì chàng là người có tiếng trên giang hồ mà người có tiếng thì luôn phiền toái nhưng mà chàng lại không buông tay.” Thu Minh Phong không còn lời nào để nói.

“Ta đã nói không giúp Hoa hồn dẫn, chàng lại rút kiếm uy hiếp ta, chàng có biết hay không ta một khi đã quay trở về thì sẽ không còn đường thoát thân.” Hắn đã sớm hối hận quá vô số lần.

“Cuối cùng thật sự trốn không thoát, ta chỉ có thể trở về giải quyết vấn đề, đầu tiên ta muốn biết rõ ràng trong giáo đã xảy ra chuyện gì, những người đó vì sao vẫn tìm ta? Đúng bệnh mới có thể kê đơn.” Thu Minh Phong yên lặng nghe.

“Vốn chịu hình phạt cũng không phải tội nhưng có trời mới biết đối phương khi nào thì xuống tay, chỉ cần cổ ngọc không ở trên người ta, những người đó không thể nào ép buộc ta thì sau này sẽ được thanh tỉnh, mạo hiểm cũng đáng giá.” Nói xong, Lâu Tây Nguyệt liền tức giận đứng lên, “Ba trăm sáu mươi roi, chàng có biết ta là vì ai không?”

Hắn lặng lẽ nắm chặt nắm đấm.

“Thực xin lỗi, Tây Nguyệt.” Hắn đối xử với bằng hữu hết tâm nhưng lại đem nàng kéo vào trận lốc xoáy trí mạng này.

Cứ tưởng rằng chính mình có thể bảo vệ được nàng, kết quả nàng dùng máu để giúp hắn, đừng chỉ nghĩ đến lần sau có thể bù lại, bởi vì có đôi khi ông trời sẽ không cho hắn có cơ hội bù lại.

“Xin lỗi có ích lợi gì? “

Chàng có thể thay ta nhận đau không? Có thể sao?” Lâu Tây Nguyệt không nhịn được mà động tác hơi mạnh lập tức cơn đau kéo đến.

“Tây Nguyệt.....”

“Cũng không biết còn phải nằm sấp như vậy ở trên giường bao lâu? Thời tiết như vậy chàng có biết là khổ cực lắm không?”

“Ta biết.”

“Biết có cái rắm, không phải chỉ có mình ta chịu đựng sao, sư phụ nói rất đúng, nam nhân đều là khốn nạn, chính mình phong lưu khoái hoạt còn để lại cục diện rối rắm cho nữ nhân xử lý.” Thu Minh Phong bị nàng nói thấy xấu hổ vô cùng.

Cơn tức phát ra làm Lâu Tây Nguyệt đột nhiên há miệng cắn trên đùi hắn một cái.

Tay hắn vuốt tóc nàng im lặng không nói gì.

“Phi phi phi.....” Nàng nằm qua một bên giường lau miệng oán giận nói: “Chàng vài ngày rồi chưa thay quần áo?”

Thu Minh Phong cười nhẹ, tư duy của Tây Nguyệt luôn chuyển biến quá nhanh, một lúc thì núi cao, một lúc thì biển sâu.

“Chàng nhanh đi thay quần áo đi, còn phải chỉnh lại dáng vẻ, chàng có biết hiện tại chàng rất lôi thôi không? Chàng còn như vậy cẩn thận ta thay đổi thì đừng luyến tiếc.”

Hắn nhéo miệng của nàng, nàng luôn miệng không gì ngăn cản được.

“Họ Thu, chàng còn dám nhéo miệng ta, chàng bắt nạt ta không dùng được tay có phải hay không?”

“Ừ.”

Hắn như thế mà dám lên tiếng trả lời nàng!

Lâu Tây Nguyệt nhất thời nổi trận lôi đình, “Chàng đúng nam nhân xấu, ai chịu ba trăm sáu mươi roi, ta là chịu a.....”

Đi ra sau bình phong thay quần áo, Thu Minh Phong hơi cười, Tây Nguyệt có mười phần sức sống như vậy mới là làm cho người ta yên tâm.

Một con rắn to vàng nằm trên cổ, trên thân chỉ mặc sa y màu bạc Lâu Tây Nguyệt yên tĩnh nằm trên thân rắn.

Nàng hoàn toàn đem thân rắn trở thành gối lạnh tự nhiên để dùng, còn thường xuyên giết giầy Xà vương đi săn vài con vật cho nàng bữa ăn ngon.

“Tiểu Nguyệt Tích, nên đổi thuốc.” Ngô trường lão vẫn không thay đổi cách xưng hô giống như khi nàng còn bé.

“Ta rất cuộc còn phải bao lâu mới có thể không cần bồi thuốc này a.” Nàng lẩm bẩm oán giận.

Ngô trường lão mặt không chút biểu cảm trả lời: “Phải bôi đủ một năm, nếu muốn để lại vết sẹo thì bây giờ có thể không cần nữa.”

“Mời tiếp tục.” Nàng biết lão nhân gia luôn luôn ghi hận chuyện năm đó, ăn thì đã ăn rồi.

Ngô trường lão cẩn thận giúp nàng rửa miệng vết thương, sau đó bôi thuốc, không thể tránh nghe được tiếng Lâu Tây Nguyệt thấp giọng kêu đau.

Ngô trường lão trong mắt có không nở nhưng ngoài miệng vẫn như trước nói lời khắt nghiệt, “Vì nam nhân xấu xa ấy biến thành như vậy, người với người thật ngu ngốc giống nhau.”

“Không phải, ta so với nàng thông minh hơn, ít nhất ta còn hạ cổ cho tên kia.” Lâu Tây Nguyệt nói năng hùng hồn đầy lý lẽ phản bác.

Ngô trường lão nhìn cách đó không xa liếc liếc mắt một cái, tiếp tục nói: “Biết đâu nam nhân kia đã làm gì rồi thì sao?”

“Chỉ cần không phải đi trộm người thì làm gì cũng được.”

Ngô trường lão xuống tay đương nhiên là hoàn toàn không cẩn thận.

Lâu Tây Nguyệt kêu đau một tiếng cách đó không xa người kia mày nhăn lại.

Tuy rằng, hẳn cũng cho rằng tính khí Tây Nguyệt có đôi khi thực sự rất khó sửa nhưng Ngô trường lão có phải quá độc ác không?

Dù sao Tây Nguyệt hiện tại coi như là trọng thương.

“Tốt lắm, bôi thuốc xong rồi.” Ngô trường lão rất cục buông tha cho nàng, bưng thuốc bỏ đi.

Nàng dùng sức níu chặt cổ trên đất, nhỏ giọng lẩm bẩm, “Lão yêu bà, khó trách tuổi lớn như vậy cũng không thể gả đi, đối là ta thì cũng không cần nàng.” Trên đầu đột nhiên có một cái bóng, nàng nhìn thấy là đôi ủng rất quen đó là do tự tay nàng làm. “Đã trở lại?”

“Ừ.”

“Chàng thật tàn nhẫn để ta lại đây? Ngô trường lão ở đây bắt nạt ta, ông trời thật không có đạo lý a.”

“Việc nhỏ.”

“Không nói nữa dù sao cũng không liên quan đến ta.” Lâu Tây Nguyệt cũng không để ý chuyện này.

Nhìn đến miệng vết thương trên lưng nàng thật dữ dằn đáng sợ trong mắt Thu Minh Phong hiện lên sự hối hận cùng đau lòng, ngồi xuống bên người nàng, làn gió thổi qua làm tóc nàng bay loạn.

“Chúng ta đi khỏi nơi này được không?” Hắn nhướn mày, “Gần đây nơi này không ổn.”

“Cho nên mới phải đi, ta đã không còn là thánh nữ, nếu không đi đến lúc đó không may bị liên lụy ta sẽ thật thảm, chàng cũng biết hiện tại ta chính là nửa phế nhân a.”

“Tây Nguyệt.”

“Gì vậy? Ta cũng sẽ không quên vết thương trên lưng ta làm sao mà có, ta sẽ không trả thù bọn họ nhưng sẽ bàng quan đứng bên ngoài mọi việc.”

“Nàng quả nhiên là người có thù sẽ nhớ mãi không quên.”

“Đương nhiên, Chàng chẳng lẽ đã cho ta là nói đùa sao?” Nàng lý sự.

“Ngô trường lão luôn luôn giúp nàng trị thương.” Hắn nhắc nhở nàng.

“Ừ, chờ Ngô trường lão chết, ta sẽ giúp người nhật xác.” Nàng nháy mắt mấy cái, hướng hắn cười ngọt ngào, “Ta rất có lương tâm đi.”

“Ừ.”

Thu Minh Phong ngồi xuống bên người nàng, tay gối lên sau đầu, nhìn trời xanh mây trắng, thản nhiên nói: “Nàng hạ cổ ta?”

“A, lời nói vừa rồi chàng nghe được a.”

“Ừ.”

“Hạ.” Nàng sáng khoái thừa nhận.

“Là cái gì?”

“Si tình cổ a, ta nghĩ nếu ta không may mà không qua khỏi hình phạt thì chàng sau khoảng hai ba năm sẽ ôm ấp người đẹp khác lúc đó ta ở dưới cửu tuyền cũng không vui vẻ, cho nên ta liền hạ si tình cổ cho chàng, như vậy cho dù ta có chết trước thì chàng đời này cũng sẽ cô độc sống hết quãng đời còn lại, ta rất kiên định”

“Được.” Thu Minh Phong trong mắt có ý cười. Đây mới là Tây Nguyệt, hẳn thích chính là nữ tử như vậy.

“Ta đương nhiên biết tốt a, cổ này còn có chỗ tốt, chàng nếu dám đụng vào nữ nhân khác hậu quả sẽ rất nghiêm trọng nga, đừng trách ta không nhắc nhở chàng.”

“Ừ.”

“Nhưng chàng vì sao cũng không tức giận?” Nàng nằm sấp đến hần ngực, gần gũi đoan trang vẻ mặt của hần, cảm giác có chút hoang mang.

“Nàng hạ, không tính.”

“Chàng còn có lương tâm.”

Nàng nhìn tóc của hần một lát rồi lấy tay xả tóc của hần, nói: “Trên người ta hiện tại có thương tích, nếu đi xe ngựa thì sẽ rất đau đớn?”

“Ừ.”

“Nhưng mà có người đánh tới thì ta sẽ làm liên lụy đến chàng thì phải tính làm sao bây giờ?”

“Có ta ở đây.”

“Quên đi, đến lúc đó nếu có chuyện gì chàng công ta chạy trước.”

“Được.” Hần không chút do dự đáp ứng nàng, dường như hoàn toàn không nghĩ tới làm như vậy sẽ bị người giang hồ nhạo báng.

Nắng hè chói chang cho dù đêm có gió lạnh cũng làm cho người ta không thể dễ dàng đi vào giấc ngủ.

Trên giường, Lâu Tây Nguyệt đang nằm sấp nằm rất khoan thai, hai tay của nàng bị Thu Minh Phong dùng vải bông mềm mại bọc lại để ngừa nàng trong lúc ngủ mơ mà cào phía sau lưng làm iệng vết thương lâu mới khép lại.

Hoạt bát hiếu động như nàng mà đã nằm sấp nằm hơn một tháng trên giường mặc dù nàng ngày thường vẫn nói nói cười cười nhưng tinh thần rõ ràng có chút uể oải.

Thu Minh Phong ngồi dựa vào thành giường nhìn thê tử ngủ say trong mắt ánh lên sự yêu thương.

Giáo chủ Tây Vực vì muốn luyện thành võ công cái thế, xưng bá giang hồ nên nghe thấy Miêu Cương có Cổ vương có thể làm võ công tăng rất nhanh, thậm chí là cải lão hoàn đồng nên mới có ý cướp đoạt, cho nên mới đem nàng không hề tranh chấp tiến giang mà đưa vào dòng lốc xoáy làm cho nàng giờ này phải đau đớn nằm đây.

Ánh mắt của hần dần dần trở nên dày đặc. Hần tuyệt không thể tha thứ cho đối phương!

Lâu Tây Nguyệt đột nhiên khẽ nhúc nhích tay.

Thu Minh Phong chặn lấy tay nàng.

Tuy rằng đã ngăn được hành động của nàng nhưng cũng làm nàng bình tĩnh.

Nàng mơ hồ nhìn hấn một cái, lẩm bẩm nói: “Thật là khó chịu.”

Hấn một tay cầm quạt nhẹ nhàng quạt phía sau lưng nàng khấn nàng mơ mơ màng màng lại nhắm mắt lại, một bàn tay có vải bao bọc nắm lấy một tay của hấn không chịu buông ra.

Ngô trường lão hôm nay nói qua mấy ngày nữa chờ miệng vết thương toàn bộ đóng vảy thì nàng sẽ không vất vả như thế nữa.

Mấy ngày?

Bây giờ mỗi giây mỗi phút đối với Tây Nguyệt mà nói đều là một loại dày vò, hấn nhìn mà rất đau lòng.

Tay đột nhiên bị nắm đau, Thu Minh Phong mở miệng nói: “Nếu thật sự không nhịn được thì kêu lên đi.”

“Thu Minh Phong, Chàng hỗn đản.”

“Ta hỗn đản.”

“Ta hận Chàng, thực sự hận Chàng.”

“Tây Nguyệt.”

Nàng nắm tay hấn rồi cắn xuống một cái.

Thu Minh Phong ngay cả mày cũng không nhăn một chút, chỉ là nói: “Nhịn thêm chút nữa, sắp không có việc gì.”

“Ta không nhịn nổi nữa rồi.”

“Ta biết, ta biết.” Hấn dỗ nàng, giọng nói rất mềm nhẹ.

“Tên ma giáo hỗn đản Tây Vực ở đâu?”

“Ở Lâu Lan.”

“Tốt lắm, ta muốn đi Lâu Lan.” Nàng lý sự.

“Được ta đi cùng nàng.”

“Ta nhất định phải cho hấn cũng nếm thử khổ sở như vậy, rốt cuộc tên hỗn đản nói cho hấn biết ăn Cổ vương thì võ công sẽ tăng nhanh, cải lão hoàn đồng?” Lâu Tây Nguyệt thấp giọng mắng, “Nếu thật sự có thể cải lão hoàn đồng thì thánh nữ Bái Nguyệt Giáo chúng ta còn có người chết đi sao? Quả thực đúng là ngu ngốc.....”

15. Chương 15

Chờ nàng bình tĩnh trở lại, Thu Minh Phong lấy vải mềm thay nàng lau máu và mồ hôi trên người. Sau đó xuống giường bưng nước tới giúp nàng rửa sạch miệng vết thương, lại bôi thêm thuốc mỡ.

Việc như vậy mỗi đêm đều phải làm vài lần, hấn đã thật sự rất thuần thục.

Hấn không sợ khổ, nếu hấn khổ mà có thể làm nàng ngủ an ổn, hấn thà rằng để mình khổ còn hơn.

“Thu Minh Phong.”

“Hà?”

“Chàng vì sao không thích Diệp Vũ Thường? Nàng xinh đẹp như vậy.”

“Không biết.”

“Nào có người như vậy?”

“Quả thật không biết.”

“Vậy chàng vì sao lại thích ta?”

“Không biết.”

“.....” Lâu Tây Nguyệt giữ lấy tay hắn rồi chợt cắn vào tay hắn sau đó thì miệng phi phi mấy cái cả giận nói: “Trên tay chàng sao toàn là thuốc mỡ thế?”

Hắn bất đắc dĩ nói: “Ta giúp nàng bôi thuốc.”

“A” Nàng đập giường, “Hương vị rất kỳ quái, Ngô trường lão bọn họ đúng là toàn dùng thứ quý quái, ta làm sao mà ngủ được, a a.....”

Thu Minh Phong lắc đầu tiếp tục bôi thuốc cho nàng, với việc kêu gào của nàng hắn lựa chọn không để ý.

Chỉ cần nàng có thể quên sự đau đớn trên lưng thì tạm thời cũng là tốt lắm rồi.

“Ha ha ha.....” Rốt cục có thể đứng lên từ trên giường Lâu Tây Nguyệt chống nạnh nhìn trời cười to ba tiếng nhưng động tác quá mạnh mà phát ra một tiếng rên rỉ.

Thu Minh Phong đỡ lấy nàng, hiền hậu không nói gì.

“Tiểu Nguyệt Tích, vui quá hóa buồn thôi?” Giọng Ngô trường lão đầy trào phúng vang lên.

“Ta vui thì sao?”

“Nằm nhiều ngực sắp phẳng ra rồi, cho người một ít được.” Ngô trường lão đưa đến một gói đồ.

“xí!” Lâu Tây Nguyệt tiếp nhận, quên luôn vừa làm mặt quỷ với trường lão, giọng cũng không hề kính lão nói: “Ta vẫn tốt, so với trường lão ngài còn tốt hơn nhiều.”

“Lão nương năm đó cũng là một người đẹp của Miêu Cương.”

“Nhưng là, hiện tại là cự a.” Lâu Tây Nguyệt nháy mắt, mặt hồn nhiên nói.

“Người còn như vậy không người trên kẻ dưới, cẩn thận ta thay nương người giáo huấn người, do người đang có thương tích trong người chạy không được ta không muốn ra tay.”

“Ta vì sao phải chạy, người cho rằngThu Minh Phong đệ nhất kiếm khách là để bài trí sao?”

“Gả cho tiểu bạch kiếm có cái gì đáng giá kiêu ngạo, người bị ba trăm sáu mươi roi là do hắn.”

“Người lại nhắc nhở ta, vốn đang có chút muốn cảm tạ được của người, hiện tại chỉ ta chỉ còn hận đối với người.”

“Cảm tạ của người ta không cần.”

“Được rồi, hai người đều nói bớt đi đi.”

NhìnThu Minh Phong khiêng đồ trên vai, giọng nói Ngô trường lão thấp đi, “Phải chăm sóc cho nàng tốt.”

“Ta sẽ làm tốt.”

“Ngô trường lão, chúng ta cáo từ, nếu rảnh không chừng chúng ta sẽ về để xem các người có chết không.”

Ngô trường lão hừ một tiếng, “Người yên tâm, chúng ta sẽ trường thọ, đến lúc đó người đừng quá thất vọng.”

“Hừ.”

Một già một trẻ trừng mắt nhìn nhau nhưng lại đồng thời xoay đầu đi.

Thu Minh Phong hướng Ngô trường lão chấp tay cáo từ, sau đó cầm tay thê tử rời khỏi Bái Nguyệt Giáo.

Lâu Tây Nguyệt đến trước cửa thì dùng chân, liếc mắt nhìn ba chữ trên bảng hiệu kia, sau đó cũng không quay đầu lại đi thẳng về phía trước.

“Tây Nguyệt.” Thu Minh Phong đuổi theo, giữ chặt nàng, “Cẩn thận kéo bị thương.”

Nàng đi chậm lại nhưng không quay đầu lại.

Cổ hương, nàng đã trở về nhưng giờ lại muốn rời đi.

Nàng trầm mặc thật lâu cho đến khi Thu Minh Phong giữ chặt nàng.

“Làm gì?”

Lưng hắn hướng về phía nàng ngồi xổm xuống, thản nhiên nói: “Đi lên.” Nàng do dự một chút, liền ngoan ngoãn trèo lên lưng của hắn, hai tay vòng qua cổ hắn.

Bước chân Thu Minh Phong rất lớn, tốc độ rất nhanh, nhưng thực trầm ổn, cơ hồ không làm cho nàng có cảm giác xóc nảy.

Không biết đi bao lâu, Lâu Tây Nguyệt tự nhiên sinh ra cảm giác rất buồn ngủ.

“Hôm nay ta bị như vậy là công lao không nhỏ của Hoa hồn dẫn, chúng ta đi Hoa gia xem hắn đi.”

“Được.”

“Vừa vặn thuận tiện nói cho hắn biết Phương đại mỹ nhân ở Bái Nguyệt Giáo hiện tại sinh tử chưa biết xem hắn có muốn đi cứu không.”

“Ừ.”

Lâu Tây Nguyệt tay ôm chặt cổ Thu Minh Phong, cầm đề lên vai hắn, “Chàng nói, hắn nếu biết tình hình Phương đại mỹ nhân có thể hay trở mặt với ta không?”

“Hong nhan tri kỷ của hắn rất nhiều.” Lúc này, hắn không còn kiệm lời nữa mà trả lời nàng.

“Trong truyền thuyết phong lưu chưa chắc đã hạ lưu, thật ra hạ lưu mới là nam nhân không ra gì nhất a.” Nàng đưa ra tổng kết.

Thu Minh Phong nhẹ nhàng nâng nàng làm cho nàng có thể nằm sấp thoải mái, đối với đánh giá của nàng về bạn tốt của mình hắn không phát biểu ý kiến gì.

Khi hoàng hôn buông xuống, hai người cũng tới một quán trọ, bên trong tiếng người ồn ào rất náo nhiệt.

Khi hai người đi vào làm rất nhiều người chú ý.

Thu Minh Phong lạnh lùng cùng Lâu Tây Nguyệt rực rỡ đều làm cho người khác phải nhìn theo, chỉ cần tư duy linh hoạt thì có thể nhận ra thân phận bọn họ.

Từ hướng tây nam đến lại là một đôi nam nữ như vậy, liên tưởng đến việc gần đây trên giang hồ thảo luận việc đệ nhất cao thủ giang hồ cưới vợ việc thì làm cho người ta không khó đoán ra, ngồi bên người hắn sở là một người sắc mặt tái nhợt, thân hình gầy yếu đi nhưng rõ ràng là thiếu phụ xinh đẹp, chính là thánh nữ trước của Bái Nguyệt Giáo người đã nhận hình phạt mà thiếu chút hương tiêu ngọc vãn.

Người Tây Vực ma giáo cùng Miêu Cương Bái Nguyệt Giáo vì Cổ vương hiện tại đang đánh nhau hết sức ác liệt.

Hiện tại giang hồ đang đồn đại tổng đàn Tây Vực ma giáo đang ở thành cổ Lâu Lan có kho báu, rất nhiều người cũng đi về phía cổ thành.

Lâu Tây Nguyệt lắng lắng nghe xong mọi người nói chuyện phiếm, không nhịn được hỏi: “Lâu Lan có kho báu sao?”

Thu Minh Phong đáp: “Ừ.”

Nàng dường như nói với chính mình: “Cũng không thể không có được, dù sao cũng là cổ thành ngàn năm, lúc đó là quốc gia buôn bán tơ lụa giàu nhất bị cát vàng bao phủ bao nhiêu vàng bạc bị chôn trong lòng đất.”

Nàng giống như vô tâm mà nói nhưng người ngoài nghe được thì như chứng thực cổ thành Lâu Lan có bảo tàng.

“Nàng muốn đi?”

Lâu Tây Nguyệt giương mắt nhìn hắn, nghiêm trang mà nói, “Chờ ta thân thể bình phục chúng ta liền xuất phát, không chừng chúng ta có thể kiếm được mấy khối vàng trở về.”

“Được.”

“Nếu không có vàng bạc thì đi ra ngoài nhìn ngắm phong thổ dân tình cũng tốt.”

“Ừ.”

“Người ma giáo còn nói Lâu Lan chôn dấu không ít võ công bí kíp, bọn họ nói giáo chủ bọn họ luyện thần công chính là do phát hiện ở đây, chàng nói đây là sự thật hay giả?”

“Nàng tin?”

Nàng nghĩ nghĩ rồi nói: “Không quá tin nhưng không có lửa làm sao có khói, mọi chuyện đều có nguyên nhân, cũng không phải không có vài phần chân thật, bí kíp thượng cổ bị chìm trong mộ cỏ bị cát che phủ là rất bình thường.” Thu Minh Phong thay nàng gấp đồ ăn để vào trong bát, không quấy rầy hứng thú nói chuyện của nàng.

“Hơn nữa, ngộ nhờ mọi người đều đi mà chàng không đi, đến lúc đó người ta đào ra bản tuyệt thế võ công thật thì danh hiệu giang hồ đệ nhất cao thủ của chàng không phải rất nhanh sẽ nhường cho người khác sao, chẳng lẽ chàng không tưởng tượng cảnh Hoa Cẩm Dục suốt ngày bị kêu là người thứ hai? Như vậy thực sự không được.”

Hắn nhú mày, sau cúi mắt che giấu ý cười trong mắt.

Ừ, nương tử nhà hắn đối với Cẩm Dục quả nhiên có trách cứ.

Trong danh sách cao thủ giang hồ Hoa Cẩm Dục nhiều năm luôn luôn đứng thứ hai.

Hoa gia huynh đệ của Hoa Cẩm Dục cũng đứng hàng thứ hai.

Lâu Tây Nguyệt tổng kết — quả nhiên là vạn năm tiểu lão Nhị!

“Hoa nhị công tử, biệt lai vô dạng.”

Hoa Cẩm Dục cảm thấy giọng nói của Lâu Tây Nguyệt có chút quái dị, nhưng biểu cảm của nàng lại lại tự nhiên nên hắn nghĩ có lẽ là chính mình đa tâm.

“Hoa mỗ làm cho tẩu tử(chị dâu) tìm kiếm vất vả.” Hắn đoan đoan chính chính đi về phía nàng làm một cái đại lễ.

Nàng không chút khách khí tiếp nhận rồi nói, “Lời xin lỗi của người ta nhận, cho nên ta dự tính ở trong này dưỡng thương, người có ý kiến gì không?”

“Đây là tự nhiên.” Hắn cũng cho rằng đương nhiên, tổ mẫu đã phân phó quá, phàm là Lâu Tây Nguyệt muốn, Hoa gia liền nhất định nghĩ cách thỏa mãn, đây là bọn họ thiếu nợ nàng.

“Phương Tú Ngọc hiện tại ở Bái Nguyệt Giáo.”

Hoa Cẩm Dục cặp đôi mắt xuống, thản nhiên nói: “ tẩu tử muốn nói cái gì?”

Nàng trực tiếp hỏi, “Người không dự tính cứu nàng sao? Nàng hiện tại thực phẩm.” Nàng nói thêm.

“Lập trường của tẩu tử có chút kỳ quái.”

Lâu Tây Nguyệt bĩu môi, “Có gì kỳ quái chứ? Đều là nữ nhân có khi khó tránh khỏi cảm giác đồng cảm. Hơn nữa ta hiện tại đã rời khỏi Bái Nguyệt Giáo, nơi đó xảy ra chuyện gì thì cũng không liên quan đến ta.”

Hắn lắc đầu nói: “Tẩu tử suy nghĩ nhiều rồi, Hoa mỗ vô tình mạo phạm quý giáo.”

Nàng không chịu được liếc về phía người bên cạnh hỏi: “Hắn không phải cho tới bây giờ cũng không động tâm với Phương Tú Ngọc?”

Thu Minh Phong trả lời ngắn gọn đến hà tiện, “Ừ.”

Ý tứ trong lời nói của Lâu Tây Nguyệt đương nhiên Hoa Cẩm Dục hiểu, hắn chỉ khẽ cười biểu cảm không có gì biến hóa.

Nàng lại nhìn hắn, lắc đầu, “Không đúng, ta khẳng định là hắn thích nàng, ánh mắt không lừa được người.”

Thu Minh Phong nhìn quét qua bạn tốt, trả lời, “Hắn luôn luôn là người đa tình.”

Lâu Tây Nguyệt hiểu được, “Đa tình thực ra cũng rất mệt, dễ dàng đối với người khác động tình nhưng cũng dễ dàng thay đổi, người bị họ thích thực sự không thể nói là hạnh phúc, nhưng ít nhất từng được thích quá, ta nghĩ Phương cô nương cũng không có gì tiếc nuối.”

Thu Minh Phong nâng tay thay nàng lau đi giọt mồ hôi trên thái dương, phồng ngực nó thắm vào áo của nàng, lại chạm đến miệng vết thương của nàng.

Nàng tuy rằng sống quá hình phạt nhưng thân thể lại suy yếu rất nhiều, miệng vết thương đã bắt đầu ở vảy nhưng nàng bị thương đến gân cốt nên hiện tại vẫn chưa có gì khởi sắc.

Hoa Cẩm Dục nhìn bọn họ, trong lòng lại rất cao hứng thay bạn tốt.

Phiêu bạt giang hồ rốt cục cũng tìm được chỗ dừng chân đúng là chuyện đáng để chúc mừng. Mà chính hắn vẫn chưa tìm được một người như vậy nên trong lòng không khỏi có chút buồn bã.

“Đừng chịu đựng nữa, đi nghỉ ngơi đi.” Nhìn mồ hôi trên trán của nàng chảy càng ngày càng nhiều, Thu Minh Phong thấp giọng khuyên nhủ.

“Tẩu tử không cần khách khí, tiểu đệ cùng Thu huynh cũng có chuyện để nói.” Hắn cũng nhìn ra tình huống của Lâu Tây Nguyệt không phải tốt lắm, tuy rằng nói chuyện tự nhiên nhưng rốt cuộc không thể che giấu chuyện thân thể suy yếu là thật.

Nàng do dự một chút, cười cười, trả lời: “Ta đây sẽ không miễn cưỡng chính mình, các người cứ nói chuyện đi.”

Nàng đứng dậy để nha hoàn đưa đến phòng nghỉ tạm.

Nhìn thê tử rời đi, ánh mắt Thu Minh Phong lại trở nên không hề có độ ấm.

Hoa Cẩm Dục trong lòng thở dài, khi có mặt Lâu Tây Nguyệt thì Thu huynh mới như là một người sống chứ không phải là một thanh kiếm.

“Giúp ta chuẩn bị xe ngựa.”

“Thu huynh muốn đi xa?” Bạn tốt đột nhiên đưa ra yêu cầu, hắn khó nén kinh ngạc, “Muốn để nàng ở lại Hoa gia một mình dưỡng thương?”

“Mấy ngày nữa nàng muốn đi Lâu Lan.” Thu Minh Phong biểu cảm không có chút biến hóa nói.

Hoa Cẩm Dục trừng mắt, “Hiện tại thân thể của nàng không được tốt không phải sao? Thu huynh, người điên rồi sao?”

Hắn bình tĩnh lắc đầu, “Không có.”

Hoa Cẩm Dục không nhịn được lớn tiếng nói, “Người không điên mà lại muốn mang nàng đi sao? Người khác không biết, chẳng lẽ ngươi cũng không rõ đi ra ngoài bây giờ rất nguy hiểm sao?”

Rõ ràng là hai người cùng nhau bài bố thế cục, hắn hẳn phải biết rõ mọi chuyện nhất.

Thu Minh Phong xoa nhẹ hoa văn trên thân kiếm, thản nhiên mà nói: “Ta sẽ có chừng mực, nàng cũng sẽ không lấy tính mạng của mình ra để đùa.”

“Phải không?” Hoa Cẩm Dục vẫn không thể bình tĩnh được.

“Phải”. Hắn trả lời rất chắc chắn.

“Được, ta biết.” Bình tĩnh lại Hoa Cẩm Dục thở dài, “Nàng thật sự rất cá tính.....” Có chút làm cho người ta không dám khen tặng.

“Nàng tốt lắm.”

Hoa Cẩm Dục bật cười, “Đúng, nàng tốt lắm.”

Hoa gia ở Giang Nam gần đây tình cảnh hỗn loạn, thường xuyên nửa đêm đột nhiên có tiếng người thét chói tai.

Những sinh vật như rắn, chuột, bò cạp thay nhau đến làm cho người của Hoa gia khổ không còn gì để nói.

Cuối cùng, Hoa Cẩm Dục vẽ mặt đau khổ ngồi vào trước mặt bằng hữu tốt.

“Thu huynh.....” Lòng rất chua xót mà không biết nói từ đâu. Thu Minh Phong lạnh nhạt nhìn hần.

“Tẩu tử.....” Hần rút cuộc chọc tới nàng khi nào?

“Pha chế thuốc.” Thu Minh Phong trả lời.

Hoa Cẩm Dục trừng mắt, “Pha chế thuốc?”

“Ừ.”

“Thu huynh, xem như ta cầu xin người được không, huynh nói với bà chị, bà chị muốn thuốc gì, muốn thế cũng được, ta sẽ tìm người giúp chỉ cần cầu bà chị đừng động thủ nữa.”

“Bài thuốc gia truyền.”

Hần nghe xong thiếu chút nổi nóng, cuối cùng đứng lên nói chắc như đinh đóng cột: “Ta sẽ đi nói chuyện với nàng.”

“Được.” Thu Minh Phong không định ngăn hần.

Hoa Cẩm Dục như một trận gió đi đến chỗ Lâu Tây Nguyệt, tìm được nàng khoe miệng của hần rất cục không nhận được mà run rẩy.

Trên tay Tây Nguyệt là hai xâu đồ ăn, một con rết một con bò cạp, bọn hạ nhân đều đứng ở xa tràn đầy kính sợ nhìn nàng.

Lâu Tây Nguyệt chắc chắn là người xinh đẹp nhưng trên tay cầm toàn những con động vật rất độc làm cho người ta thấy vẻ đẹp của nàng còn mang thêm chút yêu dị.

Mùi thịt bay trong không khí, thật không ngờ nó rất thơm.

Động tác ăn uống của nàng không phải khó coi, con rết và con bò cạp rất nhanh biến mất ở môi anh đào hồng nhuận của nàng.

Đột nhiên dạ dày có chút đau, Hoa Cẩm Dục lấy tay áp chế lại, lấy lại bình tĩnh.

16. Chương 16

Lúc này, giọng nói Thu Minh Phong vang lên phía sau hần.

“Không đi qua sao?”

Hoa Cẩm Dục khoe mắt hơi run, xoay người nói: “Thu huynh, người là đặc biệt đến chê cười ta sao?”

“Không phải.” Hần phủ nhận.

Nhìn thấy ánh mắt không tin tưởng của người bạn tốt, hần đi về hướng thê tử của mình.

“Tây Nguyệt.”

“Chàng đã đến rồi?”

Thu Minh Phong cầm con bò cạp nướng còn chưa ăn xong từ trên tay của nàng, ánh mắt hơi trầm, “Vết thương còn chưa lành.”

“Không có gì đáng ngại.” Nàng cười lấy lòng.

Hần cầm tay nàng, nói: “Đi thôi đến giờ bôi thuốc rồi.”

Giờ phút này, Hoa Cẩm Dục mới tin tưởng bạn tốt không phải vì đến để chê cười hần mà là do tình cờ.

Hắn đứng ở trong viện, nhìn thấy hạ nhân đem mấy chậu máu loãng bưng ra. Sau đó, tâm của hắn liền trầm xuống.

Nhìn bề ngoài Lâu Tây Nguyệt dường như không có việc gì, mỗi lần bôi thuốc thì luôn có máu pha lẫn với nước, Hoa Cẩm Dục nghĩ nàng có thể từ Bái Nguyệt Giáo còn sống mà rời đi nhất định đã phải trải qua chuyện vô cùng đáng sợ, bằng không bạn tốt của hắn không phải lúc nào cũng mang bộ mặt sợ hãi, dè dặt.

Như thế này Lâu Tây Nguyệt làm cho hắn không thể tức giận, cho dù nàng có làm cho Hoa gia không ai được yên thì hắn cũng chỉ có thể chịu đựng.

Hắn vẫn còn thấy may mắn vì nàng vẫn còn thiện lương, ít nhất nàng cũng chỉ làm cho người ta hoảng loạn mà không hại tính mạng người khác. Hắn tin rằng thủ đoạn của Bái Nguyệt Giáo còn phải hơn thế.

Từ trước tới nay Miêu Cương trong con mắt của võ lâm trung nguyên luôn được coi là tai họa ghê gớm, mà nàng từng là người đứng đầu nơi đó.

Thu Minh Phong từ trong phòng đi ra, Hoa Cẩm Dục thấy sắc mặt của hắn tựa hồ lạnh hơn một chút.

“Tẩu tử có khỏe không?”

Thu Minh Phong nhíu mày, “Cũng được.”

Hoa Cẩm Dục lòng hơi trầm xuống. Biểu cảm trên mặt bạn hắn đã nói cho hắn biết sự thật không phải như lời hắn nói.

“Chúng ta có khả năng sẽ phải quấy rầy lâu một chút.”

“Cứ tự nhiên.”

Trời đã vào thu, lá cây chuyển dần sang màu vàng.

Một ngày trời trong xanh, gió thổi nhẹ, một chiếc xe ngựa đứng trước một quán trọ. Người đánh xe lạnh lùng khô ngô bên người còn có một thanh kiếm.

“Ôi, khách quan, chúng ta thật là có duyên phận, không thể tưởng được người lại đến đây thăm tiểu điếm.” Nữ chủ quán mảnh mai dỏm dáng nhiệt tình đi ra đón khách, đi đến bên xe ỗ trợ vén màn xe, “Bên trong chắc là tôn phu nhân, đến đến, cẩn thận một chút.....”

Thu Minh Phong không có giúp đỡ mặc cho chủ quán đem thê tử từ trên xe ngựa xuống.

Lần trước hắn biết biết chủ quán này cùng thê tử có chút quan hệ, có lẽ này mối quan hệ này là do Tà Y.

“Tiểu muội muội đang bị bệnh phải không? Thần sắc không tốt a.” Nữ chủ quán trong giọng nói lộ ra một chút lo lắng.

Lâu Tây Nguyệt cười nói: “Bệnh đến rất nhanh mà đi rất chậm nên cứ từ từ thôi.”

Chủ quán gạt đầu, “Từ từ sẽ khỏi, không vội.”

Hai vợ chồng được mời vào gian phòng đẹp nhất.

Nhận trà từ tay trượng phu, nàng thấp giọng cười nói: “Chàng không phải là rất hiếu kỳ ta cùng nữ chủ quán có quan hệ như thế nào?” Thu Minh Phong nhướng mày.

Khuôn mặt Lâu Tây Nguyệt lộ vẻ mặt ngời lên đôi mách, gần lại hắn nhỏ giọng nói: “Đây là nợ phong lưu của sư phụ mà nữ chủ quán này cũng thật si tình.”

“Yêu ai yêu cả đường đi lối về?”

Nàng đập một cái lên cánh tay hắn, buồn bực nói: “Ai nói vậy chứ?”

Thu Minh Phong thần nhiên tiếp tục uống trà.

“Năm đó vì giúp sư phụ dẫn người trong giáo đi theo hướng khác, nữ chủ quán thiếu chút mất mạng.” Nói đến chuyện cũ, giọng nói của Lâu Tây Nguyệt tự nhiên có chút vui vẻ.

“Vậy sao?” Hắn tỏ vẻ hứng thú.

“Chủ quán thực sự vì sự phụ, lúc đó sự phụ không có biện pháp gì giúp nàng thiếu chút còn khóc ra nước mắt.”

“Nàng giúp sự phụ?”

Nàng giương cằm lên mang theo vài phần đắc ý nói: “Đương nhiên, nữ nhân si tình như vậy mà chết chẳng phải rất đáng tiếc, ta dùng cổ độc thôi, ta là thánh nữ cũng không phải là giả.”

Thì ra thiện cảm của chủ quán với Tây Nguyệt không phải là do Tà Y, Thu Minh Phong đã rõ.

Hai vợ chồng nói chuyện phiếm từ trước đến giờ luôn do Lâu Tây Nguyệt nói là chính mà Thu Minh Phong thỉnh thoảng nói một câu dài còn phần lớn theo thói quen chỉ trả lời một từ. Cho nên, có người không biết sẽ cho rằng chỉ một người đang nói chuyện mà thôi.

Hiển nhiên, chủ quán không hiểu lắm như thế.

Trên giang hồ mọi người đều biết Thu Minh Phong là người ít lời đã đến gần như câm điếc, nếu nói hần nói nhiều thì mọi người ngược lại sẽ cho rằng hần là người giả.

Để khay đồ ăn trong tay đặt lên bàn, chủ quán không e dè ghé vào trượng phu của Tây Nguyệt như là người của mình nói: “Người xanh xao quá cần gì lại bảo với ta.”

Giờ phút này chủ quán đột nhiên từ người lẳng lơ biến thành đoan trang hiền thực, tương phản thật lớn làm cho Thu Minh Phong liếc mắt nhìn chủ quán một cái.

“Tốt, cảm ơn người, đại tỷ tỷ.”

Chủ quán không nhịn được lộ ra vẻ hiền lành cương chiều nói, “Người nha đầu kia.....”

Lâu Tây Nguyệt cười hì hì.

“Các người ăn trước, ta đi ra ngoài đón khách.”

“Được.”

Thu Minh Phong giúp nàng đem đồ ăn cho vào trong bát, tránh cho nàng làm động tác quá mạnh mà làm đau vết thương trên lưng.

Chủ quán đứng ở cửa quay đầu lại nhìn, vừa vặn nhìn thấy cảnh này, không khỏi cười gật đầu, sau đó rời đi.

Ăn cơm cũng không tốn thời gian nhiều lắm, Thu Minh Phong quyết định cùng thê tử xuống lầu đến quầy tính tiền để rời đi, trong mắt chủ quán rõ ràng toát ra một tia bất mãn.

“Khách quan chẳng lẽ không dự tính ở thêm vài ngày nữa sao?”

“Không được.” Thu Minh Phong thật lạnh lùng.

Lâu Tây Nguyệt lại có vài phần hưng phấn, “Chúng ta muốn đi Lâu Lan xem náo nhiệt.”

“Lâu Lan?” Trên mặt chủ quán có nét kinh ngạc không chút che giấu, mang theo vài phần không đồng ý nhìn qua nàng, “Tiểu muội muội thân thể kém như vậy sao còn đi xem náo nhiệt?”

“Có loại náo nhiệt không cần xem nhưng có loại náo nhiệt không xem thì thật phí.” Lâu Tây Nguyệt khẳng khái muốn đi.

Không có đạo lý gì nàng bị hại thành như vậy thì nàng không thể đi thưởng thức sự thảm hại của người khởi xướng chuyện này.

Chủ quán nghe vậy ở trong lòng thở dài, ai! Nha đầu kia cùng sự phụ nàng thật đúng là có chút giống.

Kết quả, khi bọn hần lên đường thì trong xe cũng bị chủ quán bỏ không ít đồ vào.

Thu Minh Phong tiếp nhận.

“Khi trở về nhất định phải đến quán của ta nghỉ, tiểu muội muội.” Chủ quán nói.

“Đương nhiên, nhất định.” Lâu Tây Nguyệt cười đáp ứng.

Dưới ánh trăng, bên con suối có một mỹ nam mặc dù sắc mặt lạnh lùng nhưng vẫn thật đẹp.

Lâu Tây Nguyệt nằm trên thảm trên cỏ bên bờ suối, nhìn người đang đi đến, không khỏi hâm mộ nói: “Có thể tắm thật tốt.” Thu Minh Phong trầm mặc mặc xong quần áo, sau đó mang nước ấm đến bên người nàng.

Đề dặt cẩn trọng cởi quần áo của nàng ra, vắt khăn ướt rồi nhẹ nhàng thay nàng lau thân thể.

Hắn lau rất cẩn thận mà cũng thật nghiêm túc.

Giúp nàng lau toàn thân, người hắn toàn mồ hôi, hắn lại vào khe nước tắm rửa một lần nữa.

Lâu Tây Nguyệt nằm sấp trên tấm thảm mềm cười, tiếng cười trong bóng đêm tĩnh lặng hết sức mê người.

“Tây Nguyệt.”

“Ha ha” Nàng cất tiếng cười to.

Hắn đi đến bên dòng suối ngồi xuống trước mặt nàng. Lâu Tây Nguyệt nhìn đến phía dưới không an phận của hắn, cười đến không thể khống chế.

“Tây Nguyệt.....” Giọng nói khàn khàn trầm thấp, tay hắn xoa mặt nàng, đến cái gáy tinh tế rồi dần đi xuống, thuận thế nắm một đầu vú của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Chàng nằm xuống đi.” Giọng nói của nàng khê run.

“Vết thương của nàng.....” Hắn do dự.

Nàng nói: “Dù sao một lúc thì cũng không sao, chẳng lẽ chàng thực sự muốn tu khổ hạnh” Nàng thật sự có chút không nhìn nổi nữa.

Thu Minh Phong cuối cùng lên bờ nằm lên trên thảm.

Lâu Tây Nguyệt chậm rãi ngồi lên trên người hắn, kết hợp trong nháy mắt làm hai người không nhận được phát ra một tiếng rên rỉ thoải mái.

Đêm trăng chiếu xuống bờ suối, hai thân thể trần trụi nhiệt tình quấn lấy nhau.

Mặc kệ hắn cẩn thận đè nén như thế nào, hoan ái xong trên lưng Lâu Tây Nguyệt miệng vết thương vẫn cứ tràn ra máu, không thể lại một lần nữa lau rửa và bôi thuốc.

Lâu Tây Nguyệt yên lặng nằm sấp trên thảm, thân thể mệt mỏi làm cho nàng có chút buồn ngủ.

Ánh trăng soi xuống khuôn mặt xinh đẹp đang ngủ, trong lòng Thu Minh Phong đột nhiên trầm xuống.

Tây Nguyệt luôn tự do phóng khoáng, là người vừa chính cũng vừa tà, nhưng lòng của nàng luôn rất nhu thuận, nàng đem hết những gì quý giá mà trao cho hắn.

Trong không khí truyền đến âm thanh khác thường làm cho toàn thân Thu Minh Phong trong nháy mắt đông lạnh, hắn cầm Thu Thủy Kiếm đứng dậy, bay vút đi.

Sau một lúc lâu, những giọt máu từ trên Thu Thủy Kiếm rơi xuống, hắn hồ hững nhìn mấy thi thể nằm trên mặt đất.

Hắn trở lại bên người thê tử thì thấy nàng gối đầu lên cánh tay mà bấu môi, ở cách đó không xa cũng có mấy thi thể.

“Tây Nguyệt?”

“Bọn họ nghĩ ta là phế nhân a.” Biểu cảm của nàng rất khó chịu.

“Một nửa.” Giọng hắn vẫn lạnh lùng nhưng mang theo ý cười.

Lâu Tây Nguyệt nằm sấp, hai tay đặt dưới cằm, cằm khải nói: “Bọn họ lựa chọn thời gian không tốt lắm nếu ra tay vào thời điểm chúng ta làm việc, cơ hội sẽ cao hơn chút nữa.” Đang định ôm nàng về xe ngựa Thu Minh Phong chút nữa đứng không vững, thở dài ở trong lòng.

Tây Nguyệt to gan lớn mật cho tới bây giờ làm cho người khác không nói được lời nào.

“Là ai phải tới?”

Hắn mang nàng vào trong xe rồi mới trả lời, “Ta sẽ điều tra.”

“Những người này có vẻ như là sát thủ.”

“Ừ.”

“Kẻ thủ của chàng rất nhiều sao?”

“Không biết.”

“Dù sao cũng luôn nhiều hơn so với ta.” Lâu Tây Nguyệt cũng không chấp nhất những vấn đề như vậy, nàng phần lớn chỉ là tò mò thôi.

“Ừ.” Hắn cũng không phủ nhận.

“Ta bây giờ có phải thành gánh nặng của chàng?”

“Không phải.”

Nàng gật đầu, lẩm bẩm: “Ta nghĩ cho dù ta là một phế nhân muốn đụng đến ta cũng phải trả giá tương đối lớn, huống chi ta mới chỉ là nửa phế nhân mà thôi.”

Thu Minh Phong ngồi ở bên cạnh người nàng, dựa vào vách xe, ôm kiếm trong ngực nói: “Ngủ đi.”

“Chàng cũng không định dọn đám tử thi kia đi sao? Để như vậy có cảm giác kinh khủng quá đi.”

“Nàng sợ sao?”

“Không sợ.” Hắn không hề phản ứng lại.

“Thật sự là quá đáng rồi.” Níu chặt tấm thảm da lông cao cấp, Lâu Tây Nguyệt nhỏ giọng nói thầm.

Song Tuyết Cung là nơi mà những người tài giỏi trong giang hồ võ lâm đều mơ ước bởi vì nơi đó có võ lâm đệ nhất mỹ nhân Diệp Vũ Thường.

Rất nhiều nam nhân vì Diệp cung chủ ngoại đầu nhìn lại cười mà thất hồn lạc phách nhưng mà bất kỳ việc gì cũng luôn luôn có ngoại lệ.

Thu Minh Phong chính là ngoại lệ, hắn đối nàng không có cảm giác gì, vẻ xinh đẹp của nàng ở trong mắt hắn không đáng nhắc tới.

Diệp Vũ Thường luôn lạnh lùng với các nam nhân khác, chỉ riêng đối với Thu Minh Phong thì luôn dịu dàng, nàng tin tưởng một ngày nào đó mình có thể chiếm được trái tim hắn, trở thành thần tiên quyến lữ được mọi người xung tụng trên giang hồ.

Đáng tiếc, bên người của hắn đột nhiên xuất hiện Lâu Tây Nguyệt, làm cho hắn từ lạnh lùng như băng bắt đầu tan ra, điều này làm cho nàng thật tức giận.

Nàng liền không từ thủ đoạn gây thương tổn tình địch, cho đến khi tin tức thánh nữ Bái Nguyệt Giáo truyền khắp giang hồ.

Kết quả, Lâu Tây Nguyệt vẫn còn sống rời khỏi Bái Nguyệt Giáo, giận dữ Diệp Vũ Thường rất cục buộc Thu Minh Phong phải đến Song Tuyết Cung.

Nằm trên lưng trợ thủ Lâu Tây Nguyệt đánh giá cảnh sắc của Song Tuyết Cung, tự đáy lòng nói: “Nơi này rất xinh đẹp a chẳng trách lại có Diệp cung chủ tuyệt sắc đại mỹ nhân.”

Thu Minh Phong vẫn không nói một câu, trong tay cầm Thu Thủy Kiếm như trước làm người ta sợ hãi.

Thấy có người báo tin Diệp Vũ Thường đi ra, ánh mắt oán độc dừng trên nữ nhân nằm trên lưng người kia. Lâu Tây Nguyệt thay đổi từ một cô gái ngây thơ xinh đẹp thành một phu nhân mà nàng đang vô cùng thân thiết nằm ở trên lưng trượng phu, hình ảnh này lại làm cho cung Song Tuyết Cung ghen ghét dữ dội.

“Thu Minh Phong, ngươi có ý gì?”

“Giết người.” Hắn trả lời rất rõ ràng.

“Song Tuyết Cung đắc tội Thu đại hiệp khi nào lại làm Thu đại hiệp truy đến đây?” Nhìn thấy người trong Song Tuyết Cung thăm hỏi đuổi theo hắn, giọng nói Diệp Vũ Thường có chút gay gắt.

Lâu Tây Nguyệt có ý bảo trượng phu buông tay, đứng trên đất Song Tuyết Cung, nghiêm trang nói: “Diệp cung chủ thuê người giết người, người còn giả ngu hỏi như vậy.”

“Ha ha ha.....” Diệp Vũ Thường cười ha hả, đột nhiên chiếc khăn lụa mỏng che mặt bay lên, Diệp Vũ Thường trợn mắt, lạnh lùng nhìn về phía Thu Minh Phong nói: “Lại là vì nàng ta, vì sao nàng không chết ở Bái Nguyệt Giáo đi?”

Thu Thủy Kiếm rút ra khỏi vỏ.

Nàng nghiêng người tránh, chiếc khăn che mặt rơi xuống đất.

“À.....” Lâu Tây Nguyệt lộ ra vẻ kinh ngạc, chỉ vào nàng hỏi: “Người sao lại bị hủy dung?”

“Thu Minh Phong.....”

Hắn mặt không đổi sắc, giọng nói lạnh lẽo, “Ta nói rồi, nếu lại ra tay với nàng thì ta sẽ giết người Song Tuyết Cung, người thật dễ quên.”

Diệp Vũ Thường điên cuồng cười to, “Ta bởi vì yêu người, giúp người diễn trò lừa dối toàn bộ giang hồ, kết quả người đền đáp ta như vậy?”

Thu Thủy Kiếm vung tay lên, hai người Song Tuyết Cung nữa lại xuống đất.

Thu Minh Phong nhắc nhở: “Lần trước ta đã buông tha ngươi một lần.”

17. Chương 17

Lâu Tây Nguyệt đặt tay lên cằm có chút đắm chiêu, giúp hắn diễn trò lừa dối giang hồ?

Chẳng phải nói đúng là lần đó Minh Phong bị thương chạy trốn sau đó lại luận võ trên núi mấy ngày liền, Diệp Vũ Thường đều có tham dự sao? Trước đó Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn ba phái chưởng kết hợp với Song Tuyết Cung cùng chủ bày ra cục diện bắt buộc đệ nhất giang hồ và đệ nhị tiến hành luận võ để che giấu một thế lực khác.

Sau đó, Thu Minh Phong đương nhiên thành công rút lui nhưng hắn cũng nhân tiện đem nàng vào giang hồ.

“Dùng mỹ nam kế tốt lắm.”

Thu Minh Phong tra kiếm vào vỏ, sau đó liếc mắt nhìn thê tử một cái.

“Nhìn cái gì? Tướng của chàng đúng là không tệ nha.”

“Người buông tha ta?” Tiếng nói thê lương Diệp Vũ Thường vang lên, chỉ vào vết thương trên mặt do kiếm gây lên hỏi: “Đó là ý gì? Đây là người buông tha ta cho sao?”

Lâu Tây Nguyệt sợ hãi kêu lên một tiếng, chỉ vào trượng phu kêu lên: “Chàng làm sao?”

“Ừ.”

“Chàng có biết hay không dung mạo của người phụ nữ bị hủy nhất lại là một mỹ nữ là chuyện không thể tha thứ hay không? Ai dám hủy dung ta, ta nhất định diệt hắn cả nhà.” Lâu Tây Nguyệt mắt trợn lên đầy căm giận.

“Nàng ta đã cho người thừa dịp nàng bị trọng thương mà xuống tay.”

Tây Nguyệt trừng mắt, không thể không nói, “Độc ác nhất chính là trái tim người phụ nữ.” Cúi xuống, nàng lại nói: “Nhưng mà nàng coi Miêu Cương là nơi nào? Ta thân là thánh nữ, mặc dù là phạm lỗi của thánh nữ nhưng muôn xuống tay với ta chứng tỏ nàng muốn bị vạn con rắn cắn rồi.”

Vạn con rắn!

Nghe thấy thế, Diệp Vũ Thường liền nổi da gà, nhìn một thiếu phụ xinh đẹp đứng bên người Thu Minh Phong, nàng đột nhiên có loại cảm giác không rét mà run.

Lâu Tây Nguyệt cúi đầu nở nụ cười, nhìn tuyệt đại mỹ trên mặt có hai vết sẹo chữ thập, không khỏi chậm rãi nói: “Ta có thể giúp người khôi phục dung mạo, chuyện này với ta mà nói là rất dễ dàng, người nên thử xem?”

Diệp Vũ Thường không tự chủ được mà lui về phía sau hai bước.

“Ta nghĩ người là không dám cho ta giúp người, nhưng người nhất định phải biết ta nói là thực sự, ta có thể giúp người.” Nàng xoay người nhìn về phía trượng phu, “Quên đi, chúng ta đi thôi, Diệp cùng chủ nghĩ đến khuôn mặt đã bị chàng hủy biến dạng, nàng cũng đã đủ đáng thương.”

“Ta không cần người thương hại.” Diệp Vũ Thường thét lên.

Lâu Tây Nguyệt bình thần nói: “Ta không thương hại người, ta chỉ nghĩ đến những người Song Tuyết Cung có một cung chủ như chỉ thích cái hào nhoáng bên ngoài đúng là bất hạnh của bọn họ, khuôn mặt đối với nữ nhân là rất quan trọng, tuổi trẻ sẽ qua rất mau, người muốn dùng vẻ mặt xinh đẹp đến giữ lấy tình cảm nam nhân nhưng bản thân mình toàn làm chuyện sai.”

Thu Minh Phong lấy tay thay thê tử phát tóc ra đằng sau.

Nàng nhìn hẩn rồi cười, tiếp tục nói: “Hắn trước kia chưa từng yêu người, về sau lại càng không yêu thương người. Nếu người ngay cả đạo lý đơn giản như vậy mà cũng không hiểu, ta cũng không biết nói cái gì mới tốt.”

“Người có thể tiếp tục đuổi giết ta nhưng ta cũng muốn nhắc nhở người, ta tức giận kết quả sẽ còn đáng sợ hơn Thu Minh Phong dùng Thu Thủy Kiếm nhiều, người thật xác định muốn thử một lần?” Nàng quay đầu hướng Diệp Vũ Thường nhe răng cười.

Môi hồng răng trắng, má lúm đồng tiền, rõ ràng là một bộ cả người lẫn vật vô hại bộ dáng, nhưng Diệp Vũ Thường lại cảm thấy rét lạnh.

Lâu Tây Nguyệt từng là thánh nữ Bái Nguyệt Giáo, sau đó thất thân mà nàng vẫn còn sống rời Bái Nguyệt Giáo, mà người giang hồ chỉ sợ tránh không kịp.

Nàng luôn luôn cho rằng là vì có Thu Minh Phong bảo hộ, Lâu Tây Nguyệt mới có thể bình yên vô sự nhưng lúc này nàng mới ý thức được có lẽ không cần Thu Minh Phong bảo hộ, Lâu Tây Nguyệt cũng có thể bình yên vô sự.

Mười năm, Lâu Tây Nguyệt mất tích, người giang hồ không biết nàng ở nơi nào làm cái gì.

Nếu dịch nhân có lai lịch mười năm không rõ, còn mình hoàn toàn không biết đối phương đã làm cái gì, trải qua quá cái gì, như vậy nhất định phải rất cẩn thận, bởi vì chính mình có khả năng chết không có chỗ chôn.

Diệp Vũ Thường mặt vàng đi.

Lâu Tây Nguyệt nói không sai, nàng bị ghen tị làm mờ lý trí nên xem nhẹ nhiều việc. “Đi a.”

Nắm tay thê tử, trong mắt Thu Minh Phong mang theo ý cười. Toàn bộ mọi người đột nhiên cảm thấy đôi nam nữ trước mắt này rất ăn khớp nhau.

Trong mắt hẩn chỉ có nàng mà nàng làm tan sự lạnh lùng trong hẩn.

Sa mạc lớn phía bắc.

Phóng mắt nhìn ra xa, chỉ có cát vàng mà không nhìn thấy gì khác, vừa đặt chân xuống thì trong giày đầy cát. Lâu Tây Nguyệt đột nhiên gục trên mặt cát kêu lên: “Đây là nơi nào, ngay cả con chim cũng không thấy.”

“Sa mạc.”

“Thu Minh Phong,” Nàng nắm lên vốc cát giương tay cao hướng về phía hắn rồi đi qua, “Ta đương nhiên biết nơi này là sa mạc, chúng ta đã đi nửa tháng rồi, mà không thấy được nửa người giang hồ, chàng đi nhằm hướng phải không?”

“Ừ.”

Nàng từ trên cát nhảy dựng lên, kích động giữ lấy vạt áo Thu Minh Phong, quát: “Chàng cố ý đi nhằm hướng là không phải?”

“Ừ.” Vẫn như trước hắn chỉ trả lời bằng một từ.

“Chàng nói cái gì?” Nàng bỗng chốc nản lòng nằm sấp trên vai hắn.

“Thương thế của nàng còn chưa tốt.”

“Đã không còn gì đáng ngại, hướng hồ có chàng đi cùng, ta cũng sẽ không động thủ.” Thu Minh Phong yên lặng nhìn nàng.

Cuối cùng, Lâu Tây Nguyệt suy sụp gục đầu xuống, nắm hai tay “Ta chỉ là muốn đi Lâu Lan mà thôi.”

“Chờ khi nào vết thương lành đã.”

“Ta chán ghét chàng.” Nàng ngửa đầu rống to. Hắn đứng lúc đem nước đưa cho nàng. Nàng tiếp nhận, mở uống lên mấy ngụm rồi trả lại cho hắn.

Thu Minh Phong cất túi nười, nhìn cát vàng phía trước rồi theo kéo nàng dậy, ôm lên lạc đà, sau đó phi thân lên ngồi vào phía sau nàng.

Tựa vào trong lòng hắn, Lâu Tây Nguyệt nhắm chán nhìn sa mạc mờ mịt, không nhận được thở dài, “Chúng ta khi nào thì đi ra khỏi sa mạc này?”

“Nhanh.”

“Chàng trước kia đã tới sa mạc sao?”

“Ừ.”

“Tới làm gì?”

“Tìm người.”

“Tìm ai?”

Hắn cúi đầu xem nàng, “Gia sư.”

“Sư phụ chàng chạy đến loại địa phương này làm gì?”

“Gặp người.”

“Sau đó?” Nàng học cách nói chuyện hai chữ của hắn.

“Mất tích rồi.” Lần này hắn dùng đến ba chữ.

“Mất tích?” Lâu Tây Nguyệt đầy hứng thú.

“Ừ.”

“Chàng tìm trong bao lâu?”

“Ba năm.” Thu Minh Phong nhìn về phía xa ánh mắt trở nên thâm trầm, sư phụ năm đó là có hẹn ước với ai đó, đến nay hắn vẫn không rõ nhưng quả thật người biến mất tại sa mạc mờ mịt này.

Thấy hấn cảm xúc trầm thấp, Lâu Tây Nguyệt an ủi nói: “Đừng lo lắng, lệnh sư nhất định sẽ cát nhân thiên tướng, không chừng hiện tại đang ẩn cư tại nơi nào đó giống như sư phụ của ta.”

“Ừ.” Hấn cũng hy vọng như thế.

Trời càng lúc càng tối, bọn họ cũng tìm được chỗ nghỉ chân.

Trời không trăng không sao, bốn phía chỉ một màu đen, chỉ có bọn họ ở ngồi sau một cái gò tránh gió, ánh lửa chập chờn trong bóng đêm.

Nghe có tiếng vang lên, Lâu Tây Nguyệt không chút do dự rút trâm từ trên tóc đâm xuống.

“Ha, bắt được rồi.” Nàng cười meo meo đem con bò cạp còn bị đâm bởi chiếc trâm chuyển qua một cái cây đặt lên nường.

Thu Minh Phong nhàn nhạt nhìn lướt qua, tiếp tục bỏ thêm củi.

Bất luận là Ô Kim Dao, hay cây trâm đính ước thì ở trên tay nàng đều sẽ làm cho người ta một cảm giác rất lãng phí.

Sa mạc ban đêm tiềm ẩn các loại nguy cơ, bởi vì người đồng hành là nàng nên thành ra rất bình thường.

Lâu Tây Nguyệt vô cùng thích bắt các loại sinh vật, đối nàng mà nói lần này ở sa mạc không thể thiếu các trò chơi tiêu khiển.

Cả ngày đối mặt tượng phu ít lời, nàng cảm thấy chính mình đến bây giờ còn tốt, thật sự phải nói tính cách của mình quá mức thoải mái.

Lâu Tây Nguyệt tập trung tìm dấu hiệu các sinh vật ở gần đấy còn Thu Minh Phong dựng lều vải cho hai người ngủ.

Khi hấn dựng xong lều thấy thê tử chính khoanh chân ngồi ở trước đồng lửa, nàng đang ăn con mồi vừa bắt được.

Thu Minh Phong lắc đầu.

“Ăn rất ngon.”

“Sẽ có độc.”

“Có ta ở đây nếu chàng còn có thể trúng độc vậy thì ta sẽ thực sự bị chê cười rồi.” Nàng bĩu môi lắm bầm.

“Tây Nguyệt.”

“Hả?”

“Cổ vương thực sự không ở trên người nàng?” Kỳ thực hấn luôn luôn hoài nghi Cổ vương có phải còn đang trong người nàng.

Nàng cười meo meo rồi ngồi vào trong lòng hấn, nhắm mắt, nói: “Đương nhiên không có nếu không sẽ rất phiền toái, dựa vào cái gì mà ta bị ba trăm sáu mươi roi rồi mà sau còn muốn ta chịu trách nhiệm quản nó.”

“Phải không?”

“Chàng có ý gì? Hoài nghi ta sao?”

“Ừ.” Hấn không chút do dự gạt đầu.

“Chàng còn là tượng phu của ta sao? Dám hoài nghi ta.” Nàng không nhịn được hướng hấn nhe răng, lộ ở ra ngoài nửa con bò cạp làm cho Thu Minh Phong vội nhìn tránh đi.

Lâu Tây Nguyệt nằm ngửa ở trong lòng hấn, nhìn bầu trời tối như mực đột nhiên có chút hoài niệm cổ hương.

“Năm đó nếu không phải sư phụ bắt cóc ta đi, ta vốn cho rằng mình sẽ làm thánh nữ cả đời cho đến khi chết.” Thu Minh Phong ôm lấy nàng, lặng lẽ mà nghe nàng nói chuyện.

“Sư phụ dạy ta rất nhiều điều, mang ta đi qua rất nhiều nơi, kỳ thực ta không hận hấn khi hấn bắt ta đi.” Hấn biết nàng không có nói sai, nếu hận, nàng sẽ không ở lại nơi ẩn cư của Tà Y mà kẻ cả không muốn rời đi, đó là bởi vì hoài niệm.

“Ta có nghĩ tới người trong Giáo, không muốn tiếp tục làm thánh nữ thì sẽ đem Cổ vương trả lại cho bọn họ, Cổ vương là thánh vật Miêu Cương chúng ta, nó tuy rằng không giống đồn đãi có thể cải lão hoàn đồng, cải tử hồi sinh nhưng vẫn là có rất nhiều chỗ huyền diệu.”

Thu Minh Phong cũng không có hỏi chỗ huyền diệu là cái gì, mỗi người đều có bí mật không thể nói.

Hình ảnh hai người dựa vào nhau ngồi trước ánh lửa trên sa mạc tạo thành hình ảnh tuyệt mỹ.

Trên cồn cát lưu lại mấy dấu chân, rất nhanh lại bị lớp cát mới lấp đi.

Thu Minh Phong giữ lạc đà đi phía sau thê tử, nhìn nàng thỉnh thoảng tìm kiếm trên mặt cát.

Đột nhiên một con thằn lằn lủi qua mặt Lâu Tây Nguyệt, nàng lập tức đuổi theo. Hấn không nhanh không chậm đi theo.

“Thu Minh Phong.....”

Tiếng la của thê tử từ phía trước truyền đến, hấn đi qua con lạc đà, đến bên người nàng.

Nằm xuống nhìn thấy một cái đáy nhám thạch hình bán nguyệt, vẻ mặt Lâu Tây Nguyệt hoang mang cùng tò mò, nhìn thấy hấn đi đến, nàng vẫy tay, chỉ vào cái đáy lộ ra một khe hở hẹp cho hấn xem.

“Cái gì?”

Nàng đưa tay đâm vào khe hở đó, hạt cát rất nhanh rơi xuống, nàng nghiêm trang nói: “Ta cảm thấy bên dưới trống không, thằn lằn kia đã chạy vào bên trong.”

Thu Minh Phong quay lại dắt con lạc đà, nếu trong sa mạc mà mất lạc đà thì vợ chồng bọn họ sẽ thật vất vả.

Khi hấn đi đến thì thê tử đang ngốc nhìn một chỗ.

“Đây là cái gì?” Nhìn heo ánh mắt của nàng, Thu Minh Phong cũng không trừng mắt to.

Đó là một cái cửa động tối như mực, ngay tại vừa mới kia khối nhám thạch cái đáy.

“Ta đi lấy cái dây móc sau đó đi xuống xem.” Lâu Tây Nguyệt giữ lấy tay áo của hấn, “Chúng ta cùng vào xem có được không?”

Cuối cùng, hai vợ chồng dè dặt cẩn trọng mà đi vào động.

Càng vào càng sâu, dần dần có bậc thang, cuối cùng bọn họ thể nhưng nghe được tiếng nước.

Liếc nhau, bọn họ bước nhanh hơn.

Đây là một tòa lăng mộ dưới lòng đất, thậm chí còn có vài thi hài phân tán ở đó.

Hơn nữa không chỉ là người chết, tựa hồ còn có người, bởi vì nơi này rõ ràng thường xuyên có người đi lại, bọn họ đi theo dấu vết mà người ta để lại.

Rốt cục ở tận bên trong là một cánh cửa đá.

Thu Minh Phong ý bảo thê tử tránh ra, cẩn thận tìm được chỗ để mở cánh cửa đá.

Cửa đá chậm rãi mở ra bọn họ nghe được một giọng nói khàn khàn mà lại chân biếm, “Thế nào, người lần đầu tiên đến đây a.”

Hấn bước một bước dài đi vào, giọng nói trong trẻo lạnh lùng nhưng hơi run run mà mừng rỡ, “Sư phụ”

“Phong nhi!”

Ở phòng tận cùng bên trong, có một cái cuội, một ông lão đầu tóc rối bị khóa bằng sợi xích to chỉ cho phép hoạt động trong phạm vi chỉ một phần ba phòng.

Góc tường góc có chỗ rửa tay, nước từ hồ được dẫn qua đường ngầm tới đây, lấy bảo đảm lão nhân sẽ không bị khát chết.

Rút Thu Thủy Kiếm ra, thanh âm leng keng của kiếm chạm chặt dây xích, nhưng sợi dây xích vẫn không như cũ không hề bị tác động gì.

“Vô dụng.” Vân Ân lão nhân lắc đầu thở dài, “Nó dùng thép nguyên chất tạo ra, Thu Thủy Kiếm mặc dù sắc nhưng vẫn không đủ để chém đứt nó.”

“Ô Kim Dao được không?” Giọng nói trong treo vang lên cắt ngang thầy trò bọn họ trong lúc đó.

“Ô Kim Dao?” Vân Ân lão nhân nhìn về phía thiếu phụ, nhìn đến vật làm trang sức ở trên Ô Kim Dao, “Nữ đệ tử của Tà Y.”

“Ô Kim Dao có thể chứ?” Vân Ân lão nhân nở nụ cười, “Người có thể thử xem.”

“Được thôi.”

Ô Kim Dao cũng không thể chặt đứt ngay được sợi xích nhưng nó còn để lại dấu vết so với Thu Thủy Kiếm thì còn tốt hơn.

Thu Minh Phong nhận lấy rồi dùng sức chặt xuống.

Chém đứt sợi xích xong, hắn không nhịn được mở miệng muốn hỏi sư phụ.

Vân Ân lão nhân vẫy vẫy tay gầy trơ xương cắt ngang lời của hắn, “Rời khỏi nơi này trước rồi sẽ nói sau.”

Thu Minh Phong liền không hỏi nữa, lưng công sư phụ đi trước trở lại mặt đất.

18. Chương 18

“Giáo chủ Ma giáo!” Thu Minh Phong nắm chặt tay thành nắm đấm.

Lại là hắn!

Mọi việc đã rõ ràng thì ra giáo chủ ma giáo cùng Vân Ân lão nhân có quen biết, năm đó hắn mời Vân Ân lão nhân đến sa mạc rồi dùng kế nhốt lại, lợi dụng Vân Ân lão nhân giúp cho võ công của hắn tăng tiến.

Lâu Tây Nguyệt vừa nướng thịt rắn vừa cảm thán, “Ta cùng tên giáo chủ này thật đúng là hữu duyên.”

Cảm thấy hứng thú với câu nói của nàng, Vân Ân lão nhân hỏi: “Như vậy nghĩa là sao?”

“Người xem a, hắn nghĩ cách tìm ra ta để lấy được trùng cổ của Bái Nguyệt Giáo. Sau đó, ta thật sự rất muốn biết hắn rốt cuộc là loại người gì mà hại ta thiếu chút khó giữ được cái mạng nhỏ này nên đi ngàn dặm xa xôi để đến Lâu Lan.”

Nói tới đây, nàng dừng một chút rồi nói: “Đồ đệ bảo bối của người lo lắng vết thương trên người ta nên cố ý đi sai đường mà ta lại ham chơi, khi chạy theo để bắt con thần lằn thì chạy đến lăng mộ, nhất thời tò mò mà chạm vào cơ quan, sau đó chúng ta tìm được người.”

Vân Ân lão nhân nghe xong, không khỏi cười ha ha, “Đúng vậy, nói như thế người cùng lão ma đầu kia quả thật là có duyên.”

“Vẫn là nghiệt duyên a.” Lâu Tây Nguyệt cảm thấy chính mình là người vô tội, từ đầu tới cuối nàng đều là người bị động.

Nhận thịt rắn từ nàng đưa tới, Vân Ân lão nhân ngửi ngửi, “Rất thơm.”

“Đương nhiên, tay nghề nướng thịt rắn của ta tốt lắm.”

Thu Minh Phong xoa bóp vai nàng, tay dùng lực rất lớn.

Lâu Tây Nguyệt lấy khuỷu tay đẩy nhẹ hắc, nói: “Người không cần lo lắng, tiền bối hắc là không có việc gì, ngoài nội công trong thời gian dài bị người thuốc áp chế nên bị giảm vài thành công lực còn thân thể không có tổn thương quá lớn. Chỉ cần dụng tâm điều trị, khôi phục bảy, tám phần là không thành vấn đề.”

Thu Minh Phong nghe vậy mím môi.

Vân Ân lão nhân cười nói: “Phong nhi đừng lo lắng, thể tử của người nói không sai đâu, nàng là đệ tử chân truyền của Tà Y, lại biết cổ độc của Miêu Cương, nàng nói có thể khôi phục bảy tám phần là nhất định có thể được.”

“Đồ nhi sẽ không bỏ qua cho lão ma đầu kia.”

“Không vội, trước tiên giúp tiền bối phục hồi sức khỏe mới là quan trọng nhất.” Lâu Tây Nguyệt đã có cái nhìn khác.

Thu Minh Phong nặng nề mà gật đầu.

Vân Ân lão nhân nhìn nàng cười, “Con mắt nhìn người của ta năm đó quả không sai, khi đó ta nhìn nha đầu người ta đã có ý nghĩ muốn người làm vợ của đồ nhi, người quả nhiên trở thành vợ của Phong nhi.”

Nói đến việc này, nàng không nhịn được muốn hỏi, “Sư phụ ta năm đó thực sự cùng ngài định hôn sự này sao?”

“Lão quái vật kia làm sao mà bỏ được, hắc thiếu nợ ân tình của ta.”

Lâu Tây Nguyệt yên tâm, “Xem ra sư phụ không có gạt ta.”

“Hắc tuy bát nháo nhưng đối với đồ đệ vẫn là rất tốt.” Nàng bĩu môi vì sự sống chết của mình nên mới tính toán như vậy nhưng nàng cũng không nói lại.

“Tiền bối, Lâu Lan thực sự có kho báu sao?” Nàng lại hỏi.

Thu Minh Phong định nói nhưng nghe được sư phụ trả lời khẳng định, “Có.”

“Thực sự?” Lâu Tây Nguyệt ánh mắt sáng lên, “Ở nơi nào?”

Vân Ân lão nhân cũng không vội trả lời nàng, mà là hỏi trước: “Người vì sao muốn biết?”

“Kho báu nha, cho dù là nói đã bị chôn vùi nhưng vẫn muốn liếc mắt một cái cũng làm cho người ta thực hưng phấn a.”

“Người đã đi qua.”

“Hả?”

Thu Minh Phong nhíu mày, “Đó là một cung điện dưới lòng đất?”

Vân Ân lão nhân gật gù, “Đúng vài chục năm trước, lão ma đầu phát hiện lăng mộ cổ của vua Lâu Lan có kho báu nên mới thành lập ma giáo Tây Vực, hùng bá phương Bắc.”

Thu Minh Phong kìm nén cảm xúc ở trong lòng, hắc cùng với Cẩm Dục bố trí kế hoạch tung tin giả không nghĩ tới đó lại là sự thật.

Lâu Tây Nguyệt có chút dăm chiêu, “Nói như vậy, Minh Phong dẫn ta đi cũng không có xa Lâu Lan lắm, bằng không nơi đó làm sao lại có mộ cổ của vua Lâu Lan.”

“Ừ, hai nơi cách nhau không xa.” Vân Ân lão nhân khẳng định phán đoán của nàng.

“Hiện tại rất nhiều võ lâm giang hồ đều đi đến Lâu Lan, hiện tại thành Lâu Lan hắc là rất náo nhiệt.” Lâu Tây Nguyệt nói.

“Tây Nguyệt.”

“Ừ?”

Thu Minh Phong nhìn nàng, nói: “Chúng ta về trấn gần biên giới trước.”

Lâu Tây Nguyệt nhìn về phía Vân Ẩn lão nhân, chắc như đinh đóng cột nói: “Ta khẳng định chàng muốn đem chúng ta hai người ở cái trấn gần biên giới còn mình thì đi tìm cái kia lão ma đầu kia để đòi nợ.”

Vân Ẩn lão nhân cười ha ha, nha đầu này thật thông minh, ngay thẳng làm cho người ta không thể không thích.

“Tây Nguyệt.”

Nàng nhăn nhó mũi, nhìn đồng lửa đá một cây củi vào, hừ hai tiếng, nói: “Tốt lắm, ta đã biết lúc nào thì có thể đi Lâu Lan, ta sẽ cùng tiền bối ngoan ngoãn ở trấn gần biên giới chờ chàng.”

“Nghe lời.” Thu Minh Phong dỗ nhưng cảm thấy nàng sẽ không nghe lời như vậy.

“Ừ.”

Sau đó sự thật cũng được chứng minh lo lắng của hắn không phải dư thừa.

Hơn nửa tháng sau, hắn đánh bại giáo chủ ma giáo và quay trở lại trấn gần biên giới thì thê tử cũng không thấy đâu mà sư phụ cũng không thấy, thậm chí bọn họ không có lưu lại thư từ gì cứ như vậy biến mất.

Đỉnh núi Thiên Sơn là nơi lạnh vô cùng.

Hai người đang đứng trước vách núi cao, ngẩng đầu nhìn lên xem trên thấy một đóa tuyết liên nở rộ.

“Hiện tại làm sao bây giờ?” Cả người trùm trong áo choàng Lâu Tây Nguyệt lộ vẻ mặt đau khổ.

Lúc này, nàng có chút hối hận không có nghe trượng phu mà ở lại trấn gần biên giới chờ hắn trở về. Nếu Minh Phong ở đây với khinh công của hắn muốn hái đóa tuyết liên đó không phải là việc khó. Nhưng hiện tại, công lực của nàng chỉ khôi phục được bốn phần mà tiền bối cũng chỉ có thể đứng nhìn.

“Nhất định phải hái sao?” Nếu không thì hắn cũng có thể thử xem.

Lâu Tây Nguyệt trả lời, “Cũng không phải, từ nhỏ nghe các trưởng lão cùng sư phụ nói, trên đỉnh Thiên Sơn có tuyết liên rất tốt, rất đẹp nên vẫn muốn tận mắt nhìn một cái nhưng nhìn rồi thì lại muốn lấy.” Cuối cùng nàng nói to lên. “Lần này thật vất vả muốn đi Lâu Lan thì Minh Phong lại không cho đi, ta nghĩ dứt khoát có ngày qua Thiên Sơn nhìn tuyết liên một lần, kết quả thực sự chỉ có thể nhìn.”

Vân Ẩn lão nhân nghe vậy cười ra tiếng, nha đầu kia cá tính thật sự là thú vị, đồ đệ của hắn quanh năm lạnh lùng như khối băng có thể lấy được nàng đúng là là tuyệt phối.

“Làm sao bây giờ?”

“Nếu không chúng ta cứ ở đây rồi hai ngày đi xem một lần?” Lâu Tây Nguyệt đề nghị như vậy. Vân Ẩn lão nhân cũng không phản đối.

Kết quả, một già một trẻ ở dưới đỉnh Thiên Sơn săn bắn tiêu khiển, khi thuận tiện thì đi lên đỉnh núi ngắm tuyết liên, không nghĩ lại đợi ở đó những hai tháng.

Khi bọn họ đã mệt mỏi rồi thì Thu Minh Phong mới tìm được bọn họ lúc đó cũng là cuối năm rồi, ba người chỉ có thể nhìn gốc tuyết ba mươi năm tuổi trong cái lạnh thấu xương.

Mùa xuân năm sau bọn họ trở về trung nguyên rồi đi Giang Nam.

Hoa Cẩm Dục thấy tính cách Vân Ẩn lão nhân như vậy mà sao huynh đệ mình lại có kiểu tính cách lạnh lùng như thế này, hắn nhìn thế nào đều thấy Lâu Tây Nguyệt và Vân Ẩn lão nhân có vẻ giống sư phụ và đồ đệ hơn.

Kỳ thực, không chỉ người khác cảm thấy như vậy, ngay cả Thu Minh Phong cũng cho rằng thê tử có vẻ giống như đồ đệ của sư phụ.

Hắn nghĩ hắn không ghen tị nhưng thực sự hắn rất ghen tị.

Từ khi đi cùng sư phụ thì thời gian thê tử ở cùng sư phụ còn nhiều hơn thời gian bên hắn.

Cứ như vậy qua ngày, hắn nghĩ phải cùng Tây Nguyệt phải có con thì mới có cơ hội thay đổi tình hình.

Mà cao thủ giang hồ đứng thứ hai cũng không chút thay đổi.

“Hoa Cầm Dục vì sao vạn năm đều thích làm lão Nhị?” Nhiều năm về sau, khi đứng nhìn danh sách cao thủ hàng năm, Lâu Tây Nguyệt không nhận được mà nghi hoặc hỏi.

Đương nhiên, trượng phu của nàng vẫn như trước sẽ không trả lời nàng loại vấn đề nhàm chán này.

“Thu Minh Phong, chàng trả lời ta một tiếng thì sẽ chết sao?” Tiếng sư tử Hà Đông quen thuộc lại vang lên trong rừng.

Hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gian-phu-thang-phu>